

Giới thiệu Tự Họa Vô Lai

Thể loại: Cổ đại - Xuyên không - Nữ cường - Nam sủng - Huyền huyền (Tu chân) - hư cấu

Bìa bởi Mễ Ái Tư Lạp

Dù có bao nhiêu sóng gió ta vẫn cùng chàng vượt qua. Dù cho trời sập bẻ can ta một lòng chống đỡ cùng bạn hữu.

Hạ Băng Lam tính tình kì quái nóng lạnh, tuy thông minh tuyệt bật nhưng điểm yếu nằm ở tính cách. Liệu sau khi xuyên qua nàng đã thay đổi như thế nào. Hàng ngàn bí mật đang chờ nàng khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đã kết thúc hay bắt đầu...

Thế kỉ 21, sân bay quốc tế.

Một cô gái có mái tóc màu đen, ngắn cúp ngang vai. Cô đẩy ông nội ngồi trên xe lăn đến chỗ soát vé. Ở phía sau lại có sáu người mặc vest đen hộ tống.

"Ông nội, con đi đây ạ."

Băng Lam kéo chiếc vali đi đến trước người ông kính mến của cô cười tươi.

"Cháu gái ngoan, đến nơi nhớ liên lạc với ông." Người ông đó gật đầu lộ vẻ buồn bã vì phải xa người cháu chưa bao giờ rời xa ông nửa bước.

"Dạ!!"

...

"Máy bay XX trên đường đến Nhật Bản đã xảy ra tai nạn. Hiện tại vẫn chưa tìm thấy chiếc máy bay đó. 195 hành khách vẫn chưa xác định được tình trạng hiện giờ ra sao."

Tiếng chim ríu rít cùng với nhiệt độ ẩm thấp. Băng Lam cảm thấy khó chịu đánh ngời dậy. Vai, hông, đầu!! Cơ thể nàng thật sự rất đau nhức.

"Sao tôi thế này??"

Nàng cảm nhận được thứ gì đó che trước mắt liền đưa tay tháo mảnh vải trắng ra.

"..." vẫn tối mù!! Băng Lam đưa hai tay đặt lên mắt. Thịt con ghê!! Tròng mắt đâu rồi??

Lại chợt nhớ ra không phải nàng đang ở trên máy bay sao, không... máy bay đã rơi rồi mình vẫn chưa chết sao?? Băng Lam cầm vải che mắt chặt vật đứng dậy khập khiễng bước đi, hai tay quơ quơ tìm đường.

"Ngao... ồ... ầm ầm"

Mặt đất bất chợt rung động mạnh. Tiếng cây đổ, tiếng đập cánh của những đàn chim hoảng loạn bay.

"ẦM!! Ồooo..." Một âm thanh như trời giáng hạ xuống nơi gần Băng Lam.

Mặt đất không ngừng chuyển động khiến nàng không đứng vững mà ngã vào một thân cây.

"Chậc, đúng là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết mà."

Nàng khẽ lắc đầu cười trừ. Ôm lấy hai đầu gối, nàng biết hai chân bị thương rất nặng. Chờ con chấn động qua đi, Băng Lam nghiêng răng chịu đau đứng dậy.

Cây cối xung quanh rậm rạp rất nguy hiểm. Băng Lam không ngu ngốc mà ngồi yên một chỗ chờ thời, thôi thì cứ đi đến đâu hay đến đó.

Đôi chân trần của nàng cũng đã đầm máu, tuy rất đau nhưng không còn cách nào khác Băng Lam vô thức di chuyển về phía trước. Vượt qua tán cây

này đến tán cây khác, cũng đã rất nhiều lần vấp ngã. Nàng chỉ cần môi đứng dậy tiếp tục đi.

Nàng cảm nhận được cái nắng nóng của mặt trời. Gió thổi lồng lộng như muốn cuốn cả cơ thể mỏng manh của nàng theo.

"Ồ đây có lẽ là một bãi đất trống."

"Phi, phi..."

Tiếng thờ yếu ớt của một sinh vật nào đó cách nàng không xa. Nghe như tiếng thờ của một con vật to lớn. Có vẻ nó đã không còn sức lực nên nàng mới mò đường lại gần, cảm nhận được khí lạnh, nóng bất thường.

Băng Lam khoanh tay suy nghĩ, thực ra nàng nghĩ đến một thứ rất ư là phi khoa học. Đây có thể là yêu thú, Âm Dương Hắc Lang. Không thể chấp nhận cũng phải chấp nhận, nàng còn không biết nơi này là nơi quái quỷ nào.

Nhưng phải cảm ơn ông nội đã dạy cho nàng những kiến thức này. Lúc ở hiện đại nàng còn cho rằng học các thứ này là vô ích. Bây giờ chính là lúc phát huy tác dụng rồi!!

"Hào,... vừa đúng lúc ta cần đôi mắt của ngươi."

Băng Lam ngẩn đầu cười lạnh, Âm Dương Hắc Lang có 1 đôi mắt âm dương màu lam và đỏ. Tuy rất to nhưng xung quanh chỉ là bong nước, bên trong không khác gì hai viên ngọc nhỏ rất hợp với việc dùng làm đôi mắt của nàng.

Dù không biết có thành công hay không nhưng vẫn phải thử một lần, Băng Lam cần môi đưa tay ra tìm đôi mắt đó. Nàng nhẹ nhàng sờ từ từ đến con mắt màu lam rồi lấy tinh thần dùng sức móc mắt ra.

Nó đã rất mệt rồi nên Băng Lam có móc mắt, cũng không có sức để phản ứng. Quả nhiên con mắt rất mềm lại to bằng bàn tay, tiếp tục đến con mắt thứ hai. Sau khi lấy hai viên ngọc ra, nàng có chút chần chừ nhưng cố thở ra một cái rồi tháo vải che mắt ra.

Đưa từng viên ngọc vào mắt, đầu tiên là con mắt bên trái được đưa viên ngọc màu lam vào nhanh chóng Băng Lam đã cảm nhận được đau đớn. Máu tươi từ từ chảy ra, nàng nghiêng răng chịu đựng, tiếp tục đến con mắt bên phải.

Sau khi đưa hai viên ngọc vào, cơ thể nàng nóng lạnh rất đau đớn. Tựa như đang đứng trong một ngọn lửa nóng lại như đi trên một tảng băng lạnh buốt ngàn năm. Đôi mắt rất đau như ngàn kim châm vào.

"A... aaaaaa..."

Băng Lam không thể chịu được nữa, đau đớn la hét rồi ngất xỉu.

"Cha, mẹ, đừng bỏ con... con sợ lắm."

Băng Lam đứng nhìn một đứa nhỏ đang khóc và đó cũng chính là nàng lúc nhỏ. Đứa nhỏ khóc lớn lắm bầm hai chữ "Giết nó." Băng Lam đột nhiên tỉnh dậy, cơ thể ướt đầm mồ hôi.

Nàng đã nhìn được rồi, những vì sao trên trời và cảnh vật xung quanh. Băng Lam đứng dậy chuyển mắt nhìn Âm Dương Hắc Lang đã chết kia trầm ngâm một lúc rồi xoay người bỏ đi.

Trời đã tối, đây cũng là lúc động vật đi săn mồi nên tìm một hang động nào đó ngủ qua đêm. Đốt lửa xong, Băng Lam mới cẩn thận kiểm tra chính mình quả nhiên các vết thương đã biến mất. Cơ thể lại rất linh hoạt, đôi mắt cũng rất tốt có thể nhìn rõ và xa hơn và đặc biệt có thể nhìn xuyên qua vải che mắt.

Nhưng bây giờ nàng mới để ý, y phục nàng đang mặc là đồ cổ trang. Chất liệu vải, những đường thêu đều rất tinh xảo, nàng cũng tháo hết tất cả trâm ở trên đầu xuống. Tất cả được làm bằng vàng nguyên chất được đính rất nhiều thạch anh và một cái nhẫn không gian bằng cẩm thạch đỏ thẫm.

Khoang đã, điều này chứng minh nàng đã xuyên không!!! Trời ơi xuyên không đó!!! Băng Lam thở dài một hồi

"Có lẽ đây chính là kết thúc để bắt đầu..."

Sáng hôm sau, Băng Lam thức dậy từ sớm đi tìm thức ăn, tuy nàng không nhớ đây là đâu. Thân phận của nàng là gì nhưng đầu tiên là phải thoát ra khỏi chỗ này. Khi có đôi mắt Băng Lam mới phát hiện nơi này giống như tiên cảnh và đặc biệt có rất nhiều thảo dược quý hiếm.

Nơi đây có không khí rất trong lành, linh khí thì nồng đậm. Thảm thực vật phong phú, có vẻ chưa ai khám phá ra nơi này. Băng Lam có máu mê y dược từ ông nội, liền nhanh tay nhưng cũng rất khéo léo hái thảo dược đem thu vào nhẫn.

"Soạt, soạt..."

Có thứ gì đó trong bụi cây chuyển động, nàng quay người về phía bụi cây đó quan sát. Thì ra là một con thỏ trắng mập mạp, nàng cẩn thận lấy một cây trâm đòn lực hướng về con thỏ.

"Phập, phập..."

Băng Lam mỉm cười đi lại, con thỏ chảy máu nằm trên đất hấp hối nhưng ở phía đuôi nó có một con rắn lục nhỏ đang cắn nó.

"Ây da, có đồ ăn thêm rồi." nàng nờ nụ cười ma quái.

Băng Lam cầm một cây trâm khác chuẩn bị tấn công nhưng không ngờ rằng con rắn có thể hoá to. Chỉ thoáng qua con rắn đã trở nên to lớn, nhe nanh chuẩn bị tấn công. Nó là Bích Độc Xà có da bên ngoài cứng như đá và có nọc độc cực mạnh có thể làm chết người ngay lập tức.

"Hazz gặp phải thú dữ rồi."

Băng Lam cười trừ tránh né các đòn đánh từ đuôi con Bích Độc Xà nhưng tránh né cũng không phải là cách hay. Nàng dùng kinh công di chuyển qua từng cành cây tránh né các đòn đánh của Bích Độc Xà, bay lên đầu con rắn rồi đặt tay lên đầu nó. Từ bàn tay của nàng phát ra khí lạnh nhanh chóng đóng băng phần đầu của nó nhưng chỉ được một chút nó liền phá được.

"Chậc, khó nhai thật mà."

Băng Lam cắn môi, cầm cây trâm dồn nội lực đâm vào con mắt của nó. Nhưng vừa đưa đến mắt nàng đã dừng lại mỉm cười

"Người có thể nghe ta nói đúng không."

Con rắn biết cây trâm chỉ cách mắt nó một ly rất nguy hiểm đành thu nanh về.

"Ngao lắm, ta biết Bích Độc Xà là một trong những linh thú có lí trí, người yên tâm ta sẽ không làm hại người."

Băng Lam ngồi trên đầu nó từ từ thu lại cây trâm

"Mau trở về hình dáng cũ."

Con rắn đỏ vẻ không phục liền nhe nanh chuẩn bị hất nàng xuống

"Ta nói như thế nào, mau trở về hình dáng cũ."

Băng Lam lớn tiếng nói làm cho không khí trở nên nặng nề và toàn thân nàng phát ra khí lạnh rất lạnh khốc.

Con Bích Độc Xà sợ hãi thu nanh lại nhanh biến về hình dáng nhỏ, nàng hài lòng đưa tay ý bảo nó bò lên tay nàng

"Người có muốn làm sủng vật của ta không."

Nghe nàng nói như vậy Bích Độc Xà nhe nanh ưỡn khuất đường đường là một một linh thú mà phải làm sủng vật.

Băng Lam hiểu ý liếc nó

"Sao, không muốn à."

Nó bối rối thu nanh cuộn lấy ngón tay nàng về đồng ý. Nàng mỉm cười đặt nó lên vai, nếu không đồng ý thì nó không yên đâu.

"Từ nay người có tên là A Thanh."

Băng Lam đưa con thỏ vào nhả không gian tiếp tục đi săn. Riêng A Thanh cuộn tròn trên vai nàng vẻ rất uỷ khuất, linh thú cao cấp cao cạo tại thượng lại cho một cái tên tùy tiện như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dong binh công hội

"A Thanh, người có biết đường ra khỏi đây không."

Băng Lam ngồi bên bờ suối nhẹ nhàng vuốt ve A Thanh. Toàn thân nó màu lục có đôi mắt màu vàng ở giữa hai đôi mắt được điểm viên thạch đỏ tươi. Nó chớp chớp đôi mắt to tròn để cho nàng vuốt ve dường như chẳng để ý đến câu trả lời của nàng.

Băng Lam mỉm cười cầm đuôi nó đưa ra dòng suối

"Có biết hay không."

Nó bị nàng cầm đuôi đưa ra dòng suối chảy xiết nguy hiểm liền bối rối vùng vẫy, đưa đôi mắt long lanh nhìn nàng về biết đường.

"Hừm,... không biết sao vậy..."

Băng Lam cố ý không hiểu để đầu A Thanh chạm vào mặt nước chảy xiết. Nó lập tức hoá to ra về oai hùng nhưng khi nhìn thấy nàng lại chớp mắt đáng yêu rồi cúi đầu bảo nàng lên.

Băng Lam mỉm cười gật đầu nhảy lên đầu A Thanh để nó đưa nàng ra khỏi vực thẳm. Nàng cầm lấy mảnh vải che mắt lại, rồi khoanh tay đứng oai nghiêm trên đầu A Thanh. Nó bỏ ra khỏi cánh rừng lại đi vào một hang động lớn, rồi lại đi ra khỏi hang.

Ở bên ngoài vẫn là một khu rừng khác nhưng là một khu rừng bình thường nhưng không hề có yêu thú. A Thanh đi ra khỏi khu rừng đó tiến đến con đường mòn, đột nhiên dừng lại. Nó phát hiện ra ở phía trước có một đoàn người.

Băng Lam vẫn khoanh tay đứng nhìn đoàn người đó tiến lại gần. Dẫn đầu đoàn người là một nam nhân mặc giáp bạc sau đó là hàng chục người cưỡi ngựa và chó hàng. Đoàn người vừa đến gần nàng đã bắt đầu bàn tán.

"Đây không phải là Bích Độc Xà sao??"

"Là một trong những linh thú có lí trí đó nha."

"Nhìn kia, có một nữ nhân đã đứng trên đầu Bích Độc Xà."

"Trông trẻ tuổi như vậy mà đã có linh thú mạnh như vậy." "..."

Nam nhân dẫn đầu liền cười ngựa đi đến gần Băng Lam

"Xin hỏi cô nương làm gì ở đây."

Băng Lam cúi xuống nhìn hần khê gật đầu

"Tại hạ vừa đến đây, xin hỏi đường nào dẫn đến kinh thành."

Nam nhân kia nở nụ cười mừng rỡ, quay người ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị một con ngựa

"Hảo, thật trùng hợp tại hạ cũng đi đến kinh thành, mong có thể đi cùng cô nương."

Băng Lam mỉm cười gật đầu nhảy xuống để A Thanh hoá nhỏ rồi leo lên ngựa đi cùng đoàn người đó. Quả nhiên nàng suy nghĩ không sai, người ở đây chính là trọng dụng nhân tài.

"Tại hạ là Lương Nhất Sinh, còn cô nương."

Nhất Sinh nhìn nàng mỉm cười

Băng Lam nhẹ nhàng vuốt ve A Thanh rồi gật đầu mỉm cười

"Băng Lam, Hạ Băng Lam mong Nhất Sinh huynh chiếu cố."

Nhất Sinh nghe vậy lại cười e ngại lại liếc mắt đánh giá nàng

"Không dám, không dám, Băng Lam cô nương còn trẻ đã thuần hoá được linh thú quả thật là nhân tài."

"Nhưng mắt của cô nương..."

Nhất Sinh nhìn Băng Lam có chút tôn kính, nàng giữ nguyên nụ cười

"Mắt của ta không sao, vẫn có thể nhìn thấy được."

Nhất Sinh im lặng nhưng lại càng thần phục nàng, chỉ mới mười hai, mười ba tuổi đã có được linh thú. Tưởng rằng nàng bị mù nhưng lại cố ý che mắt giấu thực lực đây mà.

"Vậy đến kinh thành cô nương định làm gì."

Nhất Sinh nhìn Băng lam hỏi. Nàng vẫn giữ nguyên sắc thái bình thản trả lời

"Tạm thời vẫn chưa."

Nhất Sinh nhướn mắt nhìn nàng

"Vậy cô nương có thể đến Dong Binh Công Hội."

Băng Lam gật đầu, nàng không nghĩ đến sẽ có Dong Binh Công Hội. Được một gia tộc nào đó lập ra nhằm trao đổi các dược liệu, đan dược,... và là nơi cung cấp nhiệm vụ cho các dong binh.

"Hảo, ta cũng muốn kiếm một ít tiền."

Băng Lam nhẹ chớp mắt trả lời

"Vậy cô nương có thể đi cùng tại hạ về khách quán để kiểm tra lại hành lý rồi cùng đi đến Dong Binh Công Hội."

Nhất Sinh nhìn Băng Lam như muốn nàng đi cùng với hắn.

"Được thôi, dù gì ta cũng muốn thay y phục tắm rửa một chút, phiền Nhất Sinh huynh chuẩn bị giúp."

Băng Lam nhìn sang Nhất Sinh nhẹ nhàng cúi đầu. Nhất Sinh lắc đầu cười cười

"Không phiền, không phiền."

Cuối cùng đoàn người cũng đã đi đến cổng thành, bên trong rất sầm uất, náo nhiệt. Hai bên đường có rất nhiều gian hàng, khách quán,... thật khác xa thời hiện đại. Đi thêm một đoạn rồi cả đoàn người dừng lại ở Phụng Khánh Quán.

Băng Lam xuống ngựa chờ Nhất Sinh chuẩn bị phòng và y phục nàng liền đi về phòng mình. Gian phòng rất rộng rãi, thoáng mát lại trang trí rất vừa mắt chắc chắn đây là một phòng hảo hạng.

Sau khi tắm xong Băng Lam thay y phục màu trắng đơn giản tinh khiết, nàng không biết vấn tóc nên chỉ thắt tóc thác nước rồi cài vài cây trâm bạc đính ngọc tím quý phái. Cuối cùng là lấy một mảnh vải trắng che mắt.

Nàng nhìn vào gương đồng mới nhận ra gương mặt của nàng sao lại trẻ đến vậy, cơ chừng mười sáu tuổi là cùng. Lại có làn da trắng muốt không tỳ vết, mũi cao vừa phải và đôi môi đỏ mọng tự nhiên.

Chuẩn bị xong nàng cùng A Thanh rời khỏi phòng đi đến chỗ của Nhất Sinh. Khách quán vốn nhiều người nên rất náo nhiệt nhưng Băng Lam vừa đi xuống bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường.

"Cô gái này chính là người thuần được Bích Độc Xà đó."

"Thật lợi hại nha, nhìn dáng vóc và dung mạo cũng rất khuynh thành."

"Hazz tiếc rằng nàng ta lại bị mù."

"Mù cái đầu nhà nguoi, ta nghe đồn là che dấu thực lực đó." "..."

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán sôi nổi về nàng, Băng Lam lại bình thản đi đến chỗ Nhất Sinh

"Có thể đi được chưa."

Nhất Sinh liền mỉm cười gật đầu

"Có thể, có thể đi rồi."

Lần này đoàn người của Nhất Sinh đi rất oai hùng, được mọi người trên đường đều tránh sang một bên nhường đường. Đi được một lúc cả đoàn người dừng lại ở Dong Binh Công Hội, Nhất Sinh và Băng lam cùng vài người khác đi vào.

Ở bên trong khá rộng lại rất đông, có rất nhiều gian hàng dược liệu, vũ khí,... Có cả võ đài, và rất nhiều toà nhà khác nhau. Nàng đi theo Nhất Sinh đi vào một toà nhà rất nhiều người nhưng khi thấy Nhất Sinh liền tránh sang một bên.

Hắn đi đến quầy trả nhiệm vụ rồi đưa một hộp gỗ cho chủ quầy

"Ta đã hoàn thành nhiệm vụ, đây là Hoả Cúc."

"Chúc mừng ngài, đây là một trăm kim tệ của ngài."

Chủ quầy đưa ra một túi kim tệ cho Nhất Sinh rồi lấy chiếc hộp.

Nhất Sinh quay người nhìn Băng Lam

"Bây giờ tại hạ sẽ dẫn cô nương đến bảng nhiệm vụ."

Hắn dẫn Băng Lam ra khỏi toà nhà đến bảng nhiệm vụ.

Nhiệm vụ được chia ra hạ cấp, trung cấp, cao cấp và thượng cấp. Nên được chia ra thành bốn bảng, nói đến đây Băng Lam đã hiểu được mọi thứ liền mặc kệ Nhất Sinh đi đến bảng nhiệm vụ thượng cấp.

Chỗ bảng nhiệm vụ thượng cấp rất đông nhưng chỉ là xem, tham khảo chứ chả có ai dám nhận nhiệm vụ cả. Thân hình Băng Lam lại rất nhỏ bé không thể chen vào đám đông. Nàng vốn rất nóng tính nhưng bây giờ nàng phải nhịn, phải nhịn...

"Các ngươi có nhận nhiệm vụ hay không, không nhận thì rút đi."

Nàng nói lớn mang theo vẻ đe dọa, đám đông ồn ào liền im lặng nhìn nàng. Rồi một nam nhân thân hình to lớn đứng đối diện nàng

"Chỉ là một nữ nhân yếu đuối dựa vào đâu mà nói chúng tôi như thế."

Hắn nói với giọng điệu chê bai, ngay lập tức được mọi người xung quanh hưởng ứng cười chê nàng.

"Hahaha, người nói ta dựa vào đâu à."

Băng Lam mỉm cười nhanh chóng đưa bàn tay đến gần mặt hắn

"Ta chính là dựa vào thực lực."

A Thanh liền phóng ra từ tay nàng nhẹ nhàng, chỉ cách mặt hắn một ly nữa là đã bị độc của A Thanh cho đi châu trời.

Nam nhân kia bị nàng dọa cho đến run cả người, hắn run lấy bấy trắng sang một bên. Đám người xung quanh chê cười nàng cũng sợ hãi im lặng theo mà nhường đường.

Băng Lam thu lại cánh tay nhẹ nhàng xoa đầu A Thanh rồi tiến đến bảng nhiệm vụ. Nàng nhìn một hồi liền lấy ba tờ nhiệm vụ đưa cho một nam nhân ở bên cạnh nhận nhiệm vụ.

Mấy người lúc này liền bàn tán với nhau

"Đây là nhiệm vụ thượng cấp, cô nương đó lấy một lần ba tờ có phải là ra vẻ quá không."

"Trời đất, ba nhiệm vụ đó cực khó."

"Hình như là bất Hoá Sĩ Ứng, lấy một khối hàn băng do Chu Quý bảo vệ và vượt qua đầm lầy có khí độc cực mạnh để lấy Độc châu."

"Trời ạ, một nữ nhân như vậy sao có thể..."

"Hoá Sĩ Ứng là yêu thú cấp 5, Chu Quý là yêu thú cấp 8..."

"Cô nương, người làm ơn đưa ra thời hạn giao nộp."

Người quản lý nhiệm vụ thượng cấp hỏi. Băng Lam nghiêng đầu mỉm cười thần tiên nói

"Sẽ hoàn thành tất cả trong ngày hôm nay."

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Là chuyện tốt hay...

"Trong một ngày hôm nay??? thật là ra vẻ quá mà."

"Ta không tin một nữ nhân có thể làm tất cả trong một ngày."

"..."

Đám nam nhân thi nhau bàn tán, chỉ thoáng qua mọi người đều tập trung tại chỗ nàng.

Băng Lam vẫn mặt không biến sắc, quay người bình thân đi qua đám nam nhân đang buôn chuyện kia. Nhất Sinh cũng không kém phần ngạc nhiên liền đuổi theo hỏi nàng

"Cô nương có cần tại hạ trợ giúp."

"Không cần."

Băng Lam hồ hững trả lời rồi ung dung đi ra khỏi Dong Binh Công Hội.

Vừa đi ra khỏi thành nàng xoa đầu A Thanh mỉm cười

"Ta giao cho ngươi nhiệm vụ lấy Độc Châu, không lấy được thì đừng về gặp ta."

A Thanh lè chiếc lưỡi ngắn đầu đốc ý, nói về độc thì nó cho chính mình là nhất, chút độc nhỏ nhoi như vậy làm khó được nó.

"Được rồi, đi đi."

Băng Lam để A Thanh xuống đất, nó liền hoá to hăng hái bỏ đi làm nhiệm vụ nàng giao. Nàng lại thờ ơ vờn vai rồi cúi người chạy nhanh như bay, ra khỏi con đường mòn nàng rồi rẽ vào một khu rừng.

"Hoà Si Ứng à, đang ở đâu nhỉ."

Băng Lam mở to mắt, đôi mắt nàng linh hoạt nhìn xung quanh tìm kiếm. Cách xa nơi nàng đứng đang toả ra yêu khí rất mạnh, có thể ở đó có thứ nàng tìm.

Xác định được vị trí, Băng Lam liền chạy đến chỗ đó càng đến gần nàng lại cảm thấy không khí như nóng lên. Không còn nghi ngờ nữa, ở đó chính là Hoà Si Ứng.

Một vòng lửa đỏ rực bao quanh Hoà Si Ứng, vòng lửa mạnh mẽ cháy đỏ không hề có dấu hiệu yếu đi. Băng Lam mỉm cười đưa tay đến gần vòng lửa

"Tách, tách,..." Cả vòng lửa cháy đỏ kia đã bị đóng băng.

Nàng tiếp tục nhẹ nhàng nắm chặt tay lại "Rắc, rắc,..."

Vòng lửa đã bị đóng băng nhanh chóng tan biến đi để lại bụi băng lấp lánh bay trong không khí. Nàng hững hờ nhìn Hoà Si Ứng rồi nhẹ nhàng nhấc chân tiến đến gần.

Nó bị nàng dọa cho một phen liên lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng không muốn thua thiệt liền vỗ đôi cánh kêu lên, nó định bay lên nhưng đã bị Băng Lam đóng băng hai chân.

Hoà Si Ứng không cam chịu bị con người đánh bại mà đặc biệt chính là nữ nhân, nên tức giận toàn thân nó bốc lửa đỏ nóng rực. Băng dưới chân nó chưa kịp tan đã bị nàng đóng băng toàn thân chỉ để lại ngọn khói nhỏ bốc lên.

Lửa của nó không là gì với Băng Lam, băng của nàng chính là băng của Âm Dương Hắc Lang. Được xếp vào thần thú thì lửa của một yêu thú còn con làm được gì.

"Chịu thua chưa."

Băng Lam tiến lại gần khẽ áp tay vào tảng băng nói chuyện với nó. Hoà Si Ứng này tính cách cuồng bạo, kiêu ngạo nhưng khi bị nàng đóng băng muốn bốc lửa cũng không được.

"Ngoan ngoãn theo ta trở về, ngươi mà còn muốn tấn công là đừng mong có cơ hội tạo ra lửa."

Nàng lãnh khốc nói với nó cùng với khí lạnh phát ra từ cơ thể như đe dọa, Hoà Si Ứng cũng chỉ biết im lặng ở trong tảng băng.

Nhưng Băng Lam lại phá tảng băng giải thoát cho nó

"Nhớ lời ta nói lúc này, giờ thì đi cùng ta đến một nơi." Nó thoát khỏi tảng băng liền đập cánh vài cái rồi cúi đầu báo nàng lên.

Nó chở băng Lam bay đến núi băng, tuy chở nàng thật sự rất nhọc nhằn nhưng không còn cách nào khác đành cúi đầu bay thật nhanh. Bay đến đỉnh núi băng nàng liền nhảy xuống, Hoà Si Ứng lúc này có bộ lông dày bình thường không hề phát ra lửa.

Tuy trên núi băng nhưng so với nó chẳng là gì nên chỉ đứng trên đỉnh núi chờ nàng. Băng Lam thì một thân di chuyển trong cái thời tiết giá lạnh, những ngọn gió lạnh thổi vù vù khiến tà áo của nàng bay phấp phới cùng với mái tóc đen tuyền.

Đi vào một hang động lớn, tiếng gió rích trong hang động lạnh giá tạo nên khung cảnh rất quý dị. Băng Lam đi vào trong hang động, tiến gần đến khối

băng phát ra ánh sáng lấp lánh.

"Con người thấp hèn, mau ra khỏi lãnh địa của ta."

Một giọng nói trầm ma quái lập đi lập lại vang lên trong hang.

Băng Lam khoanh tay nghiêng đầu kiêu ngạo

"Thấp hèn?? người đang nói chính mình à, sao không ra đây nói chuyện với ta."

Chu Quỷ nghe nàng nói liền cười to

"Hahaha, người chán sống rồi."

"Vù vù..."

Một trận gió lớn thổi vào hang động, lập tức xuất hiện trước mặt nàng là một bóng đen lơ lửng.

"Nữ nhân to gan, dám xâm phạm đến lãnh địa của ta."

Chu Quỷ nói xong liền có một cơn gió mạnh nổi lên.

Từng đợt từng đợt gió phóng tới Băng Lam như lưỡi dao sắc bén, cơ thể nàng lập tức phát ra khí lạnh tạo ra nhiều ngọn băng phóng đi ngăn lưỡi gió của Quỷ Y. Sau khi ngăn hết các lưỡi gió nàng tiếp tục phóng ra nhiều ngọn băng hướng tới quỷ y.

Nó nhanh nhẹn né tránh tất cả ngọn băng, chưa kịp nhận ra nàng đã biến mất thì đã bị một ngọn băng đâm từ đằng sau.

"Cái kết cho kẻ ngạo mạng như người là cái chết."

Băng Lam lạnh lùng nói rồi lấy đi khối hàn băng cùng Hoà Sĩ Ứng rời khỏi núi băng.

Hoà Sĩ Ứng vừa đáp xuống cổng thành A Thanh từ đầu ra phóng ra miệng ngậm Độc Châu đưa cho nàng rồi hoá nhỏ. Nàng cầm lấy Độc Châu đưa vào nhẫn không gian cùng Hoà Sĩ Ứng bay đến Dong Bình Công Hội.

Sắc trời đã chiều tối, nhưng ở Dong Bình Công Hội đặc biệt rất đông. Thấy nàng chưa quay về liền bàn tán sôi nổi nói nàng bốc phét.

"Nhìn kia, đó là Hoà Sĩ Ứng."

Một người nói lớn chỉ lên trời.

Đám người kia nhanh chóng hướng mắt lên trời nhìn thấy Hoà Sĩ Ứng liền tránh đường cho nó đáp xuống. Có người không chịu được sức gió thổi đến ngã, Băng Lam từ Hoà Sĩ Ứng nhảy xuống bình thân đi đến nơi trả nhiệm vụ nhận thưởng.

Nàng vừa bước vào thì bên trong đã im lặng hướng mắt nhìn nàng.

"Đây là khối hàn băng và Độc Châu, còn ngoài kia chính là Hoà Sĩ Ứng."

Nàng đặt hai thứ đó lên quầy, chủ quầy liền háp tấp nhận lấy rồi đưa nàng năm túi kim tệ.

"Đây là ba ngàn kim tệ, chúc mừng ngài."

Băng Lam mỉm cười đưa năm túi kim tệ vào nhẫn không gian.

"À... đây là lệnh bài có thể giúp ngài ra vào khu vực bán đấu giá."

Chủ quầy lấy lệnh bài bằng gỗ khắc chữ Lưu đưa cho Băng Lam.

Nàng mỉm cười nhận lấy rồi đi ra khỏi Dong Bình Công Hội, lúc này trời cũng đã tối. Băng Lam nhanh chóng trở về Phùng Khánh Quán nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó ở Dong Bình Công Hội

"Phụ thân, việc bán đấu giá Hoà Sĩ Ứng đã sắp xếp xong rồi ạ."

Một thiếu niên chừng mười một tuổi chạy vào nói với nam nhân chừng ba mươi mấy tuổi đang ngồi uống trà.

"Sở nhi, con làm tốt lắm ngày mai con gửi thư mời cho Băng Lam cô nương đến dự buổi đấu giá."

Nam nhân đó là chủ của Dong Bình Công hội Lưu Mặc và thiếu niên kia là Lưu Sở con trai của Lưu Mặc.

"Vâng ạ, con cũng rất muốn gặp Băng Lam tỷ tỷ."

Lưu Sở mỉm cười ngồi bên cạnh Lưu Mặc, hắn còn nhỏ tuổi dung mạo lại rất tinh xảo nhưng không kém phần trẻ con. Lưu Mặc xoay xoay ly trà rồi nhìn sang Lưu Sở

"Nếu con kết thân với Băng Lam cô nương thì tốt."

Tin nàng một lúc nhận ba nhiệm vụ thượng cấp, lại thuận được Bích Độc Xà nhanh chóng lan truyền khắp kinh thành. Có người lại ngưỡng mộ nàng, lại muốn kết thân với nàng lại có không ít người ganh ghét muốn gặp nàng.

Khắp kinh thành sôi nổi bàn tán về Băng Lam thì nàng vẫn đang ngủ say ở khách quán. Liệu đây là chuyện tốt hay lại bắt đầu nổi sóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lưu Sở đệ đệ

Mặt trời đã lên cao chiếu rọi những ánh nắng chói chang đến các cây cổ thụ lớn. Gió lại bất ngờ nổi lên làm những chiếc lá, cành cây xao động. Bóng râm của các cây cổ thụ tựa đang ngủ yên bên cửa sổ phòng nàng khẽ chuyển động.

Nắng... những tia nắng ấm áp đã chạm đến khuôn mặt trắng nõn của Băng Lam. Làn da trắng trẻo lạnh giá đó đã bị những tia nắng làm ửng hồng lên. Băng Lam chóng cảm bên cửa sổ đang chìm sâu trong giấc ngủ yên bình đã bị cái nắng ấy đánh thức.

Nàng đưa tay lấy ly trà bên cạnh nhấp miệng thưởng thức, A Thanh nằm cuộn tròn trên bàn tựa như đang tắm nắng. Thấy nàng đã thức dậy cũng xuôi theo đuổi người thẳng ra thờ phỉ phò lại bỏ đến gần cửa sổ thả người nằm tiếp.

"Hết tắm nắng lại đi hóng gió, an nhàn quá rồi nhì."

Băng Lam đặt ly trà sang bên cạnh lại đưa tay về phía A Thanh xoa đầu. Nó bị nàng nói trúng tim đen liền mờ to mắt, lắc đầu bỏ qua bỏ lại về tràn đầy năng lượng.

Chưa được mấy vòng nó đã thấm mệt, từ bỏ chuyển sang lết. Chợt một cơn gió nữa lại nhẹ nhàng thổi đến, có lẽ cơn gió lướt qua vô tình đem theo cái về tăng động lúc này của A Thanh đi. Nó nằm trên bàn thờ hồn hên, lại nhìn sang Băng Lam chớp mắt xem biểu hiện của nàng.

Nàng chỉ mỉm cười, không cười như nụ hoa vừa nở rồi điềm lệ chỉ nở nụ cười như một nụ hoa e thẹn chớm nở. Nó bị cái nụ cười ấy làm ngất ngây, khuôn mặt nó hơi đỏ liền quay sang chỗ khác nghĩ ngợi lung tung.

Băng Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh người dân buôn bán tấp nập lại nhiều lúc có nhiều xe ngựa chờ hàng đi ngang. Từ khi đến kinh thành tới bây giờ nàng thu thập được rất nhiều thông tin, nơi nàng đang ở là Hoả Quốc một trong ngũ quốc. Ngũ quốc gồm Thuỷ Quốc, Mộc Quốc, Hoả Quốc, Kim Quốc, Thổ Quốc cũng được xếp theo độ trù phú về tài nguyên, nên kinh tế hưng thịnh,... và có nhiều nhân tài.

Ngũ quốc hợp lại mang tên Tinh Phiến Đại Lục!!! Ngũ quốc này lại nước sông không phạm nước giếng, chưa từng có xung đột chiến tranh. Nhưng theo một góc độ nào đó sự hoà bình của ngũ quốc này đang dần mục nát từ bên trong...

"Đúng là chiến tranh sinh ra từ bên trong hoà bình mà."

Băng Lam lắc đầu cười trừ, nàng tại sao phải quan tâm những thứ như vậy đúng là dư thừa.

"Băng Lam cô nương, có người muốn gặp ngài ạ."

Người làm công ở khách quán lễ phép trình trọng nói với nàng từ bên ngoài. Băng Lam hơi nhíu mày tò mò là ai tìm gặp nàng, lấy thêm một cái ly nhẹ nhàng rót trà.

"Đề người đó vào đây."

Người làm công nhẹ đẩy cửa mời một thiếu niên đi vào, Lưu Sở bước vào bên trong, y phục màu lam thêu viền bạch vân, ở đai lưng có đeo một miếng ngọc bội màu trắng khắc chữ Lưu kết hợp với dây đàn màu đỏ.

"Đệ, Lưu Sở báỉ kiến Băng Lam Tỷ."

Lưu Sở chấp tay cúi đầu nói xong lại cười rất tươi nhìn nàng. Băng Lam cũng mỉm cười lại đưa tay về chiếc ghế đối diện.

"Không cần khách sáo, ngồi đi."

Nói xong nàng đưa ly trà vừa rót cho Lưu Sở.

Lưu Sở ngồi xuống liền gật đầu nhận lấy ly trà nhấp nhẹ một ít, ngẩng đầu lên nhìn nàng lại mỉm cười tủm tỉm. Băng Lam mặt vẫn yên sắc.

"Vì sao lại cười." Nàng thuận miệng hỏi.

"Không có gì, chỉ là tỷ tỷ không hề giống lời mọi người nói rõ ràng rất xinh đẹp lại hiền dịu."

Lưu Sở chỉ nói sự thật, nở một nụ cười để lộ hàng răng trắng ngà, đều tắp. Nụ cười tựa như mặt trời toả nắng chói lóa khiến các tiểu thư khác phải xiêu lòng.

Băng Lam miệng vẽ lên một đường cong đáp trả Lưu Sở "Vậy mọi người nói tỷ như thế nào."

Lưu Sở phồng má hơi cau mày suy nghĩ cười nói "Mọi người nói tỷ rất đáng sợ, không đoan trang, thực nữ như các nữ nhân khác. Lại rất hung dữ, tàn bạo,... còn lại thì đệ không nhớ nổi."

Lúc này A Thanh lại động dậy, nó đã thức dậy từ lúc Lưu Sở đến. Nhưng nghe Lưu Sở nói đến đây nó lại không nhịn được cười. Nghĩ đến cảnh Băng Lam tính sổ các người đó, lại không thể tin được Lưu Sở nói chủ nhân của nó hiền dịu.

Băng Lam tối mặt hướng ánh mắt nhìn A Thanh rồi đưa tay bắt lấy nó vứt ra ngoài cửa sổ

"Người quá nhân rồi rồi."

A Thanh biết đã chọc giận nàng nhưng không ngờ bị nàng vứt ra ngoài cửa sổ. Nó chỉ biết cười khổ rồi rút ra bài học để đời không nên chọc giận nàng nữa.

"Haha... tỷ tỷ vui tính quá nhỉ."

Lưu Sở cười sáng khoải nói với nàng, đúng thật mọi người nói sai về tỷ tỷ mà. Băng Lam cũng chỉ biết cười trừ rồi khoanh tay nhìn Lưu Sở.

"Đệ đến đây gặp tỷ chỉ như vậy thôi sao."

Lưu Sở gãi đầu, lè lưỡi "Đệ quên mất."

Rồi lấy một tấm thiệp vàng đưa cho nàng nói tiếp.

"Lưu gia muốn tỷ tỷ đến tham dự buổi đấu giá ngày mai, mong tỷ tỷ sẽ đến."

Băng Lam gật đầu mỉm cười nhận lấy

"Đa tạ, ngày mai tỷ sẽ đến."

"Ngày mai đệ sẽ đến đón tỷ." Lưu Sở nhìn nàng chớp mắt đáng yêu về chân thành.

Nàng nhàn nhạt cười "Vậy phải làm phiền đệ..."

Nàng chưa nói hết đã bị Lưu Sở lắc đầu cắt lời "Không phiền, không phiền đâu ạ."

Băng Lam nghe vậy chỉ mỉm cười, gật đầu với Lưu Sở rồi từ từ nhấp trà.

"Tỷ tỷ có muốn đi dạo phố cùng đệ không?" Lưu Sở nhìn ra cửa sổ lại nhìn sang nàng cười.

Nàng đặt ly trà xuống bàn nhếch miệng "Được thôi, tỷ vừa mới đến đây cũng có ý muốn đi dạo khắp kinh thành."

"Vâng." Lưu Sở đứng dậy vui vẻ cùng Băng Lam ra khỏi khách quán, lúc này A Thanh cũng vừa mới bò lên phòng của nàng. Không thấy nàng đâu, nó thờ dãi một cái lại lết đi tìm nàng.

Lưu Sở đi trước nàng chỉ trò rất nhiều, lại mua kẹo hồ lô cho nàng.

"Tỷ tỷ nhìn kia, đó là..."

"Tỷ tỷ..."

"Tỷ..."

Lưu Sở nói rất nhiều lại có biểu hiện như trẻ con, nhưng như vậy nàng lại cảm thấy rất thoải mái.

"Tiểu thư, người nhìn xem đó có phải là Sở thiếu gia không. Nữ nhân đi bên cạnh ngài ấy là ai vậy."

Một nha hoàn thân cận chỉ tay về phía Băng Lam nói với Hoàng Linh Nhi. Nàng ta nhìn thấy Lưu Sở thân thiết với Băng Lam liền cau mày tức giận.

"Dám ve vãn trước chàng ấy, thật to gan."

Linh Nhi đi đến chỗ hai người họ làm ra vẻ ngạc nhiên.

"A Sở thiếu gia, không ngờ lại gặp được ngài."

Nàng ta vừa nói vừa ôm lấy cánh tay Lưu Sở, nhưng liền bị kéo ra. Lưu Sở mỉm cười đi đến chỗ Băng Lam.

"Linh Nhi tiểu thư, thật không hẹn mà gặp."

Linh Nhi liền chuyển ánh mắt nhìn sang Băng Lam.

"Vị này là..."

"Đây là Băng Lam tỷ tỷ, bạn hữu của ta."

Lưu Sở nhìn về phía Băng lam mỉm cười nói với Linh Nhi.

Nàng ta cắn môi rồi lại nắm lấy bàn tay của Băng Lam tỏ vẻ thương hại.

"Băng Lam tỷ tỷ bị mù như vậy sao lại đi ra ngoài như thế, chắc chắn sẽ làm Sở thiếu gia mệt mỏi giúp tỷ."

Linh Nhi nhấn mạnh chữ mù với Băng Lam.

Băng Lam nhếch miệng rút tay lại gạt đầu "Đa tạ Linh Nhi tiểu thư quan tâm, nhưng ta không bị mù."

Lưu Sở lại cau mày nhìn Linh Nhi "Vì sao lại nói tỷ ấy như vậy, dù tỷ ấy có mù hay không ta cũng không thấy mệt mỏi."

Lại quay sang cúi đầu với nàng "Mong tỷ tỷ không để ý những lời nói đó."

Băng Lam mỉm cười, lắc đầu "Không sao, tỷ biết Linh Nhi tiểu thư không cố ý. Đương nhiên sẽ không chấp nhất chuyện nhỏ nhặt như thế này."

"Á à! không bị mù thì cần gì phải che mắt, tỷ muốn người khác quan tâm à." Linh Nhi vẫn cái thái độ giả tạo đó nói chuyện với nàng.

"Cần người khác quan tâm?? ta nghĩ Linh Nhi tiểu thư nghĩ nhiều rồi. Ta chỉ che mắt vì có một số lý do riêng thôi, nhưng một phần lý do là tránh nhìn thấy những thứ dơ bẩn. Như miệng thì nói những lời ngon ngọt mà trong tâm thì nghĩ theo một hướng khác."

Băng Lam mặt không một tia cảm xúc, lạnh lùng từng bước đến gần Linh Nhi.

Ngược lại, nàng ta lại từng bước lui xuống sợ hãi. Lưu Sở dường như không hiểu gì liền nói xuôi theo Băng Lam.

"Đúng vậy, loại người như thế đệ cũng rất ghét."

Linh Nhi đột nhiên kinh hãi hét lên.

"Aaaa..."

Độc quyền tại W.A.T.T.P.A.D thuộc quyền của Mễ Ái Tư Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đụng độ

"Aaaaa... rần, có rần."

Linh Nhi vừa nhìn thấy A Thanh bò ở dưới liền hoảng sợ lùi về sau.

"Aaaa..."

Nàng ta vô ý trượt chân té trên một vũng nước, y phục của nàng dính đầy bùn đất. Lốp phần dày trên mặt bị nước làm cho lem ra trông rất đáng sợ.

Băng Lam và Lưu Sở phản ứng nhanh liền tránh sang một bên không hề bị gì. Nàng xoa đầu A Thanh nhếch miệng lạnh lùng nhìn Linh Nhi lại chuyển mắt sang nha hoàn kia

"Còn không mau đưa tiểu thư về, người muốn nàng ấy làm trò cười cho thiên hạ à."

A Thanh được nàng xoa đầu nên chỉ nhắm mắt hưởng thụ, đáng đời ả nữ nhân Nhi Nhi gì đó. Dám nói xấu chủ nhân, ta đây chưa cần chết nhà người là may lắm rồi. Trời ơi ta hiền quá mà...

Nha hoàn đó nghe thấy sợ hãi liền bối rối đỡ Linh Nhi đứng dậy, nàng ấy lúc này chỉ nhớ đến hai chữ "nhục nhã." Trong lòng không ngừng chửi rủa Băng Lam

"Nhanh đưa tiểu thư nhà người về, thật làm ta mất hứng."

Lưu Sở cau mày nhìn Linh Nhi vẻ tức giận.

"Ta..."

Linh Nhi cắn môi tiếc nuối nhìn Lưu Sở

"Nhanh, đưa ta về đứng đây ngay ra làm gì."

Nàng ta cúi đầu bỏ đi lại thầm nói:

"Chuyện này nhất định ta sẽ không bỏ qua dễ dàng."

Lưu Sở quay sang nhìn Băng Lam

"Tỷ tỷ không sao chứ ạ."

Nàng mỉm cười lắc đầu

"Tỷ không sao, còn khỏe."

Lưu Sở lắc đầu cười tươi

"Không sao ạ."

"Tỷ đã mệt rồi, chúng ta về lại khách quán thôi."

Băng Lam mỉm cười quay người đi về khách quán, Lưu Sở liền đi theo nàng trở về.

Sau khi Lưu Sở rời khỏi khách quán, Băng Lam ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn sắc trời. Những đám mây trôi bồng bềnh chuyển sắc trời, mặt trời dần bị bao lấy bởi màn đêm. Cái màn đêm tĩnh mịch tựa như thời gian đang lắng đọng lại.

Băng Lam vẫn một thân ngồi bên cạnh cửa sổ ngắm nhìn mọi thứ bên ngoài thay đổi. Nàng không nhận ra, thậm chí còn có rất nhiều việc nàng cần phải làm. Nhưng Băng Lam chưa một lần nào được chứng kiến cảnh thay đổi của thiên nhiên.

Có lẽ ở thời hiện đại, muốn thấy được cảnh đó cũng rất khó khăn đặc biệt lại không có thời gian để ngắm. Nàng mỉm cười, đứng dậy vươn vai lại nhẹ nhàng đi đến chiếc giường bên trái.

Nàng khẽ nhắm mi ngồi xếp chân trên giường, A Thanh cuộn tròn ngủ say bên cạnh. Có lẽ do quá mệt, cơ thể Băng Lam thay đổi lạnh nóng rất rõ ràng. Trong tiềm thức của nàng, hiện ra một nơi tối tăm không ánh sáng.

"Tách... tách..."

Tiếng nước nhỏ giọt từ từ vang lên, Băng Lam mặt không biến sắc hững hờ đi đến gần tiếng nước. Năm bước, mười bước, hai mươi bước,... nàng luôn đi theo tiếng nước nhưng không bao giờ đến nơi đó được.

Băng Lam khẽ mở mắt uể oải xoay cổ

"Vẫn phải luyện tập nhiều hơn."

Rồi nằm lên giường nhắm mắt tìm đường đi vào giấc ngủ.

Tại Hoàng phủ, ở một căn phòng rộng được trang trí rất tráng lệ. Linh Nhi nũng nịu nói với một nữ nhân lớn tuổi hơn

"Mẫu thân, người phải làm chủ cho con, ả ta hại con mất mặt như vậy sao con..."

Linh Nhi nói vẫn chưa hết khoe mắt đã ướt, nắm lấy bàn tay nữ nhân kia.

Nữ nhân đó là Lâm Y Tuệ, là đại phu nhân ở Hoàng phủ cũng là mẫu thân của Hoàng Nhật Minh đại thiếu gia và Hoàng Linh Nhi nhị tiểu thư. Nhật Minh và Linh Nhi được nuông chiều từ nhỏ sinh ra tính kiêu ngạo không xem ai ra gì.

"Con cũng thật là, đã là bạn hữu của Sở thiếu gia mà con vẫn hành động theo cảm tính."

Y Tuệ hiền từ xoa tay Linh Nhi nói với nàng. Linh Nhi bĩu môi về uỷ khuất

"Người phải làm chủ cho con."

"Được rồi, chuyện này để ta tính sau."

Y Tuệ tháo tay Linh Nhi ra mỉm cười nói.

Sáng ngày hôm sau, Băng Lam mang y phục màu trắng cuối vạt áo là màu hồng phấn. Vẫn kiểu tóc thác nước, nàng cài một đoá hoa mẫu đơn hồng, điểm hai cây trâm ngọc trai ở bên cạnh. Che mắt bằng dây vải màu hồng phấn trang nhã, Băng Lam không hề trang điểm như bao nữ nhân khác.

Đơn giản lại thanh khiết, Nàng đưa theo A Thanh đi xuống khách quán. Lưu Sở nhìn thấy nàng liền mỉm cười chạy đến

"Tỷ tỷ, người thật đẹp."

Băng Lam nhẹ nhàng mỉm cười đi đến xe ngựa ở trước khách quán

"Được rồi, đừng nịnh tỷ nhanh đi thôi."

Mấy người ở khách quán lại trầm trồ bàn tán, không ai không biết đó là Lưu Sở thiếu gia nhưng lại gọi nàng hai tiếng tỷ tỷ. Tiếp tục bàn tán thân phận của Băng Lam không bé nhỏ gì..

Băng Lam ngồi trên ngựa hồ hững nhìn ra bên ngoài, tay xoa đầu A Thanh.

"Tỷ tỷ che mắt mà vẫn nhìn thấy được thật là giỏi nha."

Lưu Sở mở to mắt ngưỡng mộ nhìn nàng lại nở nụ cười đáng yêu.

Băng Lam quay đầu nhìn Lưu Sở

"Đệ muốn cũng không thể được như tỷ đâu."

Nàng mỉm cười trêu đùa Lưu Sở.

"Xí, tỷ tỷ coi thường đệ quá."

Lưu Sở bĩu môi nhìn nàng.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ đến khi tới Dong Bình Công Hội. Lưu Sở xuống xe ngựa trước rồi xoay người đưa tay đỡ Băng Lam xuống. Nàng vốn không cần nhưng Lưu Sở đã đưa tay không thể bỏ qua.

Ở Dong Bình Công Hội đặc biệt đông người ra vào, hẳn là buổi đấu giá hôm nay rất lớn. Nàng cùng Lưu Sở đi đến chỗ bán đấu giá. Đi vào bên trong, ai nấy đều gật đầu kính trọng chào Lưu Sở. Lưu Mặc đang nói chuyện với người khác, nhìn thấy nàng liền đi đến chỗ nàng

"Băng Lam cô nương, người đến buổi đấu giá này thật tốt."

Băng Lam mỉm cười cúi đầu chào Lưu Mặc

"Đã được ngài mời đương nhiên ta sẽ đến."

Lưu Mặc gật đầu cười lại nhìn sang Lưu Sở

"Con mau đưa Băng Lam cô nương đến phòng tốt nhất xem đấu giá."

Lưu Sở gật đầu vâng lời liền đưa Băng Lam đi, vừa xoay người định nói với nàng lại nhướng mắt nhìn phía sau Băng Lam

"A Thái Tử..."

Lưu Sở hớn hờ nhìn nàng nói

"Đệ đưa tỷ đi gặp một người."

Nói xong liền kéo nàng đi.

"Thái Tử, đã lâu rồi không gặp ngài."

Lưu Sở mỉm cười nói với một nam nhân mang y phục màu đen thêu nổi hình một con rồng bạc. Nam nhân này toát ra một khí thế rất oai phong dung mạo như tranh vẽ, ngũ quan tinh xảo. Người này là Thái Tử của Hoá quốc Lăng Tinh Trì

"Đã lâu rồi không gặp."

Hắn mỉm cười gật đầu nói với Lưu Sở.

"Người không chào ta..."

Lăng Ngọc Thanh chu miệng kiêu ngạo nói với Lưu Sở. Ngọc Thanh là tam công chúa cũng là muội muội ruột của Tinh Trì. Lưu Sở cười khổ gật đầu chào Ngọc Thanh

"Công chúa, đã lâu không gặp."

Ngọc Thanh không thèm nhìn Lưu Sở chuyển mắt sang nhìn Băng Lam

"Người này là..."

Lưu Sở chợt nhớ đến nàng liền đưa tay về phía Băng Lam

"Đây là Băng Lam tỷ, người đã bắt được Hoá Sĩ Ứng."

"Ta đến đây cũng vì Hoá Sĩ Ứng, tốt thôi người ra giá đi ta mua nó luôn, không cần phải đấu giá."

Ngọc Thanh liếc mắt nhìn nàng đưa tay kiêu ngạo nói.

Tinh Trì liền cốc đầu Ngọc Thanh mỉm cười gật đầu nhìn nàng

"Muội ấy trời sinh tính kiêu ngạo, mong nàng bỏ qua."

Băng Lam cũng gật đầu nhưng lại lạnh lùng nói:

"Không trách, Băng Lam nào dám trách công chúa. Nhưng lại không ngờ rằng công chúa lại hèn hạ như vậy, sao không đường đường chính chính mà đánh lấy Hoá Sĩ Ứng."

Đúng, nàng cũng trời sinh tính rất tốt bụng người khác nói nàng một nàng liền trả mủi lại.

"Người, to gan... dám nói ta như thế."

Ngọc Thanh tức giận đưa tay định tát Băng lam. Tinh Trì nhanh tay bắt lấy tay nàng, liếc Ngọc Thanh nói:

"Muội còn hành động như vậy ca sẽ không dẫn muội đi nữa."

"Hừ."

Ngọc Thanh cắn môi quay mặt đi chỗ khác về không phục. Lưu Sở nhìn thấy cảnh này cũng chỉ im lặng nhưng nghe Băng Lam nói Ngọc Thanh như vậy cũng rất đúng. Tinh Trì liền mỉm cười ôn nhu

"Băng Lam..."

"Không trách, đương nhiên không trách chỉ là nếu công chúa xuống tay sợ rằng nơi này sẽ bị đóng băng thôi." Băng Lam nhếch miệng hờ hững cắt lời Tinh Trì nói.

Nói xong nàng không thèm nhìn Tinh Trì có sắc mặt như thế nào liền xoay người bước đi

"Băng Lam xin đi trước."

Lưu Sở liền gật đầu chào hai người họ rồi đi cùng với Băng Lam.

"Ca ca nàng ta quá đáng thật mà."

Ngọc Thanh uỷ khuất nói với Tinh Trì lại liếc mắt nhìn nàng. Tinh Trì cười khở cốc đầu Ngọc Thanh.

"Muội đừng xem thường nàng ta, sau này không được có thái độ như thế nữa."

Nói xong hắn lại nhìn về phía Băng Lam nhếch miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Trả đũa

Phòng của Băng Lam nằm lầu hai bên phải chỗ đầu giá với vị trí gần nhất. Nàng ung dung ngồi ghé ngồi trà nhìn bên dưới. Ở dưới cũng được sắp xếp ghé ngồi nhưng lại rất chật, e rằng không có không khí dễ thở.

Đối diện phòng Băng Lam chính là phòng của Tinh Trì và Ngọc Thanh. Nàng không thèm nhìn hai người họ, hững hờ nhắm mắt chờ đến khi buổi đầu giá kết thúc. A Thanh thì nằm ở trên tay nàng, không dám động đậy.

Lưu Sở không ở bên nàng, đang ở bên dưới cùng Lưu Mặc ổn định và chào đón các khách quý. Từ đằng xa, bóng dáng của Linh Nhi và Nhật Minh đi vào. Linh Nhi mang y phục màu lục thêu hoa cúc vàng theo bước cùng Nhật Minh mang y phục màu trắng ngà vàng thêu lá trúc.

Hai huynh muội này được Lưu Mặc sắp xếp phòng bên cạnh phòng Băng Lam.

"Ca ca nàng ta cũng đến đây."

Linh Nhi chột nhìn thấy nàng liền mất vui, quay người nhìn Nhật Minh nói. Hắn liền nhìn sang quan sát rồi nở một nụ cười nham hiểm.

"Dám ức hiếp muội muội của ta, nhất định phải dạy cho nàng ta một bài học."

Linh Nhi nghe vậy liền vui mừng, nhanh tay rót trà cho hắn.

"Tốt quá, huynh uống trà đi."

Nhật Minh mỉm cười cầm lấy ly trà thưởng thức. Linh Nhi nhếch miệng cười lại nhìn xuống bên dưới rồi thu lại nụ cười.

"An Nhã cũng tới đây sao!!"

Ở bên dưới, một bóng dáng nữ nhân nhỏ bé mang y phục màu hồng thêu hoa đào. Trang điểm rất hài hoà, không quá đậm lại không quá nhạt. Nàng tên là Hoàng An Nhã, nhị tiểu thư ở Hoàng Phủ. Mẫu thân của nàng là tam phu nhân, nhưng lại mắc bệnh trong người. Ngày ngày đều ở trong phòng. Nàng thường bị Linh Nhi và Nhật Minh ức hiếp, một phần quá yếu đuối nên bị đối đãi như nha hoàn ở trong phủ.

"Hừ lại có thêm ả ta, hôm nay thật mất hứng mà."

Linh Nhi bĩu môi nhìn Nhật Minh.

"Dám đến đây quả thật có gan lớn mà, về phủ ta sẽ xử ngươi ra trò."

Nàng mỉm cười giả hoạt liếc nhìn An Nhã.

"Haha ả ta lấy tiền ở đâu ra mà mua đồ đầu giá."

Nhật Minh xoay xoay ly trà nói. Linh Nhi nhướn mắt cười cười.

"Muội phải nói với mẫu thân xem ả sẽ bị xử như thế nào."

An Nhã lại đi đến phòng của Tinh Trì, Ngọc Thanh vừa thấy nàng liền vui mừng.

"An Nhã, ngươi cuối cùng cũng đến."

Nàng mỉm cười gật đầu.

"An Nhã bái kiến Thái Tử và tam công chúa,"

"An Nhã, không cần đa lễ."

Tĩnh Trì phát tay mỉm cười nói, Ngọc Thanh lại kéo nàng đến ngồi bên cạnh

"Người thích cái gì cứ nói ta."

Ngọc Thanh mỉm cười kiêu ngạo nói.

"An Nhã,... không dám"

Nàng cắn môi cúi đầu nói.

Ở bên phòng Nhật Minh, Linh Nhi về ghen tỵ liếc nhìn An Nhã

"Quả thật là đeo bám Thái Tử mà."

Ngọc Thanh lại nhếch miệng cười

"À đang mơ tưởng là Thái tử phi sao."

"Thái tử phi sao!! Hứ mơ mộng hão huyền."

Linh Nhi nói với giọng khinh thường lại cắn môi liếc mắt dăm chiêu.

Băng Lam vẫn hững hờ nhắm mắt tựa lưng vào ghế không quan tâm xung quanh. Lưu Sở lúc này mới đi đến chỗ nàng

"Mệt chết đi rồi."

Nàng nhẹ hé mi đưa tay rót cho Lưu Sở một ly trà

"Rất đông nhỉ."

Lưu Sở nhận lấy nhanh uống hết ly thờ dốc nói

"Tất nhiên ạ, buổi đấu giá không thường xuyên tổ chức."

Băng Lam xoa đầu A Thanh mỉm cười nói

"Có cả hoàng tộc nữa."

Xem ra Lưu gia lớn mạnh hơn nàng tưởng.

"A bắt đầu rồi đó ạ."

Lưu Sở hớn hở nhìn nàng nói. Ở bên dưới, một nữ nhân mang y phục màu vàng thêu mẫu đơn đỏ. Dung mạo lại có nét giống Lưu Sở, nàng mỉm cười nói:

"Đó là tỷ tỷ của đệ à."

"Aaa tỷ nhận ra sao, tỷ ấy tên là Lưu Thủy."

Lưu Sở ngạc nhiên nhìn nàng rồi mỉm cười nói. Băng Lam gật đầu im lặng.

Lưu Thủy mỉm cười cúi nhẹ đầu chào mọi người

"Buổi đấu giá của Lưu gia chính thức mở màn ạ, món đồ đầu tiên chính là Lưu Ly Phi Thủy."

Nàng nói xong liền kéo một miếng vải màu đỏ ra. Một miếng ngọc tròn khắc hai con rồng bay lượn, lại phát ra ánh sáng lấp lánh bảy màu mê hoặc.

"Lưu Ly Phi Thủy có thể phản ứng với bất kì loại độc nào, ngoài ra còn giúp loại bỏ tà khí của người đeo nó. Mức giá khởi đầu là 5 ngàn kim tệ... xin mời mọi người ra giá."

Lưu Thủy nói rất rõ ràng với chất giọng trong, thanh.

Mọi người xung quanh nhìn nhau bàn tán về giá, tuy rất mắc nhưng thật sự có được Lưu Ly Phi Thủy thì tốt. Mọi người bắt đầu hào hứng ra giá...

"Sáu ngàn kim tệ."

"Bảy ngàn kim tệ."

"Tám ngàn kim tệ."

"Tám ngàn năm trăm kim tệ."

Băng Lam không có hứng thú gì với Lưu Ly Phi Thủy, nếu nói về độc hay phản ứng độc thì nàng đã có A Thanh bên người. Tinh Trì cũng không có hứng thú lắm nên cũng không tranh giành. Ngược lại Ngọc Thanh lại rất hứng thú liền lớn giọng nói:

"Mười ngàn kim tệ."

Tiếng của nàng như sấm vang bên tai, ai nấy đều ngạc nhiên nhìn Ngọc Thanh.

"Là tam công chúa."

"Ngài ấy đã muốn thì bọn ta nào có gan dám tranh giành."

"..."

"Mười ngàn năm trăm kim tệ."

Linh Nhi mở miệng nói với chất giọng ngọt, nàng thật ra cũng rất muốn có Lưu Ly Phi Thủy. Ngọc Thanh liền liếc qua nhìn Linh Nhi

"Dám tranh với ta, mười một ngàn kim tệ."

Linh Nhi cắn môi nắm chặt tay giọng run run nói

"Mười... một ngàn năm trăm kim... kim tệ."

Băng Lam lại cảm thấy nực cười, chỉ là một miếng ngọc mà phải tốn mấy chục ngàn kim tệ.

"Mười hai ngàn kim tệ."

Ngọc Thanh nhướn mắt nhìn Linh Nhi kiêu ngạo nói.

Linh Nhi nắm chặt tay, cố nhịn lại không thể tranh giành nữa rồi. Lưu Thủy thấy vậy mỉm cười nói

"Mười hai ngàn kim tệ lần một."

Ai nấy đều lắc đầu, không thể ra giá được nữa rồi.

"Mười hai ngàn kim tệ lần hai."

"Mười hai ngàn kim tệ lần ba, xin chúc mừng công chúa Lưu Ly Phi Thủy thuộc về ngài."

Băng Lam mỉm cười im lặng nhưng lại rất nham hiểm, Lưu Thủy tiếp tục mang ra một món đồ.

"Đây là nhẫn Vô Ưu là nhẫn không gian màu đỏ cao cấp, có thể chứa đựng được vật thể lớn và bảo quản vật phẩm rất tốt, giá khởi đầu là ba ngàn kim tệ... mời mọi người ra giá."

"Ba ngàn năm trăm kim tệ."

"bốn ngàn kim tệ."

"Năm ngàn kim tệ."

"..."

"Mười ngàn kim tệ."

Linh Nhi mỉm cười nói, bị Ngọc Thanh tranh Lưu Ly Phi Thủy rồi nên cũng phải mua một thứ khác.

"Mười một ngàn kim tệ."

Băng Lam hờ hững mang theo vẻ lạnh lùng nói.

Tĩnh Trì nhìn về phía nàng trong lòng cuối cùng cũng chịu mở lời. Lưu Sở lại ngạc nhiên nhìn Băng lam

"Tỷ muốn có nó à."

Băng Lam lắc đầu

"Không."

"Hả"

Lưu Sở nghiêng đầu khó hiểu.

Nàng lại mỉm cười nhìn Lưu sở

"Đệ thật ngốc."

Lưu Sở nghe vậy liền chau miệng nhìn nàng

"Hừ, đệ còn nhỏ mà."

Linh Nhi lúc này rất tức giận đã bị Ngọc Thanh cướp một lần, bây giờ không thể để Băng Lam cướp mất lần nữa

"Mười hai ngàn kim tệ."

Nàng cắn môi quyết tâm nói.

Tĩnh Trì như vừa hiểu ra gì đó nên nhếch miệng cười

"Xem ra Linh Nhi tiểu thư đã đắc tội với nàng."

"Mười ba ngàn kim tệ."

Băng Lam hồ hững uống trà vẫn vẻ lạnh lùng nói.

Lúc này mọi người bên dưới không thể ra giá chỉ có thể bàn tán

"Người đó là Băng Lam đúng không."

"Người làm ba nhiệm vụ thượng cấp thì phải..."

"..."

"Mười...mười bốn ngàn kim tệ."

Linh Nhi lắp bắp nói, hai tay nàng đã nắm chặt lại.

"Mười tám ngàn kim tệ."

Băng Lam nói với giọng khiêu khích rồi nhướng mắt nhìn qua Linh Nhi nhếch miệng khinh thường.

Linh Nhi nhìn thấy liền tròn mắt tức giận hai tay nắm chặt đến rách bàn tay

"Hai... hai mươi ngàn kim... kim tệ."

Mọi người ở bên dưới ngạc nhiên nhìn lên Linh Nhi lại bàn tán

"Vị tiểu thư đó thật không biết dùng tiền."

"Đúng vậy, nếu là ta thì ta sẽ mua thứ đáng giá hơn."

"..."

Băng Lam mỉm cười lắc đầu

"Nếu Linh Nhi tiểu thư đã muốn thứ đó như vậy thì Băng Lam ta xin nhường."

Lời nói của nàng như sấm bên tai của Linh Nhi, nàng chợt nhận ra đã bị Băng lam chơi đùa. Tay nàng lại rất đau, xem ra nàng đã thất bại thảm hại.

Nhật Minh lúc này cũng thấy tiếc cho Linh Nhi

"Được rồi, huynh nhất định sẽ xử lí à ta cho muội."

Rồi xoa đầu Linh Nhi. Tình Trì nhin cười nhìn Băng Lam, quả thật không nên đắc tội với nàng. Còn Lưu Sở lúc này mới nghiệm ra

"Aaa tỷ tỷ..."

"Xuyt."

Băng Lam quay đầu đưa tay lên miệng về kêu Lưu Sở im lặng rồi mỉm cười.

Lưu Thủy cũng đã nhận ra nhưng phải nhin cười nói

"Hai mươi ngàn kim tệ lần một, hai mươi ngàn kim tệ lần hai, hai mươi ngàn kim tệ lần ba, xin chúc mừng tiểu thư Vô Ưu hẳn là của người."

A Thanh được nàng xoa đầu cũng không thể nhin cười, nữ nhân Linh Linh gì đó chỉ nói chủ nhân vài câu thì chủ nhân hại nàng mất đi hai mươi ngàn kim tệ. Không hổ danh là chủ nhân của ta.

Băng Lam nhếch miệng trầm nghĩ, có qua thì có lại nhưng nàng đặc biệt trả lại nhiều hơn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hội tụ

Buổi đầu gia vẫn tiếp tục, Băng Lam không có một chút hứng thú với các vật phẩm bán đấu giá. Cho đến khi nàng nhìn thấy một miếng gỗ khắc một con nhện hết sức bình thường, nhìn bên ngoài cũng chỉ là một miếng gỗ vô dụng.

Nhìn nàng lại nhìn thấy miếng gỗ phát ra linh khí rất mạnh, linh khí màu đỏ tựa như máu khiến nàng phải có được nó. Nhưng ngược, không hề có ai ra giá mua miếng gỗ đó nên nàng cũng khá an tâm.

Băng Lam nghiêng đầu nhìn Lưu Sở "Tỷ muốn có miếng gỗ đó, khi buổi đấu giá kết thúc phiền đệ..."

Nàng chưa nói hết Lưu Sở đã mỉm cười gật đầu liên tục.

"Vâng ạ, đệ sẽ đưa nó cho tỷ."

Băng Lam mỉm cười gật đầu.

"Đệ ra giá đi."

Nàng tựa lưng vào ghế nghiêng đầu nói.

Lưu Sở lắc đầu chớp chớp mắt nhìn nàng.

"Không cần ạ, coi như đệ cho tỷ làm quà gặp mặt."

Băng Lam suy nghĩ một chút liền lấy một cây Từ Linh Thảo đưa cho Lưu Sở.

"Vây đây là quà gặp mặt của tỷ."

"Tỷ chắc chứ, Từ Linh Thảo rất khan hiếm, nói thật ra là không thể tìm được."

Lưu Sở mở to mắt nhìn nàng lại cắn môi phẫn khích nhìn Từ Linh Thảo. Nàng gật đầu mỉm cười ôn nhu.

"Không sao, tỷ còn rất nhiều."

Mà cho dù có hết nàng cũng sẽ quay lại chỗ vực thăm kia hái tiếp.

Lưu Sở kinh ngạc đến quên cả thở.

"Tỷ... tỷ quả lại quái vật mà."

Lại đưa tay nhận lấy Từ Linh Thảo. Băng Lam nghe vậy liếc mắt nhìn Lưu Sở lại đưa tay cốc đầu.

"Đệ dám nói tỳ như vậy."

Lưu Sở cười tươi ôm đầu.

"Hi hi, đệ không dám nữa ạ."

Nàng lại lắc đầu cười thoải mái.

"Tỳ chưa thấy ai bị cốc đầu mà vẫn cười tươi như đệ."

Từ đằng xa Tinh Trì quan sát hai người họ lại thầm nghĩ.

"Xem ra nàng ấy rất xem trọng Lưu Sở, ngay cả Từ Linh Thảo cũng..."

Hắn nhếch miệng cười.

"Và vật đầu giá cuối cùng mà mọi người mong đợi đó là Hoả Si Ứng."

Lưu Thủy lớn giọng trình trọng nói. Tấm vải đỏ được kéo ra, bên trong lồng sắt Hoả Si Ứng bị rất nhiều dây xích trói chặt. Thình thoảng lại vùng vẫy liên bị giật điện từ các chú thuật yểm lên cái lồng.

Nó khốn khổ nằm yên trong lồng hơi thở lại rất yếu, vừa bị mang ra đầu giá nó liền nổi giận vùng vẫy.

"Gào..."

Nó kêu lớn đến chói tai cố hết sức vùng vẫy thoát khỏi những ánh mắt thèm muốn lại coi nó như đồ vật đem ra bán.

"Roẹt... roẹt..."

Điện phát ra từ cái lồng ngày càng mạnh hơn, nó cuối cùng cũng bị giật đến kiệt sức. Băng Lam như hiểu thấu nó lại cắn răng khó chịu, không ngờ rằng nó phải chịu khổ đến như vậy.

"Hoả Si Ứng tuy chỉ là yêu thú cấp 5 nhưng đặc biệt rất ngoan cố, phải làm đến cùng mới thôi. Có một sức mạnh rất lớn, một khi đã nhận chủ thì đến chết nó cũng theo người chủ đó. Giá khởi đầu là 10 ngàn kim tệ... mời mọi người ra giá."

Lưu Thủy nói tiếp rồi lại đưa tay về phía Hoả Si Ứng.

"Mười một ngàn kim tệ."

"Mười hai ngàn kim tệ."

"Mười ba ngàn kim tệ."

"..."

Giá càng ngày càng cao đến tận trời. Thật ra mọi người đến đây cũng chỉ vì nó nên rất huyết liệt tranh giành. Ngọc Thanh định mở miệng thì Tinh Trì ngăn lại.

"Muội đã mua Lưu Ly Phi Thủy, đừng mua thêm nữa."

Ngọc Thanh bĩu môi nhìn hắn.

"Dạ."

Nàng vốn không thể cãi lại liền quay mặt sang An Nhã nói chuyện với nàng.

"Hai mươi ngàn kim tệ."

"Hai mươi ba ngàn kim tệ."

"..."

Băng Lam nhếch miệng nhìn mọi người đang hô hào kia, khẽ nói thầm.

"Hoả Si Ứng, ngươi hãy tự hào đi."

"Năm mươi kim tệ."

Nhật Minh buông ly trà lớn giọng nói, lời của hắn liền khiến mọi người im lặng. Vẫn chưa hiểu lời của hắn.

"Gì cơ,..."

"Là năm mươi ngàn kim tệ."

"..."

Không khí như nóng lên lại chỉ biết bàn tán, không còn ai dám ra giá.

Nhật Minh nhếch miệng cười tự mãn, con Hoả Si Ứng này nhất định thuộc về hắn.

"Một... một trăm ngàn kim... tệ."

An Nhã run rẩy nói.

Giọng nàng rất ngọt dù nói nhỏ nhưng cũng đủ nghe, Nhật Minh không khỏi ngạc nhiên lại tức giận đập bàn nhìn An Nhã.

"An Nhã!!!"

Nàng ta bị Nhật Minh gọi tên liền giật mình run lại càng run. Hai bàn tay nàng rất lạnh, Ngọc Thanh mỉm cười nắm lấy tay nàng.

"An Nhã gì mà An Nhã, không mua được thì chịu thua đi."

Nhật Minh cắn môi chuyển ánh mắt đi chỗ khác, cố gắng nhẫn nhịn.

"Hoàng An Nhã..."

Hắn nói thầm lại trợn mắt dữ tợn. Linh Nhi chưa bao giờ thấy Nhật Minh tức giận như vậy nên cũng không dám an ủi.

"An Nhã tiểu thư đó."

"Không ngờ nàng ấy lại có nhiều tiền như vậy."

"..."

Mọi người lại bàn tán về nàng, xem ra An Nhã đó cũng không tầm thường.

An Nhã cúi đầu khẽ quay sang nhìn Ngọc Thanh.

"Như vậy có sao không ạ."

Nàng giọng run run nói với Ngọc Thanh. Nàng thân thể yếu đuối lại không có chút võ công, sợ rằng chỉ làm trò cười.

"Yên tâm, có ta bên cạnh người mà."

Ngọc Thanh mỉm cười nắm chặt tay nàng tự tin nói.

Lưu Thủy cũng có chút bất ngờ liền vui mừng nói.

"Một trăm ngàn kim tệ lần một, một trăm ngàn kim tệ lần hai, một trăm ngàn kim tệ lần ba,... Xin chúc mừng tiểu thư, Hoả Si Ứng thuộc về người."

"Và buổi đấu giá xin kết thúc,... Chúc mọi người một ngày vui vẻ."

Băng Lam vươn vai đứng dậy nhìn Hoả Si Ứng lại nghĩ đến Linh Nhi và Nhật Minh.

"Thua thảm hại."

Nàng lạnh lùng nói rồi cùng Lưu Sở đi xuống.

Đi xuống lầu Lưu Sở liền đi lấy miếng gỗ kia, Băng Lam lại lạnh lùng đi đến chỗ Hoả Si Ứng. Tinh Trì, Ngọc Thanh và An Nhã cũng đến đó xem. Cả Nhật Minh và Linh Nhi cũng đến, thật đã tập trung hết ở đây.

Lưu Thủy ra lệnh liền có mấy nam nhân khác đi ra chuẩn bị lập khế ước. Nhưng Hoả Si Ứng phản ứng rất kịch liệt, An Nhã lại sợ sệt nên không dám đến gần. Nhật Minh nhếch miệng mỉa mai là đồ phế vật.

Linh Nhi chỉ biết đứng im lặng tức giận liếc nhìn Băng Lam. Lưu Thủy cắn môi nhìn sang Băng Lam

"Ngài có thể làm cho Hoả Si Ứng ổn định không ạ."

Băng Lam mỉm cười gật đầu lạnh lùng nói.

"Có thể, dù sao ta cũng biết trước sẽ có chuyện này."

Tĩnh Trì nhú mi tò mò xem nàng làm gì mà có thể làm Hoả Si Ứng im lặng. Băng Lam đến gần chiếc lồng hững hờ nói.

"Mở lồng, tháo xích ra."

Lời nàng nói đều khiến cho mọi người ngạc nhiên.

Ngọc Thanh tức giận nhìn nàng mắng.

"Người điên à, tại sao lại mở lồng chứ."

"Mở ra!!."

Nàng nói lớn mang theo vẻ lãnh khốc khiến không khí ở đó như nóng lên. Lưu Thủy phát tay sai các nam nhân kia mở lồng, tháo xích cho Hoả Si Ứng

Nó được tự do liền kêu lớn, mở rộng cánh đập mạnh định phản kháng nhưng nhìn thấy nàng liền cúi đầu ngoan ngoãn. Điều này khiến mấy người khác không khỏi ngạc nhiên, Ngọc Thanh chỉ biết cắn môi xem như nàng đã nói sai.

Nhật Minh và Linh Nhi lúc này lại cảm nhận được sự bất an, không ngờ rằng Băng Lam được coi trọng như vậy. Xem ra không nên đắc tội với nàng. Băng Lam từng bước tiến đến gần Hoả Si Ứng khiến Tĩnh Trì khó hiểu lại càng khó hiểu. Hắn nhú mi quan sát từng hành động của nàng, Băng Lam đưa tay đặt lên đầu nó khẽ nhắm mắt.

"Người mệt mỏi lắm phải không."

Nàng cùng nó nói chuyện trong đầu.

"Vâng, rất mệt, rất đau và cũng rất buồn."

"Họ đối xử với ngươi rất tệ phải không, ta hiểu."

"Ngài hiểu sao?? Ngài có hiểu được cảm giác đó không."

"Được rồi để ta."

Cơ thể nàng phát ra khí nóng, từ từ lan truyền đến khắp người Hoả Si Ứng. Các vết thương của nó dần lành lại và đặc biệt cảm thấy rất dồi dào sức mạnh. Tĩnh Trì nhìn nàng thú vị lại càng thú vị, xem ra phải điều tra một tý về nàng.

"Đa tạ ngài rất nhiều."

"Không sao, là do ta làm cho ngươi phải chịu khổ."

"Haha dù ngài không bắt tôi thì người khác cũng sẽ bắt tôi chỉ là sớm hơn thôi."

"Ngươi không muốn kí khế ước à."

"Vâng, tôi không coi nữ nhân đó là chủ nhân."

"Vậy ngươi có thể xem ta là chủ nhân."

"Vậy có thể sao??"

"Được chứ, ta không cần khế ước ruồng rà chỉ cần ngươi một lòng xem ta là chủ nhân."

"Vâng, Hoả Si Ứng tôi nguyện một đời xem ngài là chủ nhân."

"Được rồi, từ nay ta gọi ngươi là A Hoả và nhiệm vụ của ngươi là đi theo nữ nhân đó."

"Vâng... vâng, xin tuân lệnh."

"Ngoan lắm, ta sẽ nói chuyện với ngươi sau."

Nàng rút lại tay xoay người nhìn Luru Thủy

"Đã xong."

Luru Thủy cúi đầu cảm tạ nàng liền sai người chuẩn bị lập khế ước. Băng Lam đi đến bên cạnh đứng nhìn bọn họ lập khế ước, Ngọc Thanh cắn môi miễn cưỡng đi lại gần nàng nói:

"À... thì coi như ta sai, ta không nên nói với ngươi như vậy. Được chưa."

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Muội muội tốt

Băng Lam nghiêng đầu nhìn Ngọc Thanh mỉm cười.

"Đây là công chúa đang tạ lỗi à."

Ngọc Thanh cắn môi gật đầu, nàng khẽ chớp mắt nhìn sang Tinh Trì.

"Công chúa là đang bị ép sao, nếu vậy thì Băng Lam không cần."

"Huynh ấy không ép ta, chỉ là ta cảm thấy có lỗi thôi."

Ngọc Thanh cúi đầu bữu môi nói lại ngẩng đầu nhìn nàng.

"Nhưng cũng là tại ngươi thôi, ngươi... thôi thôi bỏ qua bỏ qua đi."

Băng Lam mỉm cười ôn nhu, cảm thấy con người của Ngọc Thanh không quá xấu xa. Chỉ là rất bướng bỉnh, kiêu ngạo một chút, nàng gật đầu mỉm cười.

"Được rồi, người đã biết lỗi thì lẽ nào Băng Lam còn trách tội."

Ngọc Thanh mỉm cười tươi gật đầu, lại nhướng mắt chớp chớp nhìn nàng.

"Ngươi có thể nói chuyện với yêu thú sao."

Băng Lam gật đầu hững hờ nói.

"Không chỉ nói chuyện, Băng Lam có thể làm bạn với yêu thú."

"Oa...!!!"

Ngọc Thanh ngưỡng mộ lại rất thích thú với việc nói chuyện với yêu thú

"Thật lợi hại nha, ta cũng muốn được như thế."

Nàng mỉm cười.

"Công chúa vẫn..."

"Tỷ tỷ."

Luru Sở đi mỉm cười nhìn nàng, ở đằng sau lại có ba bốn người bụng cái gì đó.

Băng Lam nhướng mắt nhìn Luru Sở, lại nghiêng đầu nhìn xem thứ đó là cái gì.

"Sao vậy?"

Luru Sở cười cười lại tránh sang một bên hạ lệnh cho mấy người kia đi đến.

"Hi hi, vì tỷ đã bắt được Hoả Si Ứng và buổi đấu giá này có doanh thu rất cao cũng một phần là nhờ tỷ. Nên Luru gia muốn tặng tỷ một ít quà."

Lưu Sở chỉ từng món lại đồng dạng nói.

"Đây là nhân sâm ngàn năm rất bổ dưỡng, đây là mười viên đan Tẩy Tuỷ giúp tinh thông kinh mạch và có thể loại bỏ một ít độc tố nào đó trong cơ thể. Đây là một số loại thảo dược tốt có thể giúp tỷ một số việc và ba trăm ngàn kim tệ."

An Nhã kí khế ước đã xong nên cùng Tinh Trì đi đến chỗ nàng, Nhật Minh và Linh Nhi cũng đi theo sau cùng với Lưu Thủy. Ngọc Thanh mỉm cười đi đến chỗ Lưu Sở.

"Xem ra Lưu gia đối xử với Băng Lam rất tốt nhỉ."

Lưu Sở mỉm cười gật đầu lại nhìn về phía Băng Lam chớp mắt, nàng một chút vui mừng nào cũng không có khiến cho Lưu Sở nghĩ rằng đồ tặng còn ít.

"Vậy thì tỷ đa tạ, thật phiền cho đệ."

Băng Lam hững hờ đến đến chỗ Lưu Sở gật đầu.

Lưu Sở gãi đầu mỉm cười.

"Đây thì đã là gì so với Tử Linh Thảo mà tỷ tặng đệ."

"Tử Linh Thảo là gì mà có giá trị hơn đồng đồ này."

Ngọc Thanh nghiêng đầu tò mò nhìn Lưu Sở hỏi. Băng Lam không thèm quan tâm, nhanh chóng thu mấy thứ đó vào trong nhẫn.

Có ai biết rằng nàng đang che dấu cảm xúc, nàng vốn định đi làm thêm nhiệm vụ kiếm ít tiền sống thoải mái một chút. Được tặng rất nhiều kim tệ, trong lòng nàng không ngừng reo hò nhưng ngoài mặt vẫn không một tia cảm xúc.

"Tử Linh Thảo là một dược liệu quý hiếm, à không phải nói là cực quý hiếm. Dù cho có nhiều tiền đến đâu cũng chưa chắc có thể tìm được nó. Tử Linh Thảo lại có công dụng rất hiệu quả, có thể giải bất kì chất độc nào nếu biết các sử dụng nó. Đến một giai đoạn nhất định nó sẽ phát ra một hương thơm lạ thường dễ thu hút sự may mắn đến người sở hữu nó. Nếu đem nó đi luyện đan thì có thể sẽ thành thuốc chống lão hoá, tuy nhiên đây chỉ là một truyền thuyết. Nói chung chỉ cần biết cách sử dụng Tử Linh Thảo chắc chắn sẽ mang lại hiệu quả không tưởng."

Lưu Thủy điềm tĩnh nói rất rõ ràng khiến cho mấy người kia cũng muốn sở hữu Tử Linh Thảo.

"Nàng thật sự tặng Sở thiếu gia sao."

Tinh Trì mỉm cười ôn nhu nhìn nàng. Băng Lam thì lại cảm thấy nhàm chán, khẽ hạ mi hững hờ nói:

"Tất nhiên, dù sao ta cũng không cần đến."

Tử Linh Thảo thật sự rất trân quý nhưng chính vì quá trân quý nên cũng khó mà sử dụng.

Lời nàng nói như sét đánh bên tai bọn họ, Linh Nhi và Nhật Minh cũng chỉ biết im lặng. Tò mò muốn biết Băng Lam thật sự là ai.

"Rốt cuộc Băng Lam cô nương có thân phận như thế nào nhỉ?"

Ngật Minh tiến lên liếc nhìn An Nhã lại mỉm cười nhìn nàng.

Băng Lam nhếch miệng cười lạnh lùng nói.

"Chỉ là một người được diêm vương ghét bỏ cho sống tiếp thôi."

Nàng nói rất bình thản lại không thèm nhìn hắn, Ngật Minh cười cười cho rằng nàng đang nói đùa.

"Haha Băng lam cô nương thật biết đùa."

"Băng Lam không đùa, sự thật là vậy."

Nàng khẽ hạ mi giọng điệu lãnh khốc lại không cảm xúc.

Ngật Minh không thể nói gì chỉ biết im lặng lui xuống. Ngọc Thanh nhếch miệng cười đi đến chỗ An Nhã.

"Lập khế ước xong rồi à, kể từ bây giờ có ai ức hiếp người thì đã có Hoà Sĩ Ứng bảo vệ người rồi."

Nàng cố ý nói lớn lại liếc nhìn Linh Nhi và Ngật Minh.

An Nhã mỉm cười cúi đầu giọng run run

"Vâng... đa tạ công chúa quan tâm "

Ngọc Thanh nở nụ cười tươi nhìn nàng.

Đừng khách sáo, ta xem ngươi như bạn hữu nên có gì cần giúp cứ nói ta."

Nàng đặt tay lên vai nàng kiều ngạo nói.

Lưu Thủy cùng đám người kia đã rời đi để làm việc còn lại, Lưu Sở chỉ đứng chờ Băng Lam cùng trở về khách quán.

"Vậy Băng Lam xin cáo từ."

Nàng gật đầu nhìn mọi người rồi xoay người chuẩn bị đi.

"Băng Lam."

Ngọc Thanh chạy đến mỉm cười

"Ngươi mới đến Hoà quốc đúng không, tối nay sẽ có lễ hội thả đèn trời."

Nàng nói xong lại chớp mắt nhìn nàng, có lẽ Ngọc Thanh đã xoá bỏ chuyện lúc này.

Băng Lam mỉm cười lại thuận tay xoa đầu A Thanh

"Băng Lam..."

"Tỷ tỷ, đệ cũng định mời tỷ đi cùng. Nếu công chúa cũng mời tỷ thì chúng ta cùng nhau đi xem."

Lưu Sở cũng đi lại gần, nở nụ cười tươi lại chớp mắt cầu xin.

Ngọc Thanh và Lưu Sở như hiểu ý vừa mỉm cười lại tiến đến gần nàng.

"Được rồi, được rồi đừng đến gần Băng Lam như vậy."

Băng Lam thờ dãi lại tránh sang một bên cười khỏ, nàng vốn định từ chối.

"Băng Lam, Băng Lam... xí có cần xưng hô xa lạ vậy không, ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi."

Ngọc Thanh khoanh tay, bữu môi nhìn nàng. Nói đến đây thì nàng cũng không biết chính mình đã bao nhiêu tuổi. Nếu ở thời hiện đại thì nàng đã hai mươi hai tuổi rồi, nhưng bây giờ lại khác.

Nàng nhắm mắt, tùy tiện nói:

"Mười sáu tuổi."

"A, ngươi bằng tuổi ca ca ta."

Ngọc Thanh nhướn mắt ngạc nhiên nhìn nàng nói.

Băng Lam mỉm cười, chỉ mới mười sáu tuổi đã làm thái tử. Phải đối đầu biết bao nhiêu khó khăn, đối mặt với những ánh mắt ganh ghét.

"Vậy thì sao??"

Băng Lam khoanh tay hỏi. Ngọc Thanh suy nghĩ một lúc rồi mỉm cười

"Ta bằng tuổi với Lưu Sở, mười một tuổi. Nếu Lưu Sở đã gọi ngươi là tỷ tỷ thì ta cũng gọi như vậy."

Tĩnh Trì nhướn mắt cười thâm, muội muội của hần từ lúc nào đã trở nên ngoan hiền như vậy. Băng Lam cười khỏ lắc đầu

"Nhận hai tiếng tỷ tỷ của công chúa thật không dám."

Ngọc Thanh bữu môi

"Sao không dám chứ, ta à không muội đã nói thì muội làm."

Nàng mỉm cười ngẩng cao đầu tự tin.

"Được rồi, nếu công chúa muốn thì như vậy đi. Bây giờ tỷ có thể đi chưa."

Băng làm gật đầu nói rồi chuyển ánh mắt nhìn Tinh Trì và Ngọc Thanh.

Tinh Trì nhận được ánh mắt của nàng liền gật đầu, mỉm cười đáp lại.

"Vậy tối nay muội và ca ca chờ tỷ ở khách quán nha."

Ngọc Thanh mỉm cười vui vẻ nói, nàng gật đầu rồi xoay người bỏ đi.

Lưu Sở gật đầu nhìn Ngọc Thanh và Tinh Trì

"Tôi gặp ạ."

Rồi chạy theo Băng Lam cùng nàng đi về khách quán. Linh Nhi và Nhật Minh nhận ra mình như không khí, đã bỏ đi từ lúc nào...

Tinh Trì đi đến bên cạnh Ngọc Thanh

"Không phải muội ghét nàng ta lắm sao."

Nói xong lại xoa đầu Ngọc Thanh. Nàng bấu môi chạy đến bên cạnh An Nhã

"Là do hiểu lầm thôi, tỷ ấy cũng rất tốt mà." Nàng khoác tay An Nhã cùng Tinh Trì bước đi.

"Thật khó tin, muội tự nhận mình có lỗi à."

Tinh Trì mỉm cười châm chọc nói, nàng lè lưỡi nhìn Tinh Trì

"Muội đã lớn rồi, ca đừng nghĩ muội còn là trẻ con."

"Rồi rồi..."

Tinh Trì miễn cưỡng gật đầu nói.

An Nhã mỉm cười đoan trang

"Băng Lam tỷ thật lợi hại."

Nàng kém Băng Lam hai tuổi nên không ngại nói hai tiếng tỷ tỷ.

"Ta cũng rất tò mò thân phận tỷ ấy."

Ngọc Thanh nhú mi nói nói lên sự tò mò. Tinh Trì mỉm cười ôn nhu

"Nếu nàng ấy đã không muốn nói, thì chắc một lúc nào đó nàng sẽ nói."

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sự cố ngoài ý muốn

Băng Lam ngồi bên cửa sổ quen thuộc, hương trà nóng phảng phất trong phòng. Nàng xoay xoay chiếc nhẫn đỏ suy nghĩ. Thân phận nàng là gì, nhưng Băng Lam chắc chắn thân phận sẽ không nhỏ.

Tuy thân thể khảnh mảnh nhưng lại rất dẻo dai, linh hoạt không giống các nữ nhân bình thường. Và chiếc nhẫn bí ẩn này nữa, A Thanh bỏ lại gần chiếc nhẫn cũng tỏ vẻ hoài nghi. Nó hướng mắt nhìn nàng về muốn nàng chạm vào đầu nó.

Băng Lam mỉm cười chạm vào đầu nó

"Người đã phát hiện gì sao?"

Nàng im lặng nói chuyện với A Thanh trong đầu.

"Chiếc nhẫn đó rất khả nghi, nó có mùi máu tanh, thậm chí khóc."

Giọng A Thanh chừng chặc nói.

"Máu sao, ta vừa nghĩ ra một thứ."

Nàng mỉm cười đưa tay cắn, giọt máu tươi chảy qua lớp da hiện lên ngón tay trắng không tỳ vết của nàng.

Băng Lam đưa tay nhỏ giọt máu lên chiếc nhẫn, không khí như lắng đọng lại chờ đợi chiếc nhẫn phản ứng. Băng Lam cắn môi thất vọng thì chiếc nhẫn đột nhiên sáng lên, màu đỏ thẫm đã biến thành màu đỏ tươi.

Chiếc nhẫn hiện lên những ngọn lửa địa ngục. Chiếc nhẫn hiện lên viễn cảnh đau khổ, tiếng máu chảy "Tách... tách." tiếng oán hận kêu gào, tiếng cười man rợ của những con quỷ. Rồi viết lên ba chữ Tu La Giáo bằng máu, nàng mỉm cười mà mị quả nhiên thân phận không tầm thường.

Nàng chạm vào chiếc nhẫn dùng ý chí mở ra không gian trong chiếc nhẫn. Bên trong chiếc nhẫn là một khu vườn, à không là một khu rừng. Có tiếng suối chảy róc rách, khu vườn thảo dược rộng lớn. Hàng ngàn tủ kệ trải dài vô tận, là đan dược được đặt trên các tủ kệ đó. Từ những loại đan bình thường đến quý hiếm như đều tập trung ở nơi này.

Nàng đi xung quanh xem xét, một cây huyết kiếm bay lơ lửng trên không trung. Nó phát sáng khi nàng đến gần nó như vui mừng gặp chủ nhân của mình. Lưỡi kiếm dài sắc nhọn, cán kiếm làm bằng huyết thạch khắc chữ Hạ. Ở cuối cán kiếm có một dây ngọc bội đỏ rất đẹp có viên ngọc màu đỏ lấp lánh.

Nàng nở một nụ cười cảm xúc lẫn lộn, thoát ra khỏi chiếc nhẫn. Nàng cảm thấy cơ thể như đang dần suy yếu, có lẽ lúc vào chiếc nhẫn đó khiến nàng mất sức. Băng Lam xoa thái dương đi đến giường, nằm lên nghỉ ngơi.

Trời sụp tối, Băng Lam lơ đãng ngồi dậy đưa tay dụi mắt uể oải. Nàng mang y phục màu tím thêu sơn cảnh thanh lịch và trang điểm rất đơn giản. Vài lọn tím đồng màu che đi đôi mắt băng lãnh.

Băng Lam mang theo A Thanh đi xuống lầu, Lưu Sở đến sớm hơn nên đứng chờ nàng ở bên ngoài. Vừa thấy nàng đi ra Lưu Sở liền chạy đến mỉm cười

"Tỷ tỷ, công chúa..."

"Họ đến rồi kìa."

Băng Lam mỉm cười cắt lời nhìn sang chiếc xe ngựa long trọng kia.

Chiếc xe ngựa lớn được hai con ngựa khỏe mạnh kéo, Ngọc Thanh vén màn nhìn Băng lam

"Tỷ tỷ và Lưu Sở cùng lên đây đi."

Băng Lam mỉm cười cùng Lưu Sở lên xe ngựa, bên trong xe ngựa là một tấm nệm lớn. Đặt một cái bàn nhỏ ở giữa, Tinh Trì gật đầu chào Băng Lam.

Ngọc Thanh rót trà mời Băng Lam và Lưu Sở

"Ta đã cho người chuẩn bị đèn, lát nữa chúng ta viết điều ước là có thể thả đèn rồi."

Nàng nói với giọng vui mừng, hào hứng.

"Aaa cảnh mọi người thả đèn chắc đẹp lắm nhỉ."

Lưu Sở hai mắt tròn xoe xuôi theo Ngọc Thanh.

"Tất nhiên, khi mọi người thả lên trên bầu trời đêm sẽ rất rực rỡ..."

Hai người Lưu Sở và Ngọc Thanh chỉ biết nói luyên thuyên không ngừng nghỉ. Băng Lam và Tinh Trì chỉ biết nhìn nhau cười trừ.

Xe ngựa ngừng lại ở bên một bờ hồ, Lưu Sở cùng Tinh Trì xuống trước rồi đưa tay đỡ Băng lam và Ngọc Thanh xuống xe ngựa. Xung quanh rất đông người trên tay cầm đèn chuẩn bị thả, Ngọc Thanh hào hứng nhìn ba người

"Nhanh lên, sắp đến giờ thả đèn rồi."

Nàng đưa cho mỗi người một chiếc đèn và mẫu giấy.

Lưu Sở và Ngọc Thanh mỉm cười viết điều ước của mình vào giấy, Tinh Trì ôn nhu đưa bút lông cho nàng

"Nhanh mau viết điều ước, sắp đến giờ thả đèn rồi."

Băng Lam mỉm cười gật đầu nhận lấy, nàng suy nghĩ một hồi rồi đặt bút viết:

"Cầu cho chính bản thân tôi sống sót trong cái thế giới lạnh khốc này... Lam."

Lưu Sở luôn mỉm cười tủm tỉm, tí mỉ viết:

"Cầu cho gia đình, người thân có sức khoẻ tốt và tôi ước mình được mạnh mẽ như Băng Lam tỷ tỷ."

Ngọc Thanh mỉm môi viết:

"Ước gì tôi cùng ca ca được tự do, thoát khỏi chốn thâm cung đó."

Tĩnh Trì chỉ viết hai chữ: "Sống sót."

Rồi nhanh gấp giấy bỏ vào đèn, rất nhanh cả ba người đều bỏ giấy vào trong đèn. Bốn người họ đã cầm đèn chuẩn bị thả, vào thời khắc nhất định tất cả mọi người đều thả lỏng tay.

Để những chiếc đèn sáng lấp lánh ấy tự do bay lơ lửng lên cao. Hàng ngàn chiếc đèn lồng được thả lên cùng lúc trong bầu không gian mênh mông cùng những lời cầu nguyện bình yên và tuyệt đẹp. Như những con đom đóm khổng lồ, một sự kì ảo đến khó tả, và xung quanh là những nụ cười hạnh phúc, những gương mặt hạnh phúc khi nhắm mắt cầu nguyện... Tất cả đều thanh bình và tuyệt đẹp.

Cả bầu trời sáng rực lên không tiếng reo hò, tiếng máy chụp hình... tất cả chỉ im lặng nhắm mắt cầu nguyện. Tạo nên một cảm giác thanh bình, Băng Lam khẽ nhắm mắt cảm nhận sự thanh bình ấy mà không hề cầu nguyện.

"Ông ơi, cháu trải nghiệm được rất nhiều thứ và... cháu rất nhớ ông."

Băng Lam nhắm mắt nhớ đến người ông đáng kính của nàng. Ông có gương mặt phúc hậu, nở nụ cười hiền hoà mở rộng vòng tay đón nàng vào lòng. Cái ôm áp ấy như chứa đựng tình thương của cha mẹ...

Cha, mẹ?? Nàng tự hỏi cha mẹ của nàng là người như thế nào. Nàng chỉ nhớ hình dáng của cha mẹ nàng nhưng gương mặt lại không thể nhớ nổi. Nàng từng nghe ông nói rằng cha mẹ và nàng bị tai nạn giao thông mà qua đời. May mắn nàng còn sống sót nhưng lại mất hết kí ức và sống cùng với ông một cuộc sống mới.

Băng Lam mở mắt, mỉm cười ngắm nhìn những chiếc đèn lơ lửng trên bầu trời đêm. Khoang đã, mấy chiếc đèn lồng kia có gì đó bất thường. Ngọn lửa cháy đỏ ngày càng lớn...

"Chết tiệt, mau chạy đi"

Băng Lam cắn môi tức giận nói lớn quay sang nhìn mọi người. Tĩnh Trì hiểu ý quay sang nhìn Lưu Sở

"Mau dẫn Ngọc Thanh đến nơi an toàn."

"Tách, tách..."

Những chiếc đèn lồng đang bốc cháy, Băng Lam cùng Tĩnh Trì liền vận kinh công bay lên.

"Tất cả mọi người mau chạy đi, đèn sắp nổ rồi."

Băng Lam hét lớn rồi vận nội công nhìn xung quanh. Nước!! Hồ nước!!

"A Thanh, mau biến lớn ra sức làm nước bắn lên cao."

"Tách... dừng, dừng, dừng..." Những chiếc đèn đã nổ.

A Thanh ngay lập tức biến lớn, dùng đuôi đập nước bắn lên giảm xác suất cháy và giảm sức nổ. Băng Lam cắn môi dùng hết sức đóng băng những chiếc đèn lồng, một cái, hai cái, ba cái. Với tốc độ này nàng không thể đóng băng hết tất cả. Băng Lam nhìn A Thanh cố gắng đập nước. Mọi người đang sợ hãi chạy và Tĩnh Trì đang cố gắng bảo vệ mọi người.

Không được rồi, không thể đóng băng hết tất cả, bình tĩnh! Phải thật bình tĩnh. Những chiếc đèn còn lại sắp nổ rồi, còn hơn mười cái vậy phạm... phạm vì bị ảnh hưởng là xung quanh bờ hồ.

"A Thanh mau nhảy lên đây, dùng hết sức lao xuống nước."

Băng lam hét lớn ra lệnh cho nó.

Nó lập tức nhảy lên rồi lao mình xuống hồ nước, Băng Lam dồn sức kết tinh các sóng nước bắn lên thành một màn chắn.

"Tách...tách..."

Tiếng băng kết tinh thành một màn chắn mà chỉ có duy nhất nàng ở bên ngoài

"Hon nữa, phải dày hơn nữa."

Băng Lam cắn môi dồn sức lực cuối cùng.

A từ khi nào bên cạnh nàng đã có chiếc đèn lồng, hơn nữa nó sắp nổ rồi. Các chiếc đèn còn lại cũng chuẩn bị nổ nhưng màn chắn lại quá mỏng!!! Phải làm sao đây, không thể dừng lại cũng không thể tránh.

"DỪNG!!!"

Chiếc đèn bên cạnh nàng đã nổ nhưng Băng Lam vẫn không tránh được.

"Băng Lam!!!"

Tinh Trì và Lưu Sở cùng lúc hét lớn về phía nàng. Nàng vẫn còn ý thức nhìn thấy khung cảnh đó nhưng mắt nàng đang dần khép lại.

Mọi thứ như chậm lại...

"Dừng, dừng..."

Các chiếc đèn còn lại cũng nổ cùng một lúc và màn chắn bằng đã nứt!!! Kết thúc rồi sao... không còn quá sớm mà.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thân phận thật sự

"Papa..."

Một đứa trẻ chừng 4 tuổi lang thang ở ngoài hành lang, đứa bé mang váy màu trắng mang theo con thỏ bông màu hồng.

"Mama..."

Hành lang rất tối, đứa trẻ kéo con thỏ bông nhỏ vô thức nói.

Ở phía cuối hành lang có một căn phòng sáng

"Anh ơi, đừng mà... đừng!!! Rầm..."

Tiếng một người phụ nữ la hét thảm khốc. Đứa trẻ chạy lại mở hé cửa nhìn bên trong

"Mama sao lại nằm ở dưới nền nhà, rất lạnh nha."

Nó tiến vào nhìn người phụ nữ nằm trên nền nhà chảy máu rất nhiều.

Người đàn ông nghe tiếng liền quay sang nhìn đứa trẻ

"Băng Lam!! Sao con chưa ngủ?"

Băng Lam giật mình mở mắt, nàng đưa tay xoa thái dương lẩm bẩm nói:

"Giấc mơ thật kì lạ."

"Chủ nhân!! Chủ nhân tỉnh lại rồi."

Bốn cô nương mang y phục bốn sắc vàng, hồng, lục, lam vui mừng nói với nhau lại chạy đến bên nàng.

"Cuối cùng ngài cũng tỉnh dậy."

Cô nương mang y phục màu hồng quỳ bên giường lau nước mắt nói. Ba người kia cũng rơi nước mắt quỳ bên nàng, nhưng Băng Lam vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Xuyên không nữa sao!!

"Các nàng là ai?"

Nàng nằm trên giường nhìn các nàng ấy.

Nghe được câu hỏi của nàng không khí như đọng lại, các nàng ấy nhìn nhau lại nhìn nàng.

"Huhu... ngài đã xảy ra chuyện gì mà quên chúng em."

"Chủ nhân, là bọn em đây mà."

Bốn nàng ấy lại oà khóc nói với nàng.

Băng Lam nhú mĩ nhìn bọn họ

"Vào vấn đề chính, các ngươi là ai?"

Nói xong lại cố gắng ngồi dậy tựa vào giường. Bốn nàng ấy nhìn nhau rồi người mang y phục màu lam lau nước mắt nói:

"Tụi em là mồ côi từ nhỏ, trong lúc sắp chết đói ngài đã cho bọn em đồ ăn nước uống. Nên đã đặt lời thề nguyện cả đời làm trâu làm ngựa cho ngài."

Bốn người họ đứng dậy lau nước mắt. Người mang y phục màu lam nói:

"Em là Bội Ngọc."

Người mang y phục màu lục nói:

"Em là Bội Thanh."

Người mang y phục màu vàng nói

"Em là Bội Hà."

Người mang y phục màu hồng mỉm cười nói:

"Còn em là Bội Châu."

Băng Lam gật đầu

"Ta thật sự đã mất trí nhớ, các ngươi có thể kể lại tất cả mọi chuyện."

Nàng xoa đầu nói. Bội Ngọc gật đầu nói:

"Người tên là Hạ Băng Lam là thánh chủ của Tu La Giáo được lập ra từ năm năm trước. Em được nghe người kể rằng người là con lai của con người và yêu nhân, nên bị mọi người xung quanh kì thị. Còn thiếu chết mẫu thân của người nên trong lòng hận thù sự ích kỉ của con người. Người đã bỏ trốn và gặp được chúng em, nhờ sự thông minh của người đã chiêu mộ rất nhiều thiên tài cùng nhau lập nên Tu La Giáo đỉnh đỉnh thiên hạ."

Bội Châu tức giận nói tiếp:

"Nhưng người không thể tập võ công, luyện đan, tu luyện nguyên khí lại sinh ra không có đôi mắt. Quả thật rất khó khăn, nhưng người không ngại khổ ngày ngày rèn luyện sức khoẻ lại rất thông minh nên mới lập ra Tu La Giáo."

Từng câu từng chữ Băng Lam đều in sâu trong đầu, nàng cuối cùng đã hiểu rõ mọi chuyện

"Nói về Tu La Giáo."

Nàng mỉm cười nói.

Bội Hà mỉm cười gật đầu

"Dạ, em chính là người quản lí Tu La Giáo biết rất rõ. Tu La Giáo chúng ta đã có hơn 10 ngàn người trên khắp Tinh Phiến đại lục. Nhằm thực hiện các yêu cầu được gửi đến bất kể là giết người."

Băng Lam bắt đầu nhận ra rắc rối, nàng vốn chỉ muốn sống bình thường nhưng xem ra không được rồi

"Ta đã hiểu ra rồi tạm thời Tu La Giáo để Bội Hà quản lí, nói với mọi người ta đã trở lại."

Nàng hờ hững nói nhìn Bội Hà.

"Dạ."

Bội Hà gật đầu nói, Bội Châu lại nhướn mắt nhìn nàng

"Em được giao quản lí kinh tế, và Hạ Cung trai đã là mạch kinh tế của Tỉnh Phiến đại lục. Buôn bán mọi thứ bao gồm y phục, trang sức, dược liệu,... vậy có thay đổi gì không ạ."

Nàng vừa nói vừa mỉm cười.

"Em cứ tiếp tục quản lí bình thường."

Băng Lam gật đầu nói lại chợt nhớ đến chuyện lúc trước. Nàng nhìn bốn người họ hỏi:

"Ta đã hôn mê bao lâu?"

"Đã hai ngày rồi ạ." Bội Châu trả lời.

"A Thanh, con rắn xanh đâu."

Băng Lam lo lắng hỏi, Bội Châu nhủ mi

"Con rắn nào ạ."

"Nó ở đây, cũng đã ngủ hai ngày rồi."

Bội Thanh chỉ A Thanh đang ngủ bên cửa sổ.

Băng Lam thả lỏng nhẹ lỏng

"Ồ lẽ hội thả đèn trời đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng rời khỏi giường, vươn vai hỏi.

"Aaaa quả nhiên người có thể nhìn thấy sao."

Bội Châu ngạc nhiên nhìn nàng.

"Ừ ta đã có đôi mắt lại có thể tu luyện nguyên khí."

Băng Lam gật đầu nói lại ra lệnh cho Bội Thanh thay y phục cho nàng.

Bội Thanh lấy y phục màu lam đậm thêu sen trắng thay cho nàng. Bội Ngọc đứng bên cạnh kể lại chuyện đêm đó

"Khi người khởi động huyết nhãn thì Bội Hà liền xác định vị trí của người. Lại nhận được tin có người vận chuyển số thuốc nổ lớn vào Hoả quốc. Chúng em cảm thấy lo lắng liền từ biên giới Mộc quốc đến Hoả quốc nhanh nhất có thể. Và..."

"Băng Lam!!!"

Tỉnh Trì và Lưu Sở hét lớn gọi nàng "Đừng... đừng!!..." số đèn còn lại phát nổ. Bội Hà nhanh ôm lấy Băng Lam dịch chuyển đến nơi khác trước khi chiếc đèn bên cạnh phát nổ. Bội Thanh, Bội Ngọc và Bội Châu cố gắng ở bên dưới bảo vệ mọi người khi màn chắn bằng của Băng Lam sụp đổ.

Băng Lam thay xong y phục thì ngồi trước gương cho Bội Thanh vấn tóc

"Mọi người có an toàn không?"

Nàng hào hứng nói, đã ra sức bảo vệ không lẽ không có kết quả.

"Hi hi lát nữa người đi xuống sẽ biết thôi." Bội Châu cười cười nói.

Bội Thanh tháo vải che mắt của Băng Lam lại bắt ngờ nhìn nàng trong gương

"A mắt... hai màu." Bội Châu cùng hai người khác cũng đi lại xem

"Đây là mắt của yêu thú, sử dụng rất tốt."

Băng Lam mỉm cười nói lại lấy vải che mắt khác ở bên cạnh đeo vào.

Chuẩn bị xong Băng Lam cùng bốn người Bội Châu đi xuống.

"Aaaa ân nhân cuối cùng đã tỉnh lại."

"Đúng thật là ngài ấy, mau tránh sang một bên."

"Quả thật phong thái như tiên nữ, đúng là tiên nữ rồi"

"Băng Lam tiên nữ, cảm tạ ngài đã cứu giúp chúng tôi."

Một nữ nhân lớn tuổi ngưỡng mộ nàng lại cúi đầu cảm tạ.

"Đúng rồi, cảm tạ Băng Lam tiên nữ."

Mọi người xung quanh cũng cúi đầu tôn kính.

Bội Châu mỉm cười, nàng bữu môi nói:

Người được gọi là tiên nữ kia, thật ghen tị mà."

Băng Lam mỉm cười nhẹ nhàng cúi đầu

"Băng Lam chỉ làm việc nên làm, không cần phải làm như vậy."

Nàng chỉ cảm thấy rắc rối hơn thôi, có lẽ không nên làm như vậy.

Bội Hà tiến lên cúi đầu

"Chủ nhân vừa mới tỉnh lại, xin mọi người nhường đường."

Hiểu lời nàng bọn họ nhanh chóng tránh sang một bên. Băng Lam thông thả cùng bốn người kia đi ra khỏi khách quán.

"Bây giờ chúng ta đi đâu ạ."

Bội Ngọc đi theo sau nàng nghiêng đầu hỏi.

Băng Lam đi đầu hướng về Dong Bình Công Hội

"Đi gặp một người."

Bốn người họ nhanh chóng đi đến Dong Bình Công Hội. Ai đi ngang cũng cúi đầu chào nàng, Băng Lam cúi đầu chào lại đến chóng mặt.

"Cuối cùng cũng gặp được ngài, xin mời đến toà nhà chính ạ."

Lưu Thủy cúi đầu chào nàng rồi dẫn đi đến toà nhà chính.

"Oa tỷ tỷ."

Lưu Sở chạy đến định ôm lấy nàng liền bị Bội Châu chặn lại

"Người làm gì vậy, cứ nhiên chạy đến ôm chủ nhân."

Lưu Sở liếc Bội Châu cãi lại

"Ta muốn ôm tỷ tỷ phải xin người à, có biết ta là ai không."

Bội Châu nhếch miệng cười

"Ta không biết người là ai và cũng không cần biết, chủ nhân sao lại là tỷ tỷ của một người vô phép như người chứ... hừ."

Nàng nổi giận nói lại chạy đến chỗ Băng Lam cùng nàng đi vào trong.

"Tỷ tỷ."

Lưu Sở bữu môi dùng đôi mắt long lanh nhìn nàng, Băng Lam mỉm cười

"Được rồi, vào trong hãy nói."

Bội Châu lại lè lưỡi nhìn Lưu Sở.

"Cuối cùng ngài cũng tỉnh lại, thật làm cho mọi người lo lắng."

Lưu Mặc mỉm cười rồi mời nàng ngồi xuống.

Băng Lam mỉm cười gật đầu

"Ngài muốn gặp Băng Lam như vậy, có chuyện gì sao?"

Lưu Mặc nghiêm túc vào vấn đề chính

"Thật ra Hoàng Thượng đã biết được ngài đã dùng cảm bảo vệ mọi người. Và muốn được gặp ngài nên đã tổ chức yến tiệc vào tối mai mong ngài đến tham dự."

Băng Lam mặt mũi miễn cưỡng gật đầu

"Băng Lam đương nhiên sẽ đến."

Nàng mỉm cười nhìn hắn. Lưu Mặc gật đầu rồi nhìn sang Lưu Sở

"Con mau đưa ngài ấy ra sau viện, ở đó sẽ thoải mái hơn."

Nói xong lại quay qua nhìn nàng "Tôi có việc phải đi trước, ngài cứ tự nhiên."

Băng Lam gật đầu mỉm cười "Được."

Rồi cùng Lưu Sở và bốn người Bội Châu ra sau viện.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-2: Củng cố lại nhân vật

Do 1 số độc giả ib góp ý nói là nhân vật đột ngột xuất hiện quá nhiều. Vẫn chưa nắm rõ tình hình nên Tác Giả làm chương này củng cố cũng như giới thiệu các nhân vật từ đầu truyện đến giờ.

Hạ Băng Lam (Hiện đại) 21 tuổi

Được ông nội nuôi dưỡng từ nhỏ, ông từng kể rằng cha mẹ của Lam mất trong tai nạn giao thông và Lam cũng bị mất trí nhớ. Ông ấy lúc trẻ là nhà khảo cổ học lại đam mê về huyền huyền thời cổ đại. Nên đã dạy Lam rất nhiều, cho đến khi Lam gặp tai nạn rơi máy bay mà xuyên về thời cổ đại. Tuy nhiên Lam cũng đang dần lấy lại trí nhớ và tìm ra sự thật của những giấc mơ kì lạ.

Hạ Băng Lam (Cổ đại) 16 tuổi

Là con lai của con người và yêu nhân (nửa người nửa thú). Yêu nhân kia rồi bỏ mẫu thân Lam. Bà ấy 1 mình sinh ra và nuôi dưỡng Lam cho đến khi dân làng phát hiện. Cho rằng Lam chính là nghiệt súc liền muốn bắt hai người họ. Bà ấy hi sinh để cho Lam trốn thoát mà bị dân làng thiêu chết...

Lúc đó Lam chỉ mới 10 tuổi, sinh ra đã không có đôi mắt nên lưu lạc trong thiên hạ. Lam một lòng thù hận con người lòng dạ độc địa, ích kỷ,... và trả thù cho mẫu thân Lam. Đã trải qua rất nhiều khó khăn để có quyền lực trong thiên hạ.

Lam đã là thánh chủ của Tu La Giáo và là cung chủ của Hạ Cung Trai. Đã được lập ra bằng sự thông minh, bất chấp cả cách âm hiểm nhất. Tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành lại có người hãm hại đẩy Lam xuống vực thẳm. Do ý chí muốn báo thù của Lam cùng với ý chí muốn sống của Lam (hđ) nên đã luân chuyển, một linh hồn ra đi và một linh hồn hồi sinh.

Bội Hà 13 tuổi

Được Băng Lam cứu giúp lúc sắp chết cùng với Bội Thanh, Bội Ngọc, Bội Châu. Nên cả bốn người cùng thề nguyện làm trâu làm ngựa cho Lam. Bội Hà được Lam giao quản lý Tu La Giáo và có tài năng dùng độc. Tính tình mạnh mẽ, suy nghĩ theo lối trưởng thành.

Bội Thanh 13 tuổi

Rất khéo tay lại nấu ăn rất ngon nên được đi theo bên cạnh Lam. Tuy vậy nhưng cũng biết võ công, và có thể giả dạng thành nhiều loại người thu thập thông tin.

Bội Ngọc 12 tuổi

Có dung mạo như hoa như nguyệt nhưng suy nghĩ còn rất non kém. Nàng đi theo Lam và giỏi trong việc sử dụng mỹ nhân kế.

Bội Châu 11 tuổi

Tính tình trẻ con, nóng tính và háo thắng. Được giao quản lí Hạ Cung Trai vì rất giỏi trong việc mua bán, giao dịch,...

Lưu Mặc trên 30 tuổi

Là người lập ra Lưu gia và Đông Bình Công Hội. Có quyền lực không nhỏ trên Tỉnh Phiến đại lục. Nương tử của Mặc mất sớm vì bệnh, để lại Lưu Thủy và Lưu Sở.

Lưu Sở 11 tuổi

Tính cách trẻ con lại rất hiểu chuyện, coi Băng Lam như người thân. Vì còn nhỏ nên vẫn chưa được giao việc làm nhưng vẫn giúp Lưu Mặc rất nhiều.

Lưu Thủy 15 tuổi

Rất có tài quản lí Đông Bình Công Hội, nên được Lưu Mặc giao khá nhiều việc.

Ngọc Thanh 11 tuổi

Là tam công chúa của Hỏa quốc, tính tình kiêu ngạo nhưng rất nghe lời Tinh Trì.

Tinh Trì 16 tuổi

Là thái tử của Hỏa quốc, tính tình ôn nhu. Có tình cảm đặc biệt với Băng Lam dù là người khó đoán.

Còn những nhân vật như A Thanh, An Nhã, Nhật Minh, Linh Nhi, Nhất Sinh. Tác giả không giới thiệu nhé, 1 phần vì là nhân vật phụ của nhân vật phụ, 1 phần vì quá quen thuộc và phải giữ bí mật thông tin.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chuẩn bị

Lưu Sở ngồi đối diện Băng Lam mỉm cười rót trà.

"Đêm đó tỷ tỷ thật tuyệt."

Nàng mỉm cười đưa tay xoay xoay ly trà

"Được rồi, đừng nhắc đến chuyện đó nữa."

"Dạ."

Lưu Sở gật đầu mỉm môi chớp mắt nhìn nàng.

"Cơ mà bốn vị này là ai vậy ạ."

Lưu Sở nghiêng đầu, mở to mắt tròn xoe tò mò.

"Bọn họ là người của tỷ, các người tự giới thiệu đi." Băng Lam nhắm mắt hồ hững nói.

Bội Hà gật đầu chào Lưu Sở.

"Tôi là Bội Hà, đây là Bội Thanh, Bội Ngọc và Bội Châu."

Các nàng đều mỉm cười chào Lưu Sở chỉ còn Bội Châu quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn Lưu Sở.

Lưu Sở liếc Bội Châu lại nhìn ba người kia mỉm cười toả nắng

"Còn đệ là Lưu Sở."

Bội Ngọc mỉm cười ôn nhu.

"Hào soái nha, đáng yêu chết mất."

"Hừ... Ngọc tỷ à, mắt có vấn đề gì sao."

Bội Châu nhếch miệng nhìn Bội Ngọc lại chằm chọc nhìn Luru Sở.

"Hắn có gì đáng yêu chứ mà ngược lại hắn rất vô phép tắc."

Luru Sở cắn môi liếc Bội Châu

"Người nói ai vô phép tắc, người cũng là một người ngang ngược thôi."

"Haha ngang ngược?? Ta ngang ngược hồi nào chứ."

Bội Ngọc khoanh tay nhướn mắt nhìn Luru Sở.

"Ta nói sai sao, người rõ ràng rất NGANG NGƯỢC."

Luru Sở kiêu ngạo nói lại nhấn mạnh hai chữ ngang ngược.

"Người... người..."

Bội Châu tròn mắt nổi giận nhìn Luru Sở

"Người cái gì, cãi không lại sao?? Không cãi lại ta thì im miệng lại đi."

Luru Sở bắt chước phong thái của nàng, khoanh tay nhướn mắt nhìn Bội Châu.

"Haha người nghĩ người là ai mà bắt ta im miệng, ta chỉ không chấp loại trẻ con như người."

Bội Châu chằm chọc nói lại mang vẻ cao thượng, Luru Sở nháu mi mang theo vẻ tức giận

"Người hơn ta bao nhiêu tuổi mà nói ta trẻ con."

Bội Châu ngược mặt nói:

"Ta đã mười một tuổi."

"Hừ, ta cũng mười một tuổi, là ai trẻ con đây??"

Luru Sở nhếch miệng dùng ánh mắt khinh thường nhìn Bội Châu.

"Hi hi..."

Bội Ngọc và Bội Thanh mỉm cười ngồi xem hai đứa trẻ cãi nhau.

"Cười gì mà cười chứ."

Bội Châu bĩu môi nhìn bọn họ lại quay sang nhìn Luru Sở

"Xí... người mà mười một tuổi sao?? Đừng bốc phét."

Luru Sở mỉm cười nghiêng đầu

"Thế người nói ta trẻ hả, thế thì cảm tạ nhiều. Người thật già quá nha, ta cứ tưởng rằng người đã hai mươi mấy tuổi rồi."

Khiến cho Bội Châu tức điên lên.

"Người... người mới là đồ ngang ngược."

Bội Châu cắn môi chỉ tay về phía Luru Sở

"Ta?? Người là đang nói oan cho ta."

Luru Sở phất tay làm lơ khinh thường nói. Cứ thế Bội Châu và Luru Sở cãi nhau liên tục, không nói được cái này thì lại nói cái khác.

Băng Lam vẫn nhắm mắt không để ý hai người họ mà đang cẩn thận suy nghĩ đến chuyện khác. Nếu thân phận của nàng đã chịu đựng cực khổ năm năm qua, chỉ với ước muốn được trả thù cho mẫu thân nàng ta và thay đổi đại lục này.

Nếu đã cho nàng một cuộc sống mới, Băng Lam cũng không ngại hoàn thành ước nguyện của nàng ta. Việc báo thù đã khó mà thay đổi đại lục lại khó hơn, tạm gác chuyện báo thù sang một bên. Nếu muốn thay đổi đại lục lại phải khơi dậy chiến tranh, chỉ với một lực lượng nhỏ của Tu La Giáo sợ rằng không thể.

Đồng minh!! Nàng cần đồng minh, nếu muốn chiến tranh thì phải có quân đội và đồng minh. Thủy quốc!! Một quốc gia mạnh nhất trong ngũ quốc, nếu không thể là bạn chỉ có nước làm thù. Xem ra phải đến Thủy quốc một chuyến, Băng Lam mở mắt nhếch miệng cười lạnh lùng.

"Luru Sở, tỷ cảm thấy mệt nên sẽ trở về khách quán."

Băng Lam đứng dậy mỉm cười nhìn Luru Sở rồi quay người bỏ đi.

Tại phòng của Băng Lam,

"Ta có việc giao cho các em."

Nàng ngồi bên cửa sổ nhìn, tay lại nhẹ nhàng xoa đầu A Thanh.

"Dạ!!"

Bốn người nghiêm túc, đồng thanh trả lời.

Nàng nhìn sang bốn người họ, lại hạ mi hững hờ nói:

"Bội Hà em hãy trở về nói với mọi người ta sẽ trở lại và cố ý lan tin đồn. Thánh Chủ của Tu La Giáo sẽ lộ diện, và là một nữ nhân."

"Bội Châu, em hãy đến Thủy quốc trước và cố ý tung tin rằng cung chủ của Hạ Cung Trai sẽ đến Thủy quốc kinh doanh."

"Bội Thanh, em hãy điều tra xem có giáo phái nào là một đối thủ đáng gờm với Tu La Giáo chúng ta. Và điều tra thêm một ít thông tin về Thủy quốc và đến chỗ Bội Châu chờ ta."

"Được rồi, mau đi đi."

Nàng nói dứt lời cả ba đều nhanh chóng đi ra khỏi phòng thực hiện nhiệm vụ. Bội Ngọc vẫn đứng bên cạnh nàng chờ lệnh, Băng Lam lại mỉm cười mà mi vuốt ve A Thanh.

"Bội Ngọc, em hãy..."

Bội Ngọc gật đầu hiểu ý rồi cũng ra khỏi phòng.

"Đến lúc thức dậy rồi con sâu lười."

Băng Lam dồn nội lực vào ngón tay đặt lên đầu A Thanh. Nó bị hơi lạnh làm tỉnh dậy rồi hé mở đôi mắt màu vàng ra chớp chớp nhìn nàng.

"Ngủ đông đủ chưa, tới lúc săn mồi rồi."

Băng Lam mỉm cười lạnh lùng nói.

A Thanh nghe thấy liền nghiêm túc bò dậy gập đầu, nàng xoa đầu nó "Có muốn quay lại vực thăm đó không?"

A Thanh liền nhướng mắt vui mừng gập đầu, nó nhớ nơi đó lắm rồi.

"Đi thôi."

Nàng mang theo A Thanh rồi cũng đi ra khỏi phòng.

Ở ngoài cổng thành, Băng Lam đứng trên đầu A Thanh đã hoá lớn theo con đường cũ trở về nơi đã bắt đầu mọi chuyện. Đi qua hang động, cảnh vật quen thuộc ấy dần hiện ra. Nàng cúi bỏ vãi che mắt rồi nhắm mắt lại mở mắt ra. Hai con mắt ấy phát sáng quét xung quanh, A Thanh vẫn tiếp tục chở nàng đi xung quanh.

"Chủ nhân, người đang tìm gì vậy."

Tiếng nói của A Thanh vang lên trong đầu nàng.

"Không gì cả, cứ tiếp tục đi đi."

Băng Lam lạnh lùng nói lại không quên quan sát xung quanh.

Đến khi trời đã chiều tối Băng Lam mới có chút biến sắc

"Đi thẳng về hướng đó."

Nàng chỉ tay về hướng một thác nước lớn. Đến gần hồ nước Băng Lam lại nhìn xung quanh tìm kiếm, A Thanh nghiêng đầu khó hiểu nhìn nàng.

Nó đáng lẽ phải ở gần đây chứ!! Băng Lam cắn môi cố gắng tìm kiếm. Nàng nhớ rất rõ khi đi ngang qua thác nước này đã vô tình ngửi được một mùi hương của Vi Thảo. Nhưng bây giờ lại không tìm thấy, không lẽ là nàng đã nhầm lẫn.

Vi Thảo là một loài hoa không hiếm nhưng lại rất khó trồng, mỗi cây chỉ nở một bông hoa màu trắng phát ra hương thơm. Nhưng đến giai đoạn trưởng thành hương thơm ấy sẽ thu hút yêu thú, khiến chúng điên cuồng tấn công.

Tìm hoài vẫn không thấy, Băng Lam thở dài nhảy lên đầu A Thanh

"Trở về thôi."

Nó không dám nói gì liền nhanh chóng bò đi ra khỏi vực thẳm đó.

Tại Thủy quốc, một nam nhân mang hắc y thêu rồng vàng đứng xoay lưng ngấm trắng. Thân hắn phát ra một khí thế chèn ép đến khó thở. Rồi hai người mang hắc y đơn giản đi đến

"Chủ nhân, Tu La Giáo đã hành động."

Người đứng bên trái nói.

"Đã có tin đồn thánh chủ của Tu La Giáo sẽ lộ diện lại là một nữ nhân."

Người ở bên phải nói. Nam nhân kia vẫn im lặng từ từ cúi đầu xuống. Người bên trái nói tiếp

"Cung chủ của Hạ Cung Trai sẽ đến đây kinh doanh, có lẽ nào..."

"Hoà quốc vừa xảy ra chuyện lớn, bây giờ lại có hai đại nhân vật lộ diện thật có điều gì đó không bình thường."

Người bên phải nói.

Nam nhân ấy lại ngược đầu lên nhìn ánh trăng sáng kia

"Dù là ai chúng ta cũng phải chuẩn bị tiếp đón cẩn thận."

Giọng hắn ta trầm lại mang theo sự lạnh lùng, khó đoán.

"Vâng!!"

Hai người kia gật đầu nhận lệnh liền bỏ đi.

Băng Lam lại đang chìm vào giấc ngủ, lại mơ thấy giấc mơ kì lạ ấy.

"Băng Lam, tại sao con vẫn chưa ngủ."

"Aaaa đừng!!!"

"Mama..."

"Papa..."

"GIẾT NÓ!!!"

Các hình ảnh và giọng nói xuất hiện trong đầu nàng không theo một trật tự. Tựa như những mảnh ký ức kia đang trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cung chủ

"Papa, sao mẹ lại nằm ngủ ở đây."

Đứa trẻ đó hướng mắt nhìn người phụ nữ nằm trên sàn.

"Băng Lam, con mau về phòng ngủ đi."

Người đàn ông đó ôm lấy đứa trẻ đưa ra khỏi phòng.

"Rầm!!"

Người đàn ông đóng cửa lại để đứa trẻ bên ngoài.

Nó tiếp tục bước đi kéo theo con thỏ hồng trong hành lang tối.

"Tách tách tách... àooo."

Bỗng nhiên nổi lên con mưa lớn kèm theo tiếng sấm. Đứa trẻ liền bỏ lại con thỏ chạy nhanh về phòng, nó nhanh chóng nằm lên giường chầm chấn run rẩy.

Bên ngoài có tiếng bước chân đi đến phòng đứa trẻ

"Cạch... RẦM!!!"

Cánh cửa hé ra liền có một tia sấm đánh ngang

"Băng Lam... đừng sợ..."

Băng Lam từ từ mở mắt ra, nhịp thở có chút hỗn loạn

"Chết tiệt, lại thêm một giấc mơ kì lạ."

Nàng đưa tay xoa thái dương rồi ưỡ oải rời khỏi giường. A Thanh vẫn cuộn tròn say giấc ngủ.

Nàng thay y phục màu trắng thêu sen hồng đơn giản, rồi mang một chiếc nón phủ vải trắng mỏng dài đến ngang hông. Gương mặt thanh tú của nàng đã bị vải trắng mỏng che khuất, mọi thứ trong phòng đều trở về ban đầu như chưa từng có ai ở.

Băng Lam nắm đuôi A Thanh đi xuống lầu, nàng trả phòng xong liền ra khỏi khách quán. Ra khỏi cổng thành nàng dừng lại ngược mặt nhìn lên trời. A Hoả bay đến cúi đầu trước mặt Băng Lam, nàng mỉm cười nhảy lên ngồi trên đầu A Hoả.

Nó liền đập cánh bay lên trời, nàng nhắm mắt ung dung xoa đầu A Thanh. Đến chiều tối, A Hoả dừng lại ở một cánh rừng gần Thủy quốc.

"Được rồi, mau trở về đi."

Băng Lam lạnh lùng nói rồi quay người bỏ đi.

Nàng đi vào cổng thành, trước mắt nàng là một khu phố rộng lớn sầm uất. Dòng người tấp nập ngược xuôi, Bội Thanh đi đến cúi đầu chào Băng Lam

"Người đi theo em ạ."

Bội Thanh dẫn nàng đi đến một quán thanh lâu lớn Hạ Cung Trai, nàng vừa bước vào thì hai hàng người già trẻ lớn nhỏ cúi chào

"Hoan nghênh Cung Chủ!!"

Bội Châu đứng giữa đi đến bên nàng, Băng Lam nhấc chân bước đi

"Được rồi, mau trở lại công việc đi."

Nàng lạnh lùng nói rồi cùng Bội Châu và Bội Thanh đi về phòng.

Một căn phòng rộng lấy sắc đỏ làm màu chủ, Băng Lam ngồi xuống đặt tay lên bàn gỗ.

"Báo lại tất cả thông tin."

Bội Thanh mỉm cười nói:

"Dạ, đối thủ với Tu La Giáo là Ma Giáo ạ. Ma Giáo này rất bí ẩn, hành động ẩn hiện rất khó để điều tra được nhiều thông tin."

"Nhưng em là Bội Thanh, sao không thể điều tra được chứ. Ma Giáo này xuất hiện trước Tu La Giáo chúng ta một năm. Lúc đầu ma chủ xuất hiện thường xuyên nhưng lại mang mặt nạ, cũng là người đã dành được chức minh chủ trong đại hội võ lâm. Nhưng từ đó ma chủ ẩn tích đến tận bây giờ."

Bội Thanh tự tin lưu loát nói.

Băng Lam gật đầu hài lòng lại chuyển mắt đến Bội Châu

"Còn việc ta giao cho em."

Bội Châu tò mò về Ma Giáo lại suy nghĩ lung tung

"À dạ em thông báo việc người đến cho tất cả người làm trong thanh lâu Hạ Cung Trai. Đặc biệt là các ca cơ và vũ cơ để các nàng truyền tin cho những vị khách. Bây giờ Thủy quốc đều biết người sẽ đến và kinh doanh..."

Nói đến đây Bội Thanh có chút ngập ngừng

"Người định kinh doanh gì ạ, chú ta đã thu tóm tất cả các lĩnh vực rồi cơ mà."

Băng Lam cũng gật đầu lại mỉm cười nói:

"Hạ Cung Trai chúng ta đã có ôn tuyên chưa."

"A vẫn chưa ạ."

Bội Thanh nhướn mắt hào hứng nói.

"Vậy ta giao chuyện này cho em, làm cho tốt vào."

Nàng hờ hững nói rồi phất tay

"Hai em lui ra đi, ta phải suy nghĩ một số chuyện."

"Dạ."

Bội Thanh và Bội Châu liền đi ra ngoài.

Ma Giáo!! Ma chủ ẩn danh năm năm, liệu khi nghe tin nàng lộ diện có hành động gì không.

Băng Lam cắn môi khẽ gõ bàn, bây giờ vẫn chưa phải lúc. Chiến tranh!! Vẫn phải có nó...

"Điều cần thiết bây giờ là sống sót."

Nàng thầm nói rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

"Chủ nhân, Bội Ngọc vẫn chưa về."

Bội Châu lo lắng đi đến chỗ Băng Lam. Dù không biết Băng Lam đã giao nhiệm vụ gì cho Bội Ngọc nhưng nàng ấy luôn hoàn thành nhanh nhất mà.

"Không sao, sẽ trở về ngay thôi."

Nàng hững hờ nói rồi bước đi

"Việc tối nay đã xong chưa."

Bội Châu cười cười

"Xong rồi ạ, chắc chắn tối nay có rất nhiều nhân vật lớn xuất." rồi lại đưa ra về đặc ý.

"Hào, đêm nay sẽ là một đêm đặc biệt."

Nàng vừa nói vừa nhìn xung quanh xem xét.

Khắp nơi đều được treo đèn rực rỡ, nhà chính là sáng nhất. Bày ra rất nhiều bàn ghế, trên vũ đài đã có những cô nương mang nhạc cụ luyện tập.

Ở trên lầu cũng được sắp xếp bàn ghế và trang trí lộng lẫy.

"Bội Thanh đâu?" Nàng vừa xem xét vừa nói.

"Hi hi tỷ ấy hiện giờ đang ở nhà bếp, chuẩn bị đồ ăn ạ."

Bội Châu mỉm cười lấy tay xoắn tóc nói.

"Ừ..."

Nàng lại bước đi xem xét tiếp, Bội Thanh lại lẻo đẻo theo sau.

Ở Hóa quốc, thay vì tổ chức tiệc linh đình lại có không khí âm đạm. Ở cung thái tử, Ngọc Thanh bữu môi ngồi trên bàn ăn, tay cầm đũa chọc thức ăn.

"Muội có ăn hay không, đồ ăn sắp nguội rồi."

Tĩnh Trì mỉm cười ôn nhu nói với nàng.

"Aaa muội ăn không vào."

Nàng buông đũa nhìn Tĩnh Trì

"Huỳnh nói xem, bây giờ Băng Lam đang ở nơi nào."

Tĩnh Trì lắc đầu

"Làm sao huỳnh biết được."

"Hừ hỏi huỳnh cũng như không."

Ngọc Thanh bữu môi buồn bực nói.

"Aaa Băng Lam sao lại bỏ đi mà không nói lời nào chứ."

Ngọc Thanh lại thờ dài nói.

Sáng hôm nay, Bội Ngọc đi đến Dong Bình Công Hội. Nàng đi gặp Lư Mặc kính trọng nói

"Vi chủ nhân có việc cần làm nên không thể tham dự yến tiệc."

"Sao lại như vậy, Băng Lam cô nương sẽ đi đâu."

Lư Mặc ngạc nhiên hỏi nàng lại lộ vẻ thất vọng.

Hắn chính là muốn đề xuất với Hoàng Thượng ban hôn có Băng Lam và Tĩnh Trì.

Bội Ngọc lạnh lùng nói:

"Chủ nhân có gửi lời đến ngài."

"Ta cứu mọi người khỏi vụ nổ chỉ là tiện tay. Không hề có ý tốt gì, nhưng ta không có ý định kết thân."

Không cần xem phản ứng của Lư Mặc. Bội Ngọc cúi đầu rồi xoay người bỏ đi.

Nàng ra khỏi Dong Bình Công Hội, lại chuyển hướng đi về Mộc quốc. Nàng đi vào cánh rừng âm u.

"Hạ!!"

Bội Ngọc lạnh nhạt nói đột nhiên có hắc y nhân đi ra.

Hắn đi đến trước mặt nàng cúi đầu

"Một lát nữa hắc sẽ đi ngang qua đây. Hãy cẩn thận hắc mang theo rất nhiều người."

Nói xong hắc y nhân đó liền bỏ đi.

Bội Ngọc thờ dài một cái đi đến con đường mòn.

"Xoẹt xoẹt..."

Bội Ngọc lại thở dài thêm một lần nữa.

"Aaaa cứu mạng."

Nàng roi nước mắt lại đem về mặt đáng thương sợ hãi chạy.

Ở trước nàng là một đoàn người rất đông vây quanh một chiếc xe ngựa.

"Lão già, có một cô nương đang chạy đến."

"Haha mau mau kêu nàng ấy đến đây."

Giọng trầm lại mang vẻ biến thái. Bội Ngọc được đưa đến gần xe ngựa.

"Ở phía trước có người muốn cưỡng hiếp muội hic hic."

Y phục của nàng xộc xệch để lộ vai trái trắng nõn của nàng.

Đôi mắt long lanh trông đáng thương.

"Các người đi xem đi, còn nàng đừng lo lắng. Vào đây với ta haha..."

Đoàn người nhanh chóng tiến lên phía trước. Chỉ còn năm sáu người ở lại. Bội Ngọc nhếch miệng cười lạnh rồi đi vào xe ngựa.

Bên trong là một nam nhân chừng ba mươi mấy tuổi cười nham nhở nhìn nàng.

"Hic hic ta sợ lắm."

Nàng roi nước mắt lại sa vào lòng hắn ta. Rồi ngẩng mặt vòng tay qua cổ hắn.

"Không sao rồi, đã có ta."

Hắn đưa tay vòng qua eo nàng ôm chặt.

"Xoẹt."

Đoạn dây thép ở sau cổ hắn bị Bội Ngọc siết chặt

"Cao Vinh người đã phải trả giá cho việc cưỡng hiếp dân nữ. Ngang ngược bắt đi vợ con của người khác, hôm nay Tu La Giáo thay trời hành đạo."

"Xoạt...sss."

Bội Ngọc vô cảm dùng lực siết chặt hơn khiến đầu của hắn rơi xuống. Máu đỏ tươi liền bắn lên mặt của nàng.

"Lão già, có chuyện gì sao." Một nam nhân khác vén màn nhìn vào.

"Xoạt." Sợi dây thép đâm vào giữa đầu của hắn.

Bội Ngọc chán ghét nhanh chóng rời khỏi xe ngựa.

"Mau trả thù cho lão già."

Bốn người còn lại cầm đao xông đến.

"Xoạt...ss"

Hai sợi dây thép bắn ra từ tay của nàng. Như hai con măn xà luồn lách trói bốn người đó lại.

Bội Ngọc nhẹ kéo tay bốn người kia liền đứt đoạn. Nàng xoay người đi đến chỗ đoàn người lúc nãy.

"Tách tách..." Tiếng máu rỉ từ các đoạn dây thép. Ngựa, người đều bị cắt nát, các đoạn dây bị máu nhiễm đỏ lộ ra rất nhiều đoạn dây thép giăng khắp nơi.

Bội Ngọc mỉm cười quỷ dị

"Nhiệm vụ hoàn thành."

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Kể tám lạng người nửa cân

Thủy quốc, thanh lâu Hạ Cung Trai.

"Oa thật trắng lẹ nha..."

"Tất nhiên, cung chủ đã đích thân đến đây lại mở yến tiệc linh đình."

"Không ngờ một nữ nhân lại có thể một thân tạo dựng cơ nghiệp lớn như vậy."

"..."

Trước Hạ Cung Trai tấp nập người ra vào, bên trong không kém phần đông đúc. Mặt trời đã xuống núi, thay thế mặt trời là mặt trăng tròn sáng. Không khí mát lạnh khác hẳn ở Hoá quốc. Thoang thoang hương rượu nồng hoà huyền với tiếng đàn tranh không khiến cho người khác phải lao vào cuộc vui.

"Cốc cốc..."

Bội Ngọc đứng bên ngoài gõ cửa ở phòng Băng Lam.

"Vào đi."

Âm thanh băng lãnh lại hờ hững khẽ vang lên vừa đủ nghe. Bội Ngọc mở cửa bước vào

"Mọi chuyện đã xong rồi ạ, Cao Vinh đã có một cái kết xứng đáng."

Nàng gật đầu mặt không biến sắc

"Em về phòng nghỉ ngơi đi."

Bội Ngọc cúi đầu nhanh chóng rời khỏi phòng. Băng Lam mang y phục màu đỏ thêu mẫu đơn vàng kiểu điển, nàng vấn tóc đơn giản điểm vài cây trâm ngọc thanh lịch. Khuôn mặt khuynh thành lại bị che đi với lớp vải mỏng màu đỏ thêu viền vàng.

Màu đỏ giúp Băng Lam tôn thêm vẻ quý phái, dù không thấy được dung mạo của nàng nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy có thứ gì đó đè nén. Băng Lam đứng dậy nhẹ nhàng bước đi ra khỏi phòng.

Hương rượu nồng và tiếng nhạc liên ập đến người nàng, Băng Lam cảm thấy khó chịu lại tiếp tục bước đi.

"Aaa chủ nhân người thật đẹp."

Bội Châu chạy đến ngưỡng mộ nhìn nàng lại theo bước cùng Băng Lam.

Băng Lam mỉm cười

"Mọi người đã đến đông đủ chưa?"

Nàng hờ hững nói sang việc khác vốn không quan tâm lời khen đó. Bội Châu bĩu môi

"Tất nhiên là đủ rồi, đông đến nỗi không còn chỗ ngồi nữa là một chuyện khác."

Lời nói mang theo vẻ tự tin về tài kinh doanh của chính nàng ấy.

Băng Lam khẽ chớp mắt im lặng đi đến chỗ ngồi của nàng, Bội Ngọc đã đứng chờ vừa nhìn thấy nàng liền cúi đầu. Băng Lam ngồi trên ghế gỗ đào có lót một tấm nệm đỏ bên dưới, Bội Ngọc đứng bên cạnh rót trà.

"Người ngồi bên trên chính là cung chủ."

"Haizz sao lại che mặt, không lẽ dung mạo không được đẹp."

"Có khi là do quá khuynh thành."

"..."

Người ngồi bên dưới lại bàn tán sôi nổi về nàng, lại không có ít người vẫn đang hưởng thụ thức ăn ngon và nhạc hay. Ở trước Hạ Cung Trai, một chiếc xe ngựa lớn rất cao quý dừng lại ở đó. Một nam nhân thân mang y phục màu xám lãnh khốc bước ra.

Đi cùng nam nhân đó là hai nam nhân khác mang y phục màu lục và lam

Oa xem ra rất hoành tráng nha."

Nam nhân mang y phục màu lam nói.

"Là cung chủ đích thân mở tiệc tất nhiên phải làm lớn như vậy rồi, đồ ngốc."

Người mang y phục màu lục nói.

Nam nhân lạnh lùng đó im lặng đi trước, hắn mang mặt nạ bạc che đi nửa khuôn mặt ở trên. Hắn bước vào bên trong thì không khí như đọng lại, mọi người đều hướng mắt nhìn hắn.

"Nhiếp chính vương cũng đến đây sao?"

"Trời ạ một đại gia đại nhân vật lại đến đây, thật không tưởng mà."

"..."

Mọi người khẽ thì thầm bàn tán.

Không ít nữ nhân xao xuyến liếc mắt đưa tình nhìn hắn, Băng Lam nhử mi nhìn hắn

"Người này là ai?"

Nàng cũng cảm nhận được khí lực cường đại phát ra từ hắn.

"Là nhiếp chính vương của Thủy quốc Lãnh Tử Bạch."

Bội Thanh đi đến lại nhanh đáp lời nàng.

"Nhiếp chính vương??"

Băng Lam hoài nghi nói lại ba từ đó, Bội Thanh cúi đầu nhìn nàng

"Ngài ấy được sắc phong làm hoàng đế của Thủy quốc. Nhưng ngài ấy không muốn làm nên đã giao lại địa vị hoàng đế cho đệ đệ Lãnh Ngụy Tàn và tự xưng là nhiếp chính vương. Ngoài mặt Lãnh Ngụy Tàn là hoàng đế nhưng thật ra ngài ấy mới là người cầm quyền. Dưới một người trên vạn người..."

Nàng nhanh tiếp thu từng lời của Bội Thanh mà không hỏi gì, Bội Châu lại cắn môi khó xử

"Em không ngờ ngài ấy sẽ đến, bây giờ phải làm sao ạ."

"Mời hắn lên đây ngồi cùng ta."

Băng Lam lạnh lùng nói.

"Dạ!!"

Bội Châu xoay người đi xuống lầu hướng đến chỗ Tử Bạch cúi đầu hành lễ

"Bái kiến nhiếp chính vương, cung chủ có lời mời ngài ngồi cùng để tạ lỗi về việc tiếp đón chậm trễ."

Tử Bạch phát tay miễn lễ không nói một lời lạnh lùng bước đi.

Bội Thanh đã sắp một chiếc ghế gỗ đào khác bên cạnh Băng Lam, Tử Bạch vừa đi đến Bội Ngọc và Bội Thanh liền hành lễ

"Bái kiến nhiếp chính vương."

Băng Lam lại hồ hững đứng dậy hạ nhẹ đầu

"Tiếp đón chậm trễ, xin ngài thứ lỗi."

Bội Châu lại đi xuống hướng đến vũ đài chuẩn bị cho buổi yến tiệc bắt đầu. Tử Bạch phát tay rồi ngồi xuống, La Phùng và La Phan đứng ở sau gập đầu chào Băng Lam. Nhìn thấy hắn không mở lời nàng nhắm mắt nhớ đến chữ nhần ngồi xuống.

Bội Ngọc liền rót trà mời hấn rồi lui về chỗ, thấy Từ Bạch ngồi cùng nàng mọi người ở bên dưới không khỏi trầm trồ bàn tán. Tiếng nhạc lại vang lên, các vũ cơ tiến lên vũ đài cùng tiếng nhạc múa rất điêu luyện.

Băng Lam ngoài mặt tỏ ra thản nhiên, bình tĩnh nhưng bên trong lại bị cái khí thế của Từ Bạch đè nén. Không khác gì nàng Bội Ngọc và Bội Thanh không dám cử động, trách mắng Bội Châu bỏ chạy trước.

Từ Bạch vẫn ngồi yên không quan tâm nàng mà tỏ ra nhàm chán hướng mắt về vũ đài. Băng Lam thật sự là người nóng tính, nhưng lần này thì phải nhịn rồi. Bội Thanh đi đến khê nói bên tai nàng

"Em và Bội Ngọc đi xuống dưới nha, ở đây thật ngọt ngào."

Băng Lam gật đầu lại nói thầm

"Để Bội Ngọc ở lại."

Bội Thanh mỉm cười nhìn Bội Ngọc rồi đi xuống dưới, trong lòng Bội Ngọc đang kêu gào vì sao không để nàng đi. Băng Lam thật sự không thể chịu nổi nữa, nàng lại nghĩ đến A Thanh đang ở trong nhàn không gian của nàng an nhàn cuộn tròn ngủ đông lại thêm tức giận.

"Ngài đang làm cho chỗ này thêm ngọt ngào."

Băng Lam ngồi tựa lưng nhìn về phía vũ đài lại mở lời nói trước. Từ Bạch quay đầu dùng đôi mắt màu lục nhìn nàng

"Nàng đang trách ta."

Băng Lam cắn môi đối mặt với Từ Bạch

"Không hề có ý như vậy, nhưng nói ngài nghĩ như vậy thì chính là như vậy."

La Phùng và La Phan mỉm cười nhìn nhau, chưa ai dám đối mặt với chủ nhân của bọn hấn lại càng không dám mở lời trách chủ nhân. Bội Ngọc chớp chớp mắt nhìn Băng Lam không hiểu chủ nhân của nàng đang nói gì lại nhìn sang hai người kia nghiêng đầu.

"Vậy ta cần làm gì."

Từ Bạch lạnh lùng nói không hề có cảm xúc khác, Băng Lam nhắm mắt cắn môi

"Vậy ngài đến đây để làm gì?"

"Chỉ muốn xem xem cung chủ của Hạ Cung Trai là người như thế nào."

Hấn nhướng mắt nhìn nàng như đã nhìn thấu Băng Lam

"Ngài xem đã đủ chưa."

Băng Lam nghiêng đầu hờ hững nói, Từ Bạch lắc đầu

"Vẫn chưa, ta muốn thấy dung mạo của nàng."

"Thế dung mạo của ngài thì sao?"

Nàng nhếch miệng cười khiêu khích.

Từ Bạch mỉm cười đưa tay cầm chiếc mặt nạ, Băng Lam không khỏi giật mình quay sang. Không phải hấn làm thiệt đấy chứ, Từ Bạch lại thu hồi tay không tháo chiếc mặt nạ ra

"Nàng sợ sao!!"

Băng Lam nhanh trở về trạng thái cũ lại nhướng mắt nhìn hấn

"Sợ?? vì sao phải sợ."

Từ Bạch lại nhận ra rằng chưa bao giờ có nữ nhân nào bình tĩnh lại dám cãi lại. Hấn nhếch miệng cười lạnh đưa tay cầm lấy ly trà xoay xoay

"Nàng có biết võ công không?"

Băng Lam lắc đầu bình thản nói

"Không..."

Chưa nói xong ly trà liền bay về phía nàng.

Băng Lam kịp nhận ra nhanh phát tay cầm lấy ly trà mà không hề đổ một giọt ra nào.

"Không biết võ công!!"

Hắn nghiêng đầu lặp lại lời nàng, Băng Lam đặt ly trà trên bàn nhanh chóng biện minh

"Biết một chút..."

Nói xong nàng lại nhắm mắt cúi đầu.

"Một chút đấy à."

Từ Bạch cầm lấy ly trà tiếp tục xoay xoay, Băng Lam biết hắn gài nàng chỉ lạnh lùng nói

"Vâng, rất giỏi võ công."

Từ Bạch vẽ lên một nụ cười ma mị

"Do ta cầm ly trà không chắc, nàng không bị thương chứ."

Băng Lam nắm chặt tay, cố gắng tiêu hoá lời hắn nói

"Không bị thương."

Gi mà giữ không chặt!! Ly trà đó biết bay à... Trong lòng nàng đang kêu gào.

"Hihi haha..."

La Phùng và La Phan không nhịn được cười, bọn họ chưa bao giờ thấy hắn nói một câu bất hợp lý như vậy. Bội Ngọc chỉ che miệng cười thầm, xem ra chủ nhân nàng đang rất tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tặng băng di động!!

Không khí lại trở nên âm trầm, khác xa với ở bên dưới. Băng Lam trở nên nghiêm túc nhìn bên dưới, như đã quen với khí lực băng lãnh đó. La Phùng và La Phan đã cảm nhận được hai chân đang tê rần lại, hai người cười khò nhìn nhau.

Bội Ngọc ghé sát tai Băng Lam

"Có nên chuẩn bị ghế cho bọn họ không ạ."

Nhìn sang hai người kia nói. La Phùng và La Phan nhanh chóng nhận ra, trong lòng vui mừng cảm tạ Bội Ngọc.

"Không!!"

Băng Lam hờ hững nói một tiếng lại như lưỡi dao sắc đâm vào tim hai người kia.

Bội Ngọc gật đầu lui xuống lại mỉm cười nhìn La Phùng và La Phan, còn hai người ta thậm chí khóc trong lòng nhìn Bội Ngọc gật đầu cảm tạ. Vốn tưởng rằng đêm nay nàng sẽ làm gì đó thật đặc biệt nhưng sau khi ngồi cạnh tặng băng này thì thật sự mất hứng.

Băng Lam đứng dậy nhìn sang Từ Bạch

"Ngài ngồi thưởng thức, xin cáo lui trước..."

Nói xong nàng nhẹ nhàng bước đi.

"Dừng lại."

Giọng trầm lạnh của Tử Bạch điểm đậm vang lên

"Nàng tên là gì??" Rồi tiếp tục nói.

Băng Lam dừng lại cười thầm, cái cảnh này thật quen thuộc. Tựa như phim Your Name mà nàng rất thích ở thời hiện đại.

"Một chữ!! Hạ..."

Nàng lạnh lùng trả lời rồi bình thản bước đi cùng Bội Ngọc.

"Aaa mỗi chân chết mất."

La Phùng than khổ lại nhìn sang La Phan

"Người trông ta không mỗi sao."

La Phan khoanh tay nói. Tử Bạch mỉm cười nhìn lên bầu trời đêm huyền ảo

"Nàng ấy không cho các người ngồi thì chấp nhận đi."

"Chủ nhân, hôm nay ngài đặc biệt mở lời nói chuyện lại mỉm cười..."

La Phùng cười gian nhìn Tử Bạch. Hắn lại nở thêm một nụ cười mà mị

"Ngồi ở đây ngắm trăng thật thoải mái!!"

Ý châm chọc hai người kia không được ngồi.

Ở phòng Băng Lam,

"Aaa nếu còn tiếp tục ở đó em sợ rằng không thể chịu nổi nữa rồi."

Bội Ngọc nhắm mắt xoay cổ than vãn nói lại mở mắt nhìn nàng. Băng Lam về tới phòng đã tháo khăn che mặt ra, bắt lực nằm gục trên bàn.

"Cơ mà người đó thật đáng sợ, em thật sự không dám đối mắt với ngài ấy."

Bội Ngọc rót trà đặt bên cạnh nàng nói. Băng Lam ngồi dậy cầm lấy ly trà một hơi uống cạn, nói đến đây hắn cũng thật đáng sợ.

Khi nàng đối mắt với hắn tựa như bị một đại dương rộng lớn bao lấy nàng, cảm giác được sự lạnh khốc chết người. Băng Lam đưa bàn tay trái lên nhìn vết đỏ ở giữa lòng bàn tay, lại càng tò mò về con người hắn.

"Em ra ngoài đi, có chuyện gì thì vào nói với ta."

Băng Lam mệt mỏi phất tay nói. Sau khi Bội Ngọc rời đi, nàng đưa A Thanh ra khỏi chiếc nhẫn. Nó như không hay biết vẫn đang cuộn tròn say giấc, nàng nhíu mi nhìn rồi cầm đuôi nó đưa lên cao

"Đạo này người mập ra đó."

Nó mở mắt ra tỏ thái độ tức giận, là ai dám đánh thức nó. Nhưng nhìn thấy nàng con giận liền tan biến, nó đưa đôi mắt to tròn long lanh nhìn nàng. Băng Lam mỉm cười cầm đuôi nó xoay xoay

"Nên vận động một tý đi."

Chóng mặt!! Rất chóng mặt!! Nó bị xoay đến hoa mắt

"Chủ nhân!!"

Nó lên cầu xin. Băng Lam dừng lại để nó lên bàn mỉm cười. A Thanh đầu xoay vòng vòng nằm liệt trên bàn, nàng đứng dậy đi đến giường.

"Oa..."

Băng Lam vươn vai rồi nằm lên giường, từ từ nhắm mắt. Tử Bạch vẫn ngồi ở đó nhắm mắt một hồi lâu lại mở ra

"Về thôi."

Hắn đứng dậy lạnh lùng đi xuống cùng La Phùng và La Phan.

Sáng ngày hôm sau,

"Chủ nhân, chủ nhân..."

Bội Châu đứng cạnh giường Băng Lam đánh thức nàng dậy. Băng Lam từ từ mở mắt, nàng dường như ngủ rất ngon lại không mơ thấy giấc mơ kì lạ. Gạt chuyện này sang một bên, nàng ngồi dậy vươn vai

"Có chuyện gì?"

Bội Hà đi đến cúi đầu

"Chủ nhân..."

Nàng gật đầu hờ hững nói:

"Em về rồi à, có chuyện gì sao."

Nói xong nàng lại rời khỏi giường để Bội Ngọc thay y phục.

"Chúng ta có lời mời tham gia đại hội võ lâm năm năm tổ chức một lần ạ."

Bội Hà chuyển mắt nhìn theo nàng lại nghiêm túc nói.

"Nhàm chán."

Băng Lam nhắm mắt hờ hững

"Có lẽ Ma Giáo cũng sẽ tham gia ạ."

Bội Hà nói xong lại xem nàng có biểu hiện như thế nào. Nàng mỉm cười mở mắt

"Vậy thì có một chút thú vị."

Bội Ngọc mỉm cười tự hào, quả nhiên mắt nhìn đồ của nàng không tồi.

Băng Lam mang y phục màu vàng nhạt thêu bướm bướm bay lượn bên cạnh lan trắng. Ván tóc rất đơn giản lại thanh cao, chỉ cài vài cây trâm hoa mai vàng. Cuối cùng là che đi dung mạo của nàng

"Xong rồi ạ."

Băng Lam gật đầu cùng bốn người Bội Hà ra khỏi phòng

"Bội Châu, em đã tìm được nơi có mạch nước nóng chưa."

Băng Lam chống cằm nhìn A Thanh ăn bánh quế hoa.

"Đã tìm được rồi ạ, em đã cho người đi xem xét rồi. Nhưng đúng ra phải trở về rồi chứ..."

Bội Châu ngồi bên cạnh mỉm cười trả lời lại cần mỗi hoài nghi.

"Nơi đó ở đâu."

Nàng ngồi thẳng tựa lưng vào ghế hỏi, Bội Châu nhíu mi suy nghĩ

"Là ở trên núi, bên ngoài thành Thủy quốc. Nơi đó vốn rất không có người lại rất hoang sơ..."

"Gì cơ."

Bội Hà nhướn mi ngạc nhiên hỏi Bội Châu.

"Ở đó có người à không có một làng nhỏ, ngôi làng này cũng rất thần bí có nhiều người đã đi lên núi mà không trở về."

Bội Hà nhíu mi lo lắng nói lại giật mình như phát hiện ra gì đó

"Đúng rồi, em nhận được một yêu cầu giết trưởng làng ở đó. Cũng đã cho người đi rồi, bây giờ cũng phải trở lại rồi chứ."

"Bội Hà, Bội Ngọc tối nay hai em đi lên núi dò xét một chút rồi về báo lại cho ta."

Băng Lam cắn môi nói, xong chừng người phải đi đã bị thủ tiêu.

"Dạ."

Hai người đó gật đầu nghiêm túc trả lời.

Cùng lúc đó, ở Nhiếp Chính Phủ.

Từ Bạch ở trong thư phòng đọc sách,

"Chủ nhân, người chúng ta phải đi vẫn chưa quay về ạ."

La Phùng hoài nghi nói. Hắn vẫn lạnh lùng đọc sách không có một sắc thái gì

"Tối nay, hai người đến đó do thám thử đi."

"Dạ."

La Phùng và La Phan gật đầu nhận lệnh.

"A phải rồi, đại hội võ lâm năm nay thế nào ạ."

La Phan chợt nhớ đến liền nhìn hắn hỏi. Từ Bạch đóng sách lại

"Tất nhiên phải tham gia, ta tin chắc Tu La Giáo cũng phải tham gia."

Hắn nhếch miệng cười lạnh.

"Hai người đã điều tra về nàng ta."

Từ Bạch khoanh tay tựa lưng vào ghế hỏi, La Phùng nhìn La Phan lại lắc đầu

"Đã điều tra rồi ạ, nhưng không có thông tin gì hết."

"Không phải là không có, mà là do hai người tìm không được."

Hắn lạnh lùng nói lại mang vẻ trách mắng.

La Phan lè lưỡi lại giáo hoạt nhìn hắn

"Không phải chủ nhân có ý với ngài ấy rồi chứ."

Từ Bạch nhắm mắt mỉm cười bỏ qua câu hỏi của La Phan

"Hai người hết việc để làm rồi à, hay còn muốn thêm việc."

"Aaa được rồi được rồi, không nói nữa."

La Phan sợ hãi kéo La Phùng đi, còn một đồng việc đang chờ hai bọn họ nếu thêm việc sợ rằng sẽ mệt chết.

Ở chỗ Băng Lam

"A phải rồi, có người đang điều tra và người."

Bội Thanh nhíu mi nghiêm túc nói. Nàng lại hồ hững nhắm mắt, nàng vốn sẽ biết trước cái tảng băng di động (Từ Bạch) đó cũng sẽ điều tra về nàng

"Ừ."

"Người biết ai sao??"

Bội Thanh nghiêng đầu tò mò

"Ừ."

Băng Lam lại hững hờ ừ một cái khiến Bội Thanh tụt cảm xúc.

"Hihi tất nhiên là nhiếp chính vương rồi, không chừng đã để ý đến chủ nhân."

Bội Châu che miệng gian xảo nhìn Băng Lam.

Nàng mở mắt liếc Bội Châu

"Cẩn thận cái miệng của em."

Nàng nói với vẻ đầy sát khí. Bội Châu lấy tay che miệng tránh xa nàng một chút. Băng Lam cắn môi nghĩ đến Tử Bạch, gì mà để ý chứ!! Hắn vốn là một tảng băng di động không có cảm xúc mà.

"Átsss!!"

Tử Bạch hắt hơi trong thư phòng lại tò mò là ai đang nhắc đến hắn.

"Không chừng lại là nàng ấy..."

Tử Bạch mỉm cười nhớ đến dáng vẻ trong ngành lại đáng yêu của Băng Lam.

"Átsss!!"

Băng Lam cũng hắt hơi lại cắn môi suy nghĩ tên chết tiệt nào nhắc đến nàng.

"Chủ nhân, người thấy lạnh à."

Bội Ngọc lo lắng nhìn Băng Lam.

"Không sao, chỉ là hắt hơi bình thường."

Nàng phất tay mỉm cười nói.

"Vậy người uống một ít trà ấm đi."

Bội Ngọc nhanh rót trà mời Băng Lam. Nàng nhận lấy mỉm cười từ từ uống.

"Không cần phải quá lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Biến cố

Bầu trời trong xanh cùng với những đám mây trôi bồng bênh, khung cảnh thật yên bình.

"Vù vù..."

Con gió mạnh lướt qua cửa sổ của nàng. Băng Lam mỉm cười chống cằm nhìn ngắm những bông hoa mẫu đơn đủ sắc ở bên dưới.

A Thanh từ trong nhàn không gian biến ra, lại mang theo miếng gỗ mục nát do nàng mua. Băng Lam nhìn thấy liền đưa tay cầm lấy, lật qua lật lại xem xét.

"Ta thật sự đã quên nó rồi đây."

Sờ trên vết khắc một con nhện nàng lại thờ dài.

"Ta không biết nó dùng để làm gì nữa."

Chỉ là miếng gỗ mục nhưng phát ra linh khí màu đỏ thâm khốc. Nó cũng không có mùi hương gì đặc biệt, Băng Lam chán nản cầm miếng gỗ rồi bỏ xuống bàn. Nhưng lại nhìn thấy vết máu ở đầu ngón tay, có lẽ là do miếng gỗ ấy.

Nàng nhú mi nhìn vết xước ở đầu ngón tay, chỉ là một vết xước nhỏ nhưng sao máu lại chảy rất nhiều. Nàng cũng cảm nhận được sự đau rát, không lẽ cũng dùng máu nữa sao?? Băng Lam đưa tay về phía miếng gỗ, để máu chảy xuống.

Một giọt, hai giọt, ba giọt,... tất cả đều được miếng gỗ ấy hấp thụ nhưng vẫn chưa có biểu hiện gì.

"Không đủ sao??"

Nàng đưa tay đến chỗ A Thanh.

"Cẩn!!"

Nó hiểu ý nàng liền điều chỉnh tuyến độc, dùng nanh sắt cắn vào đầu ngón tay của nàng.

Băng Lam sắc không đổi vẫn hờ hững nhìn máu tươi tuôn ra.

"Tách... tách..."

Nàng tiếp tục nhỏ máu lên miếng gỗ. Con nhện ấy như đang hấp thụ máu của nàng, dần chuyển sang màu đỏ.

"Rắc rắc..."

Miếng gỗ ấy vỡ vụn, chỉ còn con nhện đỏ ấy nằm bất động.

Băng Lam mỉm cười tiếp tục nhỏ máu lên con nhện.

"Xem ra ngươi đã bị nhốt rất lâu rồi nhỉ."

Bây giờ nàng mới nhận ra đây là Sát Chi Mộng. Được xem như đã tuyệt chủng từ hàng vạn năm trước, nó sẽ làm cho người khác rơi vào trạng thái ngủ say và cho người đó rơi vào mộng cảnh sâu trong tâm hồn. Một mộng cảnh mà người đó khao khát hay sợ hãi, trốn tránh. Một khi chìm vào mộng cảnh thì khó mà thoát ra.

Con này có vẻ vẫn chưa trưởng thành, nó như đã hấp thụ đủ máu liền cử động các khớp chân. Băng Lam rút tay về mỉm cười thú vị nhìn nó,

"Chihi..."

Nó kêu lên một tiếng rồi dùng đôi mắt đỏ huyết chiến nhìn nàng.

Nàng nhú mi như chợt nhận ra gì đó

"Chết tiệt, Sát Chi Mộng... bản chất rất điên cuồng."

Băng Lam cố gắng kêu lớn.

"Mau đến..."

Nàng đã bị rơi vào mộng cảnh. Sát Chi Mộng cười man rợ phát ra sát khí đỏ.

"Chi chi chi..."

Từ Bạch đang ngồi trong thư phòng liền cảm nhận được một nguồn sát khí lớn, nhanh chóng đứng dậy.

"Ầm!!"

Hắn xô cửa bước ra ngoài,

"Chủ nhân, có chuyện..."

"Hướng Hạ Cung Trai, mau lên."

Từ Bạch lạnh lùng nói lớn rồi vận khinh công bỏ đi.

La Phùng và La Phan một phen sợ hãi rồi giật mình đuổi theo, hắn không yên lòng nhanh đến Hạ Cung Trai. Càng đến gần Từ Bạch càng cảm nhận được nguồn sát khí lớn ấy

"Sát Chi Mộng!!"

Hắn một mạch đi thẳng vào trong, tiến đến phòng Băng Lam.

"Nhiếp Chính Vương, ngài không nên..."

Bốn người Bội Châu hối hả chạy theo ngăn cản. Từ Bạch không quan tâm, đẩy mạnh cửa phòng ra liền tiến vào tìm nàng.

"Aaa chủ nhân,..."

Bội Châu sợ hãi nhìn Băng Lam nằm ở đất.

A Thanh nghe nhe nỏ sỏt kớ nhĩn Sỏt Chi Mỏng, nỏ chỉ muốn hoỏ lỏn đỏnh cho nỏ một trận.

"Cỏc người mau ra ngoàì, nếu không sẽ chìm vào mỏng cảnh."

Từ Bạch lỏnh khỏc nỏĩ lỏn như tảng đá đề lên ngườì bọn họ.

"Nhưng chủ nhủn của ta..."

Bộì Châu khỏc lỏn nhĩn Bắng Lam,

"Được rồi mau ra thỏi, không chừng ngàì ấy có thể cứu được chủ nhủn."

Bộì Hà nỏĩ lỏn nhưng hai khoẻ mắt đỏ lên như sắp khỏc.

Sỏu ngườì bọn họ ra ngoàì, Từ Bạch liền ỏm Bắng Lam đặt lên giường. Dừng anh mắt giận dữ nhĩn Sỏt Chi Mỏng rồi nỏĩ sỏt kớ tiến gỏn lỏi nỏ. Sỏt kớ của hủn ngang bắng à không còn mạnh hơn cả nỏ.

Sỏt Chi Mỏng liền kờu lên "Chiiii..." cho Từ Bạch rơi vào mỏng cảnh.

"Rắc... rắc... đoan ~"

Tiếng mỏng cảnh tan vỡ. Hủn lỏi nỏĩ sỏt kớ mạnh hơn ỏp đặt lên Sỏt Chi Mỏng, do nỏ chưa trưởng thành nên vẫn chưa đủ mạnh đề khổng chế hủn liền sợ hãi bò lủi.

"Ngườì mau gỏi mỏng cho nằng ấy."

Từ Bạch từng bước tiến lỏi gỏn bắt lỏy Sỏt Chi Mỏng.

"Chi chi chi..."

Nỏ sợ hãi kờu lỏn thỏm khỏc.

"Cứu nằng ấy."

Từ Bạch nỏĩ lỏi một lần nữa bỏp chặt nỏ.

"Chiiii..."

Sỏt Chi Mỏng khỏc lỏc van xin, lỏi lắc đầu không biết cứu Bắng Lam.

Từ Bạch không nỏĩ gì chỉ vừt Sỏt Chi Mỏng đờng thờì yểm chú thủt. Hủn đi đến bên cạnh nằng lỏ về lo lắng nắmm lỏy bàn tay lạnh lẽo của nằng. Hủn chưa bao giờ như thế này, chưa bao giờ lo lắng hay lo chuyện bao đờng như thế này.

Nhưng bây giờ thì có rồi, hủn đã lo lắng và sợ mất nằng. Bắng Lam lúc này không che mặt, chỉ che đi đôi mắt. Nằng run rẩy nằm trên giường như rất đau đón, miểng vủi che mắt ướt đầm nước mắt.

Từ Bạch nhẹ nhàng tháo vủi che mắt ra, nhĩn thấy nằng như vậy hủn cũng rất đau xót. Hủn cúi đầu nắmm tay nằng hi vọng.

"Ta biết nằng có thể vừt qua, ta tin nằng..."

Bắng Lam rơi vào một khổng gian đen tối, không hề có chút ánh sáng. Nhưng nằng vẫn nhĩn thấy tay của nằng tựa như cơ thể nằng đầng phát sáng. Hành lang quen thuộc ấy lỏi hiện ra, Bắng Lam nhĩn thấy đứa trẻ quen thuộc ấy.

Chứng kiến ngườì phụ nữ bị ngườì đần ông gỏt chết, lỏ chạy theo đứa trẻ về phòng.

"Bắng Lam, đừng sợ... là ông đây."

Một ông gỏi tóc đã bạc mở cửa hiền từ bước vào. Đứa trẻ nghe được giọng nỏĩ quen thuộc liền vui mừng xuống giường ỏm lỏy ông ta.

"Ông ỏi, mẹ con làm sao vậy?"

Đứa trẻ ngắy ngỏ hỏi, ông ấy mỉm cười xoa đầu nỏ

"Đến một lúc nào đó, con sẽ hiểu..."

"Tại sao con lỏi gỏt vợ con."

Ở căn phòng cuối hàng lang quen thuộc, đứa trẻ nấp sau cửa nghe lén toàn bộ cuộc nói chuyện.

"Là ả ta ngoại tình, ả ta tấn công con trước."

"Băng Lam nó mất mẹ lại chứng kiến cảnh đó. Đến lúc lớn lên nói sẽ như thế nào..."

"Haha con sợ rằng Băng Lam không phải là con của con."

"Con nói cái gì, con... con..."

Người ông lớn tuổi lên con đau tim tức giận.

"Con phải xét nghiệm ADN, nếu con bé không phải con của con thì con sẽ đuổi nó ra khỏi nhà."

Người đàn ông lạnh lùng nói. Đứa trẻ lấy tay che miệng, mở to mắt oán hận nhìn ông ta. Từng giọt nước mắt tuôn rơi như khóc một lần rồi thôi.

Nó quay đầu trở về phòng, tinh thần hết sức rối loạn. Ngồi trong một góc tối, nó không rơi một giọt nước mắt nhớ mà mở to mắt vô hồn...

"Anh..."

Vẫn một căn phòng quen thuộc, người phụ nữ khác mặc đồ không chỉnh tề quỳ gối trước người đàn ông đó. Hai người đó quấn quýt với nhau nhưng nào ngờ rằng đứa trẻ ấy vẫn đứng sau cửa quan sát.

Nó cảm thấy con thỏ hồng tiến vào ngáp ngắn ngáp dài.

"Papa con không ngủ được."

"Nào nào lại đây."

Người đàn ông ôm lấy đứa trẻ ngồi lên ghế.

"Đây sẽ là mẹ kế của con."

Ông tay chỉ tay về phía người phụ nữ đó.

"Oa, chào con, con thật dễ thương."

Ả ta đi lại gần ngồi xuống mỉm cười nhìn nó.

"Con cảm ơn cô."

Đứa trẻ mỉm cười ngây thơ, nó ngồi trên đùi người đàn ông rất vui vẻ nói chuyện với người phụ nữ đó...

Đứa trẻ nằm ngủ trên ghế sofa, người đàn ông và phụ nữ đó ngồi quay lưng nói chuyện.

"Em không thích con bé đó, anh mau đuổi nó đi đi."

"Được rồi, ta sẽ đưa nó vào viện mồ côi."

Nó nhẹ nhàng ngồi dậy, xé đầu con thỏ ra cầm lấy một con dao sắc nhọn ở bên trong ra. Đứa trẻ mỉm cười man rợn tiến lại gần hai người đó.

"Phập..."

Nó đưa con dao lên cao đâm từ trên đầu xuống. Người đàn ông đó chết tươi mà vẫn chưa nhắm mắt từ từ ngã xuống.

"Aaaaa...."

Người phụ nữ hét lên.

Đứa trẻ người dính đầy máu, nhe răng cười vui vẻ cầm dao đến gần.

"Đừng đừng..."

Người phụ nữ chạy đi đến cửa nhưng cánh cửa đã bị khoá từ bao giờ. Nó ép ả ta đến một góc tường không hề sợ hãi nó liền đâm vào bụng ả.

"Phập... phập..."

Nó đâm một nhát, hai nhát, ba nhát... đâm đến khi tay nó không còn sức.

"Aaaa..."

Đứa trẻ hét lên sợ hãi lại cười lớn ngắm nhìn hai xác chết, có vẻ đứa trẻ đã điên.

"Cạch cạch..."

Có người ở bên ngoài mở cửa nhưng không mở được.

"Rầm rầm..."

Cánh cửa bị phá, rất nhiều người tiến vào... Đứa trẻ đã bị mất trí nhớ và bị thêm bệnh trầm cảm. Nó được người ông bảo vệ và nói dối tất cả... và vờ kịch một người điên chính thức kết thúc.

Băng Lam toàn thân bất lực khi xem đoạn ký ức của nàng, nước mắt cũng đã tuôn rơi như lần đầu tiên được khóc. Vậy ra nàng là kẻ giết người, vậy ra nàng không phải là cháu ruột của ông, vậy ra... nàng tuyệt vọng lại đau khổ ôm đầu nhớ lại hết tất cả.

"Haha kẻ giết người."

"Giết cha mẹ của người."

"Đồ bệnh hoạn."

"Đồ điên."

"..."

Có tiếng nói từ đâu như đâm vào tim nàng. Một giọng nói như ác quỷ kêu gào như muốn giết ai đó.

"Trả mạng cho ta."

"Tại sao lại giết ta."

"Băng Lam... ta giết người."

"..."

Những viễn cảnh lại được dựng lên.

Cha... mẹ... ông và người phụ nữ đó toàn thân đầy máu tiến lại gần Băng Lam. Các người đó đầy oán hận cầm dao đâm nàng liên tục.

"Aaaaa đừng mà... đừng mà."

Ở bên ngoài, Băng Lam không ngừng la hét.

"Đừng mà, đừng mà,..."

Từ Bạch đầu xót lo lắng cho nàng.

"Yên tâm, đã có ta hãy cố gắng vượt qua, ta chờ nàng."

Ở bên ngoài, bọn người Bội Châu nghe tiếng la hét đó như muốn chết đi. Bọn họ khóc đến khô nước mắt, cầu mong nàng sẽ vượt qua.

Nàng bị dày vò như cái xác không hồn lại tiếp tục chịu đựng đau khổ thêm nữa. Tiếp tục chịu mộng cảnh của Băng Lam thứ hai...

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hi vọng

"Nghệt súc, các người mau chết đi."

"Đứa trẻ đó là con của yêu thú."

"Có khi lại mang tai hoạ đến làng chúng ta."

Dân làng ở hai bên đường dùng ánh mắt khinh miệt áp đặt lên mẫu thân nàng.

Lúc này Băng Lam có lẽ đã được người quen đưa đi, không thể chứng kiến được. Nhưng bây giờ nàng đang đứng nhìn mọi thứ diễn ra. Trong vô thức nàng lại rơi nước mắt, nhưng Băng Lam không hề có một cảm xúc gì.

Tiếng dây xích va chạm vào nhau, toàn thân bà ấy đều là máu. Tiếng người chửi rủa, những hành động lăng mạ bà ấy như đang chậm lại. Từng chút một, từng chút một... Băng Lam phải chịu đựng tất cả.

"Aaaa aaaa..."

Nàng quần quai đau đớn cả tinh thần lẫn thể chất, trái tim nàng như bị thứ gì đó cứa vào từng chút, từng chút. Cách xa bà ấy vài bước, là hai cây gỗ đóng hình chữ thập, ở bên dưới là những đồng cùi ướt đầm dẫu. Bà ấy cúi đầu bước đi... cho đến khi bị treo lên cây gỗ.

"ĐỐT!!!"

Tiếng hô vừa dứt, cây đuốc đang cháy được vớt vào đồng cùi. Ở bên dưới, bọn họ chỉ mỉm cười thoả mãn không một chút nhân tính. Bà ấy cảm nhận được sức nóng của lửa lại ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh mỉm cười.

Nhưng Băng Lam nào thấy, nàng đau đớn nói không thành lời "... đôi chân nàng như bị đốt cháy. Đau rát như muốn dùng đôi tay cào cấu da thịt.

"Aaaaa..."

Băng Lam lại tiếp tục la lên, không ngừng cử động. Từ Bạch tay giữ chặt tay nàng, tay lau mồ hôi cho nàng. Trong lòng không ngừng cầu xin nàng hãy tỉnh lại, không ngừng hi vọng nàng vượt qua.

Trời cũng đã xế chiều, Bội Hà lau đi nước mắt nhìn mấy người còn lại.

"Các người mau đi làm việc của mình. Đừng có làm biếng, một lát nữa chủ nhân lại trách mắng."

Lời nói miễn cưỡng lại đau thương này khiến La Phùng và La Phan cũng phải đau lòng.

Bội Ngọc cũng lau đi nước mắt gật đầu nhìn Bội Hà.

"Đứng, mau đi làm việc."

Sau đó Bội Thanh và Bội Châu cũng đã ngưng khóc.

"Chủ nhân nhất định sẽ tỉnh lại."

Nói xong bốn bọn họ nhìn phòng Băng Lam một lần rồi bỏ đi.

La Phùng và La Phan cũng có việc phải làm, có chủ nhân hần chắc sẽ không sao. Nên cũng đã bỏ đi, chuẩn bị làm nhiệm vụ mà hần giao phó.

"Đồ sát nhân."

"Đồ nghiệt súc."

"Đi chết đi."

"Trả mạng cho ta."

"Ta giết người."

Nàng như đã cạn nước mắt. Đôi mắt đỏ ngầu vô hồn, cơ thể không còn một chút sức lực nào. Nàng nằm bất động ở cái không gian tối đen đó.

Những âm thanh kêu gào đầy oán hận vẫn đang lảng vảng bên tai nàng. Đau đớn đến tột cùng, tuyệt vọng đến tột cùng, sợ hãi đến tột cùng, tất cả đã đến đỉnh điểm nhưng tại sao vẫn chưa dừng lại.

"Băng Lam."

Một giọng nói vang lên trong tiềm thức của nàng.

"Tỉnh lại đi, hãy ra khỏi chỗ này."

Nàng cố gắng mở miệng nói:

"Ai vậy... là ai... đang nói..."

Một linh hồn xuất hiện trước mặt nàng.

Linh hồn có gương mặt rất giống nàng nhưng có vài phần dịu dàng hơn.

"Băng Lam, hãy mạnh mẽ lên."

Nàng nhếch miệng cười vô vị.

"Nói thì dễ nhưng trong tình trạng này thì không được rồi."

"Tại sao lại không, ngươi còn rất nhiều việc phải làm."

Linh hồn ấy vẫn ảm áp nói, lẩn át cái tiếng kêu gào kia.

"Haizz ta mệt rồi, đứng ra hiện tại ta đã có một cuộc sống mới."

Băng Lam nhắm mắt chịu những cơn đau ấy.

"Đây không phải một cuộc sống mới sao."

Linh hồn ấy đáp.

"Ừ đây là cuộc sống mới và ta sẽ tiếp tục một cuộc sống khác nữa."

Nàng lạnh nhạt nói.

"Không được, ta không cho phép."

Linh hồn tức giận nói.

Băng Lam lại im lặng chịu đau có lẽ nói tiếp chỉ thấy đau hơn thôi.

"Ta biết ngươi đã mệt mỏi, nhưng hãy nhớ lại những ngày tháng tươi đẹp của ngươi. Người ông đáng kính nuôi dưỡng ngươi và đến đây ngươi cũng đã gặp những người khác sao."

Linh hồn ấy ngừng lại mỉm cười nói tiếp.

"Và có người đang hi vọng ngươi trở lại, hi vọng được nhìn thấy ngươi mỉm cười vui vẻ, hi vọng ngươi nhận ra cảm xúc của hắn."

Băng Lam mở mắt nhìn linh hồn ấy.

"Thật sao?"

"Ừ."

Linh hồn ấy gật đầu.

Nàng nhếch miệng cười.

"Nhưng ta đã hết sức rồi, mộng cảnh vẫn chưa kết thúc đâu."

"Ngươi chịu được mà, đừng không!! Ngươi chịu được tất cả và đừng dậy phá vỡ mộng cảnh đi."

Linh hồn ấy tin tưởng nói với nàng.

"Haha xin lỗi tôi không phải thần tiên."

Băng Lam cười nhạt nói.

"Nhân cách của con người dần mục nát, đúng không? Cái tình người nay đâu còn, họ nói ta là súc vật, nghiệt súc nhưng lại đối xử với ta không khác súc vật. Nói rằng muốn bảo vệ cho mọi người, nhưng thật ra là bảo vệ cho chính bản thân. Thế nên ta đã cố gắng dựng lên những thứ có thể thay đổi con người, nhưng lại quên đi bản thân. Thế mà lại bị người khác hãm hại đẩy ta xuống vực..."

Linh hồn ấy thật lòng nói.

"Con người đã mục rữa thật rồi... ta cũng đã mục rữa."

Băng Lam nhếch miệng cười không cảm xúc.

"Ta không thể ở đây lâu được nữa, chỉ là nếu người giữ vững tinh thần đến mộng cảnh cuối cùng tự khắc nó sẽ tan vỡ."

Linh hồn ấy nói xong liền biến mất.

"Haha giữ vững tinh thần, nghe có vẻ hư cấu."

Băng Lam nhắm mắt bất động.

"Giết nó, giết nó..."

"Xuống địa ngục đi."

"Đi chết đi."

Băng Lam mở mắt tức giận.

"Chết tiệt..."

Nàng cố gắng đứng dậy ngẩng đầu.

"Đến đây, bà cân hết."

Nàng hét lớn nói, đôi chân có chút run run.

Nàng khập khiễng bước đi, bước một bước, bước... hai bước

"Rầm!!!"

Đôi chân nàng như không còn sức liền ngã một cú đau thấu trời xanh. Băng Lam cắn môi tiếp tục đứng dậy, một bước... hai bước...

"Rầm!!"

Lần này cũng không khác gì lần kia nhưng nàng vẫn kiên trì đứng dậy.

"Gào ~"

Những tạp âm càng nhiều hơn, xuất hiện nhiều ảo ảnh đi đến. Băng Lam nhếch miệng lê bước đi.

"Các người cút hết cho ta."

Nàng hét lớn lao vào đám ảo ảnh. Bất chấp căn xé cào cào đạp đánh lại la hét đến chói tai.

"AAAAAAAAAAAA!!! cút cút hết cho bà!! bà nguyên rủa chúng bây!!! CÚT..."

"Rắc rắc... đoan!!!" mộng cảnh!! vỡ rồi!!

Băng Lam mở mắt, toàn thân bất lực mỉm cười nhìn thấy gương mặt của hắn đầy nét lo lắng.

"Có người hi vọng thật!!!"

Từ Bạch nghe thấy giọng nói của nàng liền ngẩn đầu mỉm cười.

"Nàng... cuối cùng cũng trở lại."

Hắn ôm lấy nàng như ôm lấy bảo bối, sợ ai đó cướp mất.

"Aaa đau đau lắm, mau bỏ ra đồ ngọc."

Băng Lam tức giận mắng hắn nhưng vẫn nở nụ cười trên môi.

"Này!! người có nghe ta nói không?"

Nàng nhú mi nói, không nghe hắn trả lời nên phải gắng sức đẩy ra.

"Trời ạ, ngủ luôn rồi."

Băng Lam mỉm cười nhẹ nhàng cho hấn tựa đầu vào giường. Rồi nằm xuống giường một chút sức lực cũng không còn. Lại nghiêng đầu nhìn hấn ngủ, cặp lông mi dài rũ xuống. Làn da trắng mịn giống như nữ nhân, không ngờ đằng sau chiếc mặt nạ lại là một dung mạo anh tuấn đến thế.

"Thật là yêu nghiệt mà."

"Nàng nói ta yêu nghiệt."

Từ Bạch mỉm cười mở mắt, cũng nghiêng đầu nhìn nàng.

"Đôi mắt của nàng rất đẹp nha."

Băng Lam xấu hổ cắn môi nói:

"Người già bộ ngủ."

"Không hề, ta đúng là đang ngủ nhưng lại cảm nhận được có người đang ngắm ta."

Hấn nói về oan ức.

"Xí ai thêm ngắm người."

Băng Lam lẻ lười chuyển mắt đến chỗ khác.

"Ta buồn ngủ rồi, ngủ tiếp đây."

Hấn tựa đầu trên giường nhắm mắt ngủ. Băng Lam cũng đã mệt mỏi rồi, nàng nhắm mắt nghĩ đến chuyện lúc này.

Đúng ra nàng không thể phá mộng cảnh, nhưng do nhắc đến địa ngục nàng lại nhớ đến Diêm Vương. Không biết ông ta làm ăn ra sao để xảy ra chuyện tráo đổi linh hồn, hại nàng phải trải qua đau khổ như thế. Nếu thật sự có Diêm Vương này, thật sự phải gặp ông ta mắng cho một trận.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Trúng độc

Mặt trăng đã vươn lên cao, những ngôi sao lấp lánh tô điểm cho bầu trời đêm huyền ảo. Con gió lạnh thổi qua làm cây lá khẽ lay động, Băng Lam vẫn nhắm mắt chìm sâu trong giấc ngủ. Cảm nhận được cái lạnh nàng nhú mi khó chịu ôm người, Từ Bạch nằm bên giường đã ngắm nàng ngủ được một lúc. Nhìn thấy biểu hiện của nàng, hấn nhẹ nhàng kéo chăn lên cơ thể nàng tránh làm Băng Lam thức giấc.

Mi nàng run run nhẹ mở mắt, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là gương mặt "yêu nghiệt" của Từ Bạch. Hai má có chút ửng hồng, nàng cắn môi nhú mi nhìn hấn.

"Người nhìn ta làm gì, đồ háo sắc."

Từ Bạch mỉm cười đứng dậy vươn vai.

"Dung mạo như tiên lại không cho người khác ngắm, nàng là đồ ích kỉ."

Mi trái nàng giật giật như đang nhẩn nhện, đây chính là vừa ấm vừa xoa như trong truyền thuyết sao?? Không thêm chấp nhất với hấn, Băng Lam từ từ ngồi dậy cũng vươn vai một cái rồi rời khỏi giường. Ngủ một giấc, nàng như lấy lại được một ít sức lực nên bây giờ vẫn có thể di chuyển bình thường. Nhưng muốn hoàn toàn khoẻ mạnh, chắc phải đến ngày mai.

Nàng ngồi bên bàn từ tốn uống trà,

"Nàng là Băng Lam, người đã ngăn chặn vụ nổ đèn Khổng Minh (đèn trời) ở Hoả quốc phải không?"

Giọng nói của Từ Bạch du dương bên tai nàng, một giây... hai giây... Băng Lam đã mất ba giây để tiêu hoá lời của hấn.

"Phụt ~"

Bây giờ nàng mới phản ứng, ngum trà vừa mới nhấp môi nàng liền phun ra.

Từ Bạch mỉm cười ngồi bên cạnh nàng, xem biểu hiện của nàng như vậy xem ra hẳn nói đúng rồi.

"Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy??"

Băng Lam nhanh phục hồi trạng thái ban đầu, bình tĩnh đặt ly trà xuống.

"Nàng che mắt, thời điểm nàng xuất hiện thì Băng lam liền biến mất. Đi theo nàng có bốn người họ Bội. Con rắn xanh còn được gọi là Bích Độc Xà là sủng vật của nàng, võ công không tầm thường."

Từ Bạch vừa nói lại vừa rót trà uống.

"Đáng khen cho người điều tra ra những thông tin đó."

Phát hiện rồi thì cũng chẳng sao, nàng mỉm cười hờ hững nói.

Từ Bạch nhấp một ngụm trà, lần đầu tiên hẳn ôn nhu nói:

"Yên tâm, ta rất kín miệng."

Băng Lam không quan tâm rót lại ly trà khác.

"Ta phải trở về, nghỉ ngơi cho tốt vào."

Hắn về lên một nụ cười ân cần nói khiến cho Băng Lam cũng phải say.

"Yêu quái, mau hiện hình."

Băng Lam cười trừ đưa tay về phía hắn thủ thế.

Từ Bạch mỉm cười đứng dậy, xoa nhẹ đầu nàng một cái rồi xoay người bước ra khỏi phòng. Gì chứ!! Băng Lam hai má đỏ bừng, nàng ôm đầu nằm trên bàn.

"Cái này là bí kỹ tả thánh trong truyền thuyết đây rồi."

Sau một vài phút bối rối, nàng đã ổn định tinh thần uống nốt ly trà kia.

"Chủ nhân, chúng em vào nhé."

Bội Châu và Bội Thanh khẽ lên tiếng rồi nhẹ đẩy cửa vào.

Bội Thanh bưng khay đồ ăn đến chỗ nàng, đặt từng món xuống.

"Ngài ấy nói người đã tỉnh dậy, chuẩn bị đồ ăn bổ dưỡng cho người dùng nên em đã cố gắng làm nhanh nhất có thể."

Băng Lam nhú mi.

"Ngài ấy??"

"Là nhiếp chính vương ạ."

Bội Thanh mỉm cười nói lại đưa đôi đũa cho nàng.

Băng Lam mỉm cười nhớ đến Từ Bạch rồi cầm lấy đôi đũa ngọc, nàng gắp từng món ăn trông rất ngon lành. Bội Châu mỉm cười hạnh phúc, chỉ đứng một bên nhìn như sắp khóc.

Vài chục phút trôi qua.

"Oa..."

Băng Lam thỏa mãn vờn vai một cái, quả nhiên đồ ăn của Bội Thanh là ngon nhất. Ăn xong cảm thấy cơ thể tràn đầy sức sống hơn.

"Chủ nhân, em đưa người đi tắm."

Bội Châu vui vẻ đi đến.

"Ừ."

Băng Lam đứng dậy đi cùng Bội Châu, Bội Thanh thì ở lại lấy y phục và trang sức cho nàng. Nàng nhắm mắt ngâm mình trong hồ nước ở một căn phòng lớn, hương trầm lại phát phảng trong phòng rất thoải mái.

Những cánh hoa hồng lênh đênh trên mặt nước, một thân trắng nõn ngâm mình trong nước. Mái tóc đen như thác đổ nổi trên mặt nước. Nàng đứng dậy nhẹ nhàng bước ra khỏi hồ cho Bội Thanh thay y phục.

Trở về phòng, Băng Lam mang y phục màu lục đậm thêu khóm hải đường đỏ. Mái tóc ẩm ướt xoa xuống, Bội Châu rót cho nàng một ly trà ấm rồi nói:

"Bội Hà và Bội Ngọc vẫn chưa trở về, em có một chút lo lắng."

Băng Lam nhấp miếng trà liền dừng lại, nhíu mi nhìn Bội Châu.

"Hai người đó đã đi lâu rồi sao??"

Bội Châu gật đầu cần mẫn.

"Em đi ra ngoài chờ hai người họ xem."

Băng Lam chớp mi có chút hoài nghi nói.

"Dạ."

Bội Châu nhận lệnh đi ra ngoài.

Nàng chợt nhớ đến Sát Chi Mộng rồi mỉm cười gian xảo.

"Ta quên một chuyện rất quan trọng rồi."

Nói xong lại nhíu mi quan sát trong phòng tìm nó. À đây rồi, sinh vật nhỏ bé khúm núm núp ở một góc tường.

"Bội Thanh, em mang nó lại đây."

Băng Lam chỉ tay nói.

Bội Thanh cau mày mang Sát Chi Mộng đặt lên bàn.

"Nó là thứ làm người như vậy à."

Bội Thanh liếc mắt nhìn nó lạnh lùng hỏi.

Băng Lam gật đầu nhìn nó, xem ra đã bị yểm chú thuật khổng chế. Nàng hạ mi phát ra sát khí nhìn nó. Sát Chi Mộng run rẩy, nó kêu lên một tiếng "chi..." rồi cúi đầu thoát khỏi ánh mắt của Băng Lam.

"Không phải lúc đầu còn điên cuồng lắm mà, sát khí mạnh lắm mà."

Băng Lam nhếch miệng lãnh khốc.

"A Thanh!!"

Nó từ trong nhẫn xuất hiện, nhìn thấy Sát Chi Mộng liền nhe nanh tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

"Chúng ta chơi một trò chơi nhé."

Băng Lam chóng cằm hạ mi trông điềm tĩnh lại đáng sợ lạ thường. A Thanh hào hứng đưa ánh mắt gian xảo đầy sát khí nhìn Sát Chi Mộng, nó không thể cử động chỉ ở một chỗ giương ánh mắt đáng thương nhìn nàng.

Băng Lam mỉm cười từ từ đưa tay lại gần nó.

"Râm!! chủ nhân..."

Bội Châu đẩy mạnh cửa phòng, mang theo Bội Hà và Bội Ngọc. Bội Thanh kinh ngạc lại nhanh đi đến đỡ lấy Bội Ngọc.

"Chủ... chủ nhân hai tỷ ấy trúng độc!!"

Bội Châu như sắp khóc lại đưa Bội Hà nằm lên giường.

Bội Hà và Bội Ngọc không còn ý thức, sắc mặt trắng bệch không còn một tí huyết. Cơ thể lại lạnh như xác chết, Băng Lam nhanh đứng dậy đến xem hai người họ.

"Em... em vừa ra khỏi thành lại đi thêm một khúc nữa đã... đã thấy hai tỷ ấy nằm dưới đất."

Bội Châu như không cảm được nước mắt lại rất lo lắng nhìn hai người họ.

Nhìn bên ngoài, có vẻ như máu ngưng chảy nhưng mạch vẫn đập nhưng rất yếu. Không hề bị thương tích gì nên chắc trúng khí độc. Băng Lam nghiêm túc xem xét kỹ lưỡng, cố gắng xác định loại độc.

Đột nhiên Bội Hà và Bội Ngọc ngồi bật dậy, đôi mắt đỏ thẫm khát máu nhìn nàng.

"Gào..."

Cả hai điên loạn nhào đến Băng Lam.

Nàng nhanh tránh sang một bên đầy sự hoài nghi, nhìn biểu hiện của hai người đó nàng đột nhiên nhớ đến một thứ.

Băng Lam nhanh lùi lại, dùng ánh mắt sắc bén nhìn hai người họ.

"Àm..."

Một băng lao xuất hiện giam cầm Bội Hà và Bội Ngọc.

"Gào... giữ!!"

Hai nàng lùi lại, chỉ kêu gào điên cuồng.

Bội Châu và Bội Thanh chỉ đứng yên một chỗ đau xót nhìn, đầu tiên là chủ nhân bây giờ lại đến hai người họ.

Sắc mặt nàng trở nên nhợt nhạt, có lẽ vì nàng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Băng Lam cẩn mật đến gần băng lao, hai người họ lại nhào đến như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Nàng đưa ngón tay bị thương lúc sáng đến gần băng lao.

Mùi máu phát phảng đến mũi.

"Gào..."

Bội Hà đưa cánh tay vô đến.

Khát máu!! liên kết lại các biểu hiện của hai người đó... Hấp Huyết Quý!! Băng Lam nhướng mắt nghĩ đến loại độc đó nhưng liền bị dập tắt. Không thể nào, Hấp Huyết Quý là một loại khí độc bị thất truyền từ hàng ngàn năm trước. Hấp Huyết Quý không phải muốn dùng là dùng, nhưng đây là loại độc tự nhiên còn phát từ thứ gì vẫn là?? có thể do bị thất truyền quá lâu nên trong sách của ông không hề giải thích rõ ràng, chỉ ghi vài câu qua loa.

Tạm thời cứ nhốt hai nàng ở bên trong băng lao, còn chuyện giải độc e rằng rất khó khăn.

"Cứ để hai nàng ấy ở đây. Hai em đừng quá lo lắng đã có ta giải quyết, trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Băng Lam ngồi bên bàn nói cho hai người kia yên lòng.

Bội Châu và Bội Thanh gật đầu tuy có chút lo lắng nhưng nghe nàng nói nên cũng yên lòng. Băng Lam thu A Thanh và Sát Chi Mộng vào nhẫn.

"Tội người ta xử sau, A Thanh coi chừng nó."

Nàng thật sự không biết phải làm thuốc giải như thế nào nên cũng có một chút lo lắng.

Đến khuya mà phòng nàng vẫn sáng đèn, Băng Lam lại nằm trên giường mờ to mắt suy nghĩ. Nghĩ đến cách giải độc, nguyên nhân trúng Hấp Huyết Quý, bí ẩn ở ngọn núi đó,... vừa mới thoát ra khỏi mộng cảnh lại gặp thêm rắc rối. Sợ rằng, đêm nay nàng ngủ không yên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Lên núi ngắm khỉ

Vâng!! Cái kết quả nàng thức trắng đêm là hai vết thâm quầng rõ rệt. Thế mà cuộc đời éo le, trời sáng thì Bội Hà và Bội Ngọc đã trở lại bình thường. Không có dấu hiệu gì bất thường, ăn uống đi lại rất ư chi là bình thường.

"Aaaa!!"

Băng Lam lờ mờ nằm bên bàn than thỏ, bốn người Bội Hà đứng bên cạnh cười cười.

"Chủ nhân người nghỉ ngơi một chút đi ạ."

Bội Châu mỉm cười nhìn nàng.

"Thôi!! Nằm xuống cũng chẳng ngủ được."

Nàng lắc đầu ngồi thẳng dậy... chưa đến năm giây nàng đã ngã xuống nằm tiếp.

"Em đi làm một ít bánh cho người nhé."

Bội Thanh lo lắng cho nàng, nói xong liền rời khỏi phòng.

Bội Ngọc rót nước cho Băng Lam.

"Chủ nhân, em xin lỗi để người phải thức trắng đêm."

"Taaa Khôngggg saooo..."

Nàng như người mất hồn miễn cưỡng trả lời.

Nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi nhưng đây không phải là lúc nghỉ ngơi, còn rất nhiều việc cần nàng giải quyết. Băng Lam lấy hết sức lực ngồi thẳng dậy rồi lại bất lực nằm xuống bàn.

Bội Châu đứng một bên ôm miệng cười, không ngờ chủ nhân cũng có lúc đáng yêu như thế.

Bội Ngọc cười khỏ giúp nàng ngồi thẳng dậy, nuần nhuyễn mát xa đầu cho nàng.

Băng Lam tựa lưng vào ghế nhắm mắt.

"Bội Hà, em kể lại chuyện tối qua cho ta."

Bội Hà gật đầu, nhử mi nhớ lại.

"Em nhớ là..."

"Xoạt xoạt..."

Bội Hà và Bội Ngọc nhanh nhẹn di chuyển trong rừng, luôn lách tránh né cây cối. Trời đã sụp tối, tiếng gió rít lạnh từng cơn như gào thét rất ma quái. Bội Hà bỗng dừng lại ra hiệu cho Bội Ngọc trốn ở một nơi kín.

Nàng trốn sau một cái cây khẽ nghiêng đầu nhìn, cách không xa ở phía trước có một ngôi làng lớn. Kì lạ những ngôi nhà không hề sáng đèn lại không một bóng người, Bội Hà nhử mi tiến lên một bước xem xét.

Lại gần hơn nàng mới phát hiện có người đang đi đến, phản xạ nhanh liền trốn sau cái cây ra hiệu cho Bội Ngọc cẩn thận. Nàng âm thầm quan sát, Gì VẬY!! Là con người sao?? Ở phía trước nàng có hàng chục người lao đến.

"Gào ~"

Hai chân Bội Hà run rẩy quay đầu nhìn Bội Ngọc.

"Chạy!!"

"Hộc hộc..."

Hai người cố gắng chạy thật nhanh. Tay không ngừng run rẩy, sợ!! Hai nàng đang rất sợ hãi. Vì sao sợ hãi?? Chỉ là rượt đuổi thôi mà!! Nhưng cảm nhận được bọn họ không phải là con người nữa!!

Hai nàng đã chạy một hồi lâu mà không biết mình đang hướng về đâu.

"Hộc hộc..."

Bội Ngọc dừng lại thở gấp.

"Mùi hương gì vậy??"

Bội Hà nhủ mi nói, một mùi hương rất thơm khiến người khác mê luyến.

"Thỉnh thoảng!!"

Tim Bội Ngọc đột nhiên đập mạnh trợn mắt như nhận ra điều gì đó.

"Đừng ngại mau chạy đi."

Bội Hà nhanh lấy lại ý thức bật miệng chạy. Hai nàng chạy thoát ra khỏi khu rừng nhưng nhịp thở dần yếu đi, tầm nhìn dần mờ ảo hơn. Không!! Sắp đến rồi...

"Rầm"

Hai nàng không thể trụ được nữa liền ngã xỉu.

"Còn chuyện sau đó em hoàn toàn không nhớ gì."

Bội Hà cúi đầu cố gắng nhớ lại.

Băng Lam mở mắt suy nghĩ, nàng phát tay cho Bội Ngọc dừng tay. Đại khái nàng cũng đã hiểu chuyện.

Băng Lam thở dài một cái.

"Ngày mai chúng ta sẽ lên núi, lấy lý do là đi khảo sát mỏ suối nước nóng."

"Gì cơ ạ??"

Bội Châu kinh ngạc đi đến.

"Người biết chỗ đó rất nguy hiểm mà."

Băng Lam lắc đầu.

"Ta tự biết tính toán."

"Nhưng..."

Bội Châu muốn nói tiếp nhưng lại ngưng.

Bội Thanh mang bánh bước vào mỉm cười.

"Đây là bánh hoa đào, rất mát ạ."

Nàng đặt đĩa bánh xuống.

Băng Lam mỉm cười gật đầu lấy một mẫu bánh cắn nhẹ ăn ngon lành.

"Ngon lắm!!"

Bội Thanh rót trà để bên cạnh nàng.

Phủ nhiếp chính, ở thư phòng.

"Chủ nhân ~"

La Phùng và La Phan như oan hồn kêu la trong cái lồng sắt.

Từ Bạch không động sắc ung dung đọc sách.

"Kêu la cái gì, các người phát điên lên thì mệt lắm."

"Không, không phát điên nữa, đã khỏi rồi mà ~"

Hai người họ đêm qua cũng trúng Hấp Huyết Quỷ và cũng phát điên.

Và kết quả là bị nhốt trong cái lồng sắt, vẫn chưa ăn sáng!!

Từ Bạch gấp sách nhìn bọn họ.

"Các người trúng Hấp Huyết Quỷ rồi, ta không yên tâm."

Hắn thừa biết khi trúng Hấp Huyết Quỷ thì chỉ cần chờ đến sáng tự nhiên sẽ khỏi.

"Người biết độc Hấp Huyết Quỷ mà, đến sáng sẽ khỏi thôi. Bây giờ là giữa trưa rồi!!"

La Phùng như ma đói khản cầu Từ Bạch.

"Ngày mai, chúng ta đến đó một chuyến."

Từ Bạch lấy cuốn sách tiếp tục đọc.

"Dạ dạ... mở lồng đi ạ ˘˘"

Hai người gật đầu liên tục đồng thanh nói.

Từ Bạch nhẹ lật sang trang khác lại chuyển mắt nhìn hai người họ.

"Đầu có khoá lồng đâu!!"

Hắn nói dứt câu thì không khí như đọng lại.

Một giây... hai giây...

"Chủ nhân!! Người thật độc ác ˘˘"

La Phùng và La Phan oán hận nói rồi đẩy cửa lồng ra như hai hồn ma lướt ra khỏi phòng hắn.

Từ Bạch đặt quyển sách xuống lạnh lùng suy nghĩ. Hắn cần phải giải quyết vụ này lại chuẩn bị cho Đại Hội Võ Lâm gần đến và đặc biệt là... Tu La Giáo.

Từ Bạch đột nhiên mỉm cười lại đứng dậy ra khỏi phòng, hướng đến... Hạ Cung Trai. Dừng xe ngựa, hắn mang mặt nạ băng lãnh đi vào cùng La Phùng và La Phan vừa mới ăn no nê xong. Bội Châu dẫn hắn đến phòng Băng Lam.

Bội Châu cười cười ra hiệu cho ba người kia cho Từ Bạch và chủ nhân một không gian riêng. Băng Lam liếc bốn người họ lại ung dung ngồi bên bàn xoay xoay ly trà.

"Xem ra vẫn sống tốt nhĩ."

Từ Bạch ngồi bên bàn mỉm cười nhìn nàng.

"Hôm nay nhàn rồi vậy sao, đến xem ta sống hay chết à."

Băng Lam nhếch miệng lạnh lùng nói.

Từ Bạch chóng cảm chăm chú nhìn nàng không hề quan tâm đến câu nói đó.

"Tối qua ngủ không ngon à, hay nhớ ta nên không ngủ được."

Mi trái nàng giật giật liếc hắn.

"Ai nói ta nhớ người chứ, hử."

Tên biến thái như hắn thì ai thèm nhớ chứ.

Tuy hắn không tháo mặt nạ ra nhưng đôi mắt màu lục ấy hướng về nàng rất ấm áp.

"Ngày mai nàng sẽ đi đâu sao??"

"Ta tự hỏi làm sao người biết hết vậy."

Băng Lam nhíu mi nhìn hắn, nàng không tức giận nhưng ngược lại rất tò mò. Nàng đã cho người điều tra về hắn nhưng một thông tin cũng không hề có mà hắn như nắm rõ nàng trong lòng bàn tay. Sợ rằng thân phận thánh chủ cũng bại lộ, tuyệt đối nàng phải cẩn thận hơn.

Từ Bạch hờ hững nói.

"Là La Phùng!!!"

Băng Lam gật đầu ghi nhận, phải cho La Phùng một lời khen.

"Quay lại câu hỏi đó!!"

Hắn vẫn nhìn nàng có chút lạnh nhạt.

Băng Lam nghiêng đầu hờ hững hỏi.

"Nếu ta nói là ta lên núi ngắm khi người tin không??"

Từ Bạch nhún vai.

"Nếu nàng nói thì ta tin thôi."

Nàng bữu môi lười nhác nói:

"Kinh doanh suối nước nóng, ở ngọn núi ngoài thành Thủy quốc."

Nàng không có ý định trả lời nhưng vẫn nói ra vì nàng có một sự tin tưởng kì lạ đối với hắn.

Từ Bạch nhún mi, không phải là ở đó chứ.

"Nàng có biết ở đó rất nguy hiểm, đừng đến đó."

Hắn nói về lo lắng.

Băng Lam ngạc nhiên, không lẽ hắn biết được gì đó.

"Nguy hiểm gì, chỉ là ngọn núi hoang."

"Không, ở đó có người và có thứ gì đó rất nguy hiểm nên đừng đến đó."

Hắn nghiêm túc nói không còn đáng về lười nhác kia.

"Ta vẫn đi!!!"

Nàng cương quyết nhìn hắn, Từ Bạch gật đầu.

"Ta sớm đã biết nàng sẽ không đổi ý, ngày mai đi cùng ta."

"Gì chứ?? Tại sao phải đi cùng người."

Băng Lam cắn môi, nếu có hắn đi cùng thì hành động sẽ khó khăn hơn.

"Ta muốn giải quyết vụ việc đó vì đã có nhiều người mất tích khi lên núi, dù sao cũng chung đường ta sẽ bảo vệ nàng."

Từ Bạch mỉm cười âm áp nhìn nàng.

Nàng đến đó có hai mục đích, một là giết trưởng làng. Hai là điều tra việc mất tích bí ẩn đó, không chừng có hắn sẽ được việc hơn. Còn việc giết trưởng làng cũng không đáng lo lắng, giải quyết nhanh là được.

"Được thôi, để ta xem người bảo vệ ta như thế nào."

Băng Lam khoanh tay ngược đầu kiêu ngạo nói.

Hắn hạ mi ôn nhu nói.

"Ta đương nhiên phải bảo vệ tốt nàng rồi."

Nói xong hắn lại về lên nụ cười thả thính.

"Yêu nghiệt, quả thật rất yêu nghiệt."

Nàng lắc đầu lẩm bẩm nói.

"Nàng cứ khen ta ~"

Từ Bạch chóng cảm tự tin nói, nàng thật sự chẳng muốn cãi với loại tự luyến như hắn. Lúc đầu lạnh lùng soái ca lắm ~ bây giờ mới biết hắn là người như thế nào. Nhưng... vẫn phải thừa nhận nàng đã...

(T/g: Muahaha các độc giả biết nhận ra gì mà đúng hông, à hí hí)

- Ờ hem!! các đồng bào có nghe rõ tôi nói...

Thật ra gần đây xuất hiện tình trạng âm thầm theo dõi mà hông có vote (bình chọn) cho tác giả có động lực. Cứ như xem chùa ý nhi!! vote nó hông có mất thời gian gì mấy đâu, đọc hết chương là ở cuối có chữ " Bình chọn " bên cạnh có ngôi sao ý. À hí hí...

À quên, còn một chuyện nữa...

Gần đây T/g đi làm kiếm tiền nuôi chồng con (Giỡn hoi kiếm tiền nuôi thân) nên sẽ ra chương thất thường mong các độc giả thân yêu đừng trách. À hí hí...

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sóng này chưa qua, sóng khác lại đến

"Bánh này thật ngon nha."

La Phùng cảm một mẫu bánh hoa đào nói, bốn người Bội Hà và La Phùng, La Phan ngồi lại với nhau nói chuyện. Bội Thanh lại mang trà bánh do nàng làm khiến hai người La Phùng khen hết lời.

"Chủ tử của các nàng rất thần thần bí bí nha." La Phùng nhấp miếng trà nói.

Bội Ngọc mỉm cười khoanh tay "Chủ tử ta như vậy thì sao, xem lại chủ tử hai người kia!!"

"Chủ tử của ta khác, chủ tử các người khác." La Phùng cũng khoanh tay ương ngạnh nói.

La Phan ngồi nghe mấy người đó cãi nhau lại nói một câu "Các người không thấy hai người đó rất hợp nhau." vừa dứt lời, không khí lắng đọng lại trong vài giây.

Bội Châu liếc mắt nhìn Bội Hà, La Phùng lại liếc mắt nhìn Bội Thanh... "Thật đúng nha!!" Bội Ngọc chóng cảm hiểu kì nói.

"Hào hảo, rất hợp nha." Bội Hà khoanh tay gật đầu thừa nhận.

"Cả hai đều thần thần bí bí, tính cách cũng rất hợp nhau." Bội Châu cười gian nói ra điểm chung giữa hai người kia.

Bội Thanh lại nhủ mi không hài lòng "Chủ tử của các người là nhiếp chính vương, năm thê bảy thiếp như thế sao lại hợp với chủ tử của ta."

Nói đến đây ba người Bội Châu cũng gật đầu thừa nhận "Đúng đúng."

"Năm thê bảy thiếp!! chủ tử ta chưa từng động tâm với nữ nhân nào thì đâu ra năm thê bảy thiếp." La Phùng lắc đầu phản bác.

"Nhưng chủ tử có vẻ đã động tâm với chủ tử các người." La Phan nói câu nào là thắm câu đó.

"Đúng đó, lúc chủ tử của các người bị rơi vào mộng cảnh thì chủ tử của ta rất lo lắng. Đó cũng là lần đầu tiên ta thấy người có biểu hiện như thế đó nha." La Phùng cười gian xảo nói.

"Nhưng vẫn phải xem chủ tử người đó xứng với chủ tử của ta không??" La Phan cao giọng nói tưởng mình lại nói thêm một câu thắm.

"A da người nói vậy rồi, chủ tử của ta dung mạo như thiên tiên, lại là thiên tài hiếm có thì phải xem lại chủ tử người có xứng hay không." Bội Châu ngắc đầu tôn sùng Băng Lam.

Ba người Bội Hà vừa gật đầu đồng ý lại nghe La Phùng nói "Chủ tử của ta dung mạo chắc chắn cũng như thiên tiên, tất nhiên là một thiên tài hiếm có."

Cuộc nói chuyện bắt đầu sôi nổi hơn, cứ chủ từ của ta... chủ từ của người... chủ từ, chủ từ. Thật người ngoài nghe thấy cũng đau đầu.

Quay trở về phòng Băng Lam.

Từ Bạch vẫn chóng cảm nhìn nàng, Băng Lam lại tỏ vẻ không quan tâm mặc dù rất xấu hổ nhìn sang chỗ khác.

"Con Sát Chi Mộng ấy đâu rồi." Từ Bạch cuối cùng cũng mở lời, ngồi thẳng dậy tựa lưng vào ghế.

Băng Lam chớp mi nhẹ nhòm chuyển mắt nhìn hấn "Ồ trong nhần không gian được A Thanh canh chừng."

"Định xử lí nó thế nào??" Từ Bạch vẫn bình thường nói không hề phát ra khí chất lãnh khốc như lúc trước.

Băng Lam mỉm cười "Tất nhiên phải nhẹ nhàng xử lí!!" trái ngược với biểu hiện của nàng, câu nói đó có chút sát khí.

"Được rồi không nói nữa, hãy tính chuyện ngày mai." Nàng khoanh tay nhướng mắt nhìn Từ Bạch.

Hấn vẫn ung dung trả lời "Ta sẽ đến rước nàng, chẳng có gì phải tính."

Băng Lam nhếch miệng nói "Tự tin thế cơ à!!"

"Nàng lại khen ta ~~~" Từ Bạch mỉm cười ôn nhu nói.

"Ta khen người lúc nào??" Nàng nhú mi, thật tự cao tự đại quá mà.

"Ta quên rồi!!" Hấn vẫn giữ nụ cười nghiêng đầu nhìn nàng.

Băng Lam về lên nụ cười nhẹ nhưng lại rực rỡ như ánh mặt trời khiến tim hấn đập loạn nhịp nhưng ngoài mặt lại không có biểu hiện gì.

"Ta về đây, đừng nhớ ta quá mà ngủ không được nhé." Hấn đứng dậy nhìn nàng có chút lưu luyến.

"Vớ vẩn, đừng đề cao bản thân như vậy." Băng Lam cũng đứng dậy về muốn tiễn hấn.

Từ Bạch lại mỉm cười gian xảo "Định tiễn ta à, có muốn ta ở lại đây không!!"

Băng Lam phát tay "Không không, tuyệt đối không." nàng vừa nói lại bước đi theo hấn.

"Khoang đã!!" Từ Bạch đứng lại nhìn nàng lại nhìn xung quanh rồi đi lấy khăn che mặt màu trắng mỏng ở trên chiếc bàn cạnh giường.

Hấn đi đến gần nàng lại nhẹ nhàng cài khăn che mặt "Không được để người khác thấy dung mạo của nàng!!"

Băng Lam đỏ mặt đứng yên cho hấn cài, có lẽ do quá mệt mỏi mà quên đi việc che dung mạo.

"Xong rồi." Hấn tỉ mỉ chỉnh sửa rồi gật đầu vừa ý nói.

"Vây... vậy thì đi thôi." Băng Lam cúi mắt đi ra khỏi phòng trước hấn. Từ Bạch lại mỉm cười thú vị nhanh đi theo sau nàng.

Ở chỗ sáu người kia.

Bọn họ vẫn thân thiết nói chuyện rồi La Phan thờ dãi nói tóm lại "Vây chủ từ của ta và của các người đều xứng với nhau. Ai cũng đều tài giỏi, dung mạo thì không cần phải nói và đặc biệt cái tính thất thường cũng giống nhau."

Bốn người Bội Châu và La Phùng đều nhắm mắt gật đầu đồng ý.

"Có thật là như vậy!!" Một giọng nói quen thuộc vang lên, La Phan nhú mi nhìn mấy người kia.

"Giọng nói này rất quen nha, là ai nói??" La Phan nhú mi nhìn các người kia hỏi "Không phải ta." "Ta cũng vậy." "Ta không nói." "... " Mấy người đó đều lắc đầu không biết.

"Là ta!!" Từ Bạch đứng bên cạnh Băng Lam khoanh tay nói.

La Phan cuối cùng cũng biết người nói là ai lại từ từ quay đầu là nhìn "Haha chủ nhân."

Mấy người kia cũng hướng mắt nhìn hấn lại thấy nàng liền chuyển mắt làm lơ.

(T/g: Thật ra La Phan ít nói về Bạch và Lam nhưng lâu lâu lại nói mấy câu thấm vào lòng người và cũng rất đúng lúc nha. À hí hí...)

Băng Lam nhếch miệng cười nhìn bốn người Bội Châu, cảm nhận được cái nhìn của nàng bọn họ bối rối nhìn nhau "A...EM VỪA NHỚ RA CÓ VIỆC CẦN LÀM!!!" bốn người Bội Châu đứng dậy động thanh trả lời lại đáng lòng nhìn nhau.

"Xem ra các ngươi rất bận nhì."

Băng Lam vẫn giữ nụ cười ôn nhu lại hạ mi liếc họ "NGỒI XUỐNG!!"

"Dạ ~" bốn người họ cúi đầu ngồi xuống tưởng tượng hình phạt của nàng.

La Phùng và La Phan nhanh đứng dậy đi ra đằng sau Từ Bạch như chưa có chuyện gì.

"Hai ngươi buồn vì không bận việc gì à?? yên tâm về phủ sẽ có nhiều việc lắm đấy!!" Từ Bạch lạnh lùng nói lại gật đầu chào Băng Lam rồi rời đi.

Nàng đi đến bàn ngồi xuống nhìn bọn họ, Bội Thanh nhanh tay rót trà cho nàng mỉm cười "Chủ nhân, mời dùng trà."

Băng Lam mỉm cười nhận lấy nhấp một chút lại nhìn bọn họ. Bội Châu ngẩng đầu kinh ngạc nhìn phía sau nàng "Aaa... ngài ấy quay lại kìa."

Nàng nhú mi liền quay lại xem thử nhưng không thấy ai lập tức quay lại biết nàng đã bị mắc lừa. Bốn người họ như gió thổi biến mất, không còn một người.

Băng Lam nhếch miệng cười "Giỏi, các em chạy nhanh lắm."

Mộc quốc, ở phủ của Thẩm gia.

"Thiếu gia, đã gửi hết thư mời cho các giáo phái đặc biệt là Tu La Giáo và Ma Giáo rồi ạ." một nam nhân cúi đầu bẩm báo với người đối diện.

Mang bạch y thêu hạc đỏ, dung mạo cũng rất tuấn tú. Ngũ quan tinh xảo lại toát lên vẻ ôn nhu lạ thường "Được, Đại Hội Vô Lâm năm nay sẽ rất thú vị đây."

Người mang bạch y này là đại thiếu gia Thẩm Tiêu Lục của Thẩm gia tộc có tiếng ở Tinh Phiến đại lục. Cũng là người đại diện cho gia tộc tổ chức Đại Hội Vô Lâm.

Tiêu Lục lại nhú mi suy nghĩ, Tu La Giáo đã có hành động rồi. Thánh chủ cũng đã lộ diện lại là một nữ nhân xem ra đến Đại Hội Vô Lâm mới chứng thực được mọi chuyện. Còn Ma Giáo năm năm không có tung tích mà cư nhiên tham gia, ta chờ hai giáo đối đầu nhau đây.

Quay lại Thủy quốc, ở nhiếp chính phủ.

Từ Bạch một mình ngồi trong thư phòng lạnh lùng nhìn bức thư trên bàn "Chuyện này chưa xong lại đến chuyện khác. Hoàng Thái Hậu!!!"

Hắn nhắm mắt tựa lưng vào ghế, hắn không muốn có thiên hạ nhưng đừng để hắn muốn có được thiên hạ. Chiến tranh!! chỉ cần một hành động lỗ mãng của các quốc đã khơi dậy chiến tranh cũng chỉ muốn có được thiên hạ. Thế người chịu khổ là ai, chính là con dân của các quốc. Hắn chỉ không muốn thấy thân dân của mình chịu khổ mà thôi!!

Hoàng Thái Hậu này là mẫu thân ruột của tam hoàng tử Lãnh Từ Lôi. Vốn không hề có thiện cảm với Từ Bạch lại có âm mưu lật đổ ngôi vua của Lãnh Ngụy Tàn sắc phong Lãnh Từ Lôi lên làm vua. Còn bức thư trên bàn cũng chẳng tốt lành gì...

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bí mật điều tra

Khí hậu Thủy quốc rất mát mẻ, một buổi sáng trong lành với những tia nắng dịu. Băng Lam ngồi cùng xe ngựa với Từ Bạch, nàng lười nhát nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Từ Bạch ngồi đối diện nàng chỉ cách nhau một cái bàn, bên dưới được lót tấm nệm lớn màu vàng.

Chiếc xe ngựa ở sau là bốn người Bội Châu và La Phùng, La Phan. Đặc biệt không khí ở đó rất sôi nổi, nói chuyện với nhau như đã biết từ lâu.

Từ Bạch chớp nhẹ mắt lại lật qua một trang sách, trông rất chú tâm. Băng Lam lại khoanh tay nhìn ra ngoài lại nhú mi môi mắt.

"Đừng nhìn ra ngoài lâu như vậy, không tốt đâu."

Hắn vừa lật tiếp một trang sách vừa nói.

Băng Lam thả màn xuống, lại nhú mi nhìn hắn tò mò cuốn sách hắn đang xem lại nhắm mắt bỏ qua.

"A!!"

Ngồi xe ngựa quả thật rất khó khăn, nàng vừa nhắm mắt lại đã bị đập đầu vào thành xe. Băng Lam đưa tay ôm đầu khẽ cúi xuống chịu đựng.

Từ Bạch lại mỉm cười nhìn nàng.

"Không sao chứ!!"

Nàng nghe thấy liền lắc đầu.

"Không... a!!"

Lại bị đập đầu nữa, Băng Lam cắn môi ôm đầu.

"Lại đây!!"

Hắn đặt cuốn sách xuống lại nói có vẻ đang xót cho nàng. Băng Lam ngẩng đầu nhìn hắn.

"Không cần, ta... a!!"

Nàng nhắm mắt nhắm nhin sự nhọc nhằn này vì đây là ngoài thành Thủy quốc và đang lên núi đương nhiên đường sẽ không bằng phẳng.

"Lại đây, ta chần cho nàng."

Từ Bạch nghiêng đầu nhìn nàng nói, nàng thật sự không biết vì sao hắn không giống nàng. Hay do nàng mới ngồi xe ngựa, Băng Lam thờ dãi đứng dậy hạ thấp đầu đến chỗ hắn ngồi.

Từ Bạch đưa tay ôm vai nàng lại nhẹ nhàng để đầu nàng tựa vào vai hắn. Băng Lam nhú mi định thoát khỏi vòng tay lại bị hắn ôm chặt.

"Như vậy sẽ không bị đập đầu, nàng nên nghỉ ngơi một chút đi đường còn dài."

Nàng cũng chẳng hơi đâu nói với hắn, lại nhắm mắt ngoan ngoãn tựa vai hắn.

Quả thật đi bằng xe ngựa chậm hơn cả tốc độ đi bằng kinh công, tuy vậy lại rất tốn sức. Thân hắn ngồi thẳng để nàng tựa vào, lại mỉm cười nhìn nàng.

"Tôi qua ngủ không ngon sao, vậy thì tiếp tục ngủ đi."

Từ Bạch ân cần nói.

Băng Lam gật đầu lười nhác nói.

"Còn nhiều việc cần phải xử lí nên ta không ngủ được."

Ở cạnh hắn nàng cảm thấy rất bình yên nên cũng lặng lẽ thiếp đi. Từ Bạch im lặng muốn nàng ngủ ngon rồi cũng nhắm mắt.

Khi lên núi thì xe ngựa càng chuyển động mạnh hơn, Từ Bạch một tay ôm chặt nàng lại nhẹ nhàng tránh làm nàng thức giấc. Hắn cười khổ cúi xuống nhìn Băng Lam, từ khi nào nàng lại có thêm một tính này.

Hai xe ngựa theo lối đường mòn dẫn lên núi, nhưng xung quanh cây cối um tùm rất hoang dã. Một lúc sau, hai xe ngựa đều dừng lại nơi mà Bội Hà và Bội Ngọc trốn. Ở phía dưới là một ngôi làng lớn, có đông người qua lại thật khác với cảnh Bội Hà đã nhìn thấy.

Xe ngựa bên kia người điều đã xuống hết, còn nàng và hắn vẫn chưa bước ra. Từ Bạch không nỡ đánh thức nàng nhưng vẫn nhẹ nhàng gọi Băng Lam.

"Dậy đi, đã đến nơi rồi!!"

Nàng khẽ nhú mi rồi hé mắt ra nhìn hắn như vẫn chưa tỉnh ngủ.

Từ Bạch mỉm cười đưa tay xoa đầu nàng.

"Xuống thôi, ngủ là ngủ như chết luôn à."

Băng Lam bĩu môi tức giận.

"Là ai nói ta nghỉ ngơi chứ!! Hừ."

Nàng nói xong liền lấy lại tính kiêu ngạo xuống trước hắn.

Nàng đứng ở một vách núi khá cao nhìn xuống xem xét ngôi làng, chỉ là một ngôi làng bình thường thôi. Từ Bạch cho xe ngựa chạy xuống làng rồi ung dung đi đến bên cạnh nàng.

"Sao vậy??"

Băng Lam lắc đầu quay người đi xuống làng.

"Không có gì, chỉ là bình thường đến kì lạ."

Nàng mang y phục màu lục đậm như hoà vào cây cối trong rừng. Hắn lại một thân hắc phục mang mặt nạ bạc đi sau nàng.

Còn sáu người kia hiểu kì chỉ trở xung quanh, Bội Hà nhíu mi nhìn xung quanh. Thật kì lạ quang cảnh rất yên bình hoàn toàn khác với tối hôm đó. Đi vào ngôi làng, hai bên đường rất nhiều nhà, gian hàng. Người dân qua lại tấp nập, lúc lâu lại có người gật đầu chào tỏ vẻ hiếu khách.

"A!! Khách quán kia."

Đi lòng vòng một hồi lâu cũng chỉ tìm một khách quán nghỉ ngơi.

Bội Châu chỉ tay về một khách quán nhỏ.

"Cuối cùng cũng tìm được một khách quán."

Băng Lam gật đầu cùng Tử Bạch bước vào.

La Phùng và La Phan ở bên ngoài mang hành lý vào cùng Bội Hà và Bội Thanh.

"Hoan nghênh khách quan, các ngài muốn đặt phòng nào ạ."

Chủ quán đứng ở quầy quản lí cúi đầu tỏ thiện cảm nói.

"Cho ta tám phòng tốt nhất."

Tử Bạch lạnh lùng nói rồi đặt một túi lớn kim tệ lên quầy. Chủ quán thấy túi kim tệ mắt như phát sáng gật đầu lia lịa.

"A Cừ mau dẫn khách về phòng!!"

"Dạ!!"

Từ đằng sau nhà, một đứa nhóc chừng mười một tuổi chạy lên.

Đứa nhóc tươi cười đưa tay lên chào.

"Khách quan, mời."

Băng Lam gật đầu đi lên, Tử Bạch đi sau nàng về lạnh lùng. Khách quán này dường như không có khách, trên lầu chỉ vờn vẹn mười phòng.

Hai phòng đầu là tốt nhất cho Băng Lam và Tử Bạch ở, còn các phòng sau cho sáu người kia. Sắp xếp phòng xong A Cừ cúi chào Băng Lam lại nhìn bọn họ với đôi mắt không rõ cảm xúc. Có chút lưu luyến đan lẫn với lo lắng.

A Cừ thờ dãi quay người bỏ đi.

"Khoan đã!!"

Băng Lam lên tiếng nói lại đi đến gần A Cừ.

Nàng lấy túi kim tệ nhỏ chừng nắm tay, tuy đã dùng khăn che mặt nhưng A Cừ vẫn cảm nhận được vẻ ôn nhu của nàng "Cầm lấy đi, coi như ta thưởng cho ngươi." Tử Bạch khoanh tay lại khó hiểu, nàng thật sự là con người như thế nào.

Bội Châu cười cười xem ra tâm trạng chủ nhân rất tốt lại kéo mấy người kia về phòng sắp xếp hành lí.

A Cừ ngây thơ nhận lấy túi kim tệ lại mở ra "Aaaa tỷ tỷ cho nhiều kim tệ vậy, đệ không thể đếm hết."

Nàng mỉm cười xoa đầu A Cừ "Được rồi, mau đi đi."

"Dạ!!" A Cừ gật đầu mỉm cười chạy đi.

Băng Lam quay người định vào phòng lại nhìn thấy Tử Bạch đứng bên cạnh "Ý gì đây."

Hắn mỉm cười lắc đầu "Nàng đột nhiên như vậy làm ta thấy lo lắng."

Băng Lam nhú mi "Vớ vẩn!!" nói xong nàng đẩy cửa phòng rồi đóng cửa lại.

Từ Bạch cũng quay đầu chuẩn bị bước đi.

"Két ~" nàng mở cửa đưa đầu ra đe dọa nói "Ta cấm người tự tiện vào phòng ta."

"Rầm!!" nàng nhanh đóng cửa lại.

Hắn lại thở dài lắc đầu trở về phòng... tính cách thật thất thường.

Băng Lam ngồi bên cạnh cửa sổ không phải là ngắm cảnh núi rừng mà là đang khảo sát tình hình. "A Thanh!!" nàng lên tiếng gọi.

A Thanh từ trong nhũn xuất hiện lại mang theo Sát Chi Mộng ở trên đầu. "Người đầu cần phải canh chừng nó như vậy." Băng Lam nghiêng đầu đưa tay cho nó bò lên.

Con Sát Chi Mộng này vừa thấy nàng liền run rẩy bám chặt A Thanh. "Đừng nói là hai người đã trở thành bạn rồi nhá." Nàng nhú mi hoài nghi nói.

A Thanh ngẩng cao đầu kiêu ngạo, thứ như Sát Chi Mộng chỉ xứng làm người hầu cho nó. "Không đùa nữa, ta có nhiệm vụ cho người." Băng Lam nghiêm túc nói lại nhìn ra cửa sổ.

"Đi xem xét các khu vực gần làng có gì bất thường không." Nàng hạ mi có chút bất an. A Thanh gật đầu mang theo Sát Chi Mộng bò ra cửa sổ.

"Chủ nhân." Bội Hà đứng bên ngoài lên tiếng gọi.

Băng Lam nhìn ra cửa nói "Vào đi."

"Két ~" Bội Hà đẩy cửa đi vào.

"Trưởng làng vẫn chưa tìm ra, em có hỏi dân làng nhưng họ không biết gì cả." Bội Hà cắn môi khó hiểu.

Băng Lam đặt tay lên bàn gỗ nhẹ "Vậy cứ từ từ mà điều tra."

Bội Hà gật đầu lại bấm môi nói "Có ngại ấy sợ rằng hành động sẽ rất khó khăn."

Nàng nghiêm túc nhìn Bội Hà "Phải hành động cẩn thận, đừng lộ liễu quá."

Ở phòng Từ Bạch.

"Ngôi làng này thật sự không có gì bất thường. Số người mất tích cũng không tìm thấy." La Phùng vừa đi điều tra nhưng không có thông tin gì.

Từ Bạch cũng ngồi cạnh cửa sổ như Băng Lam lạnh lùng nói "Tiếp tục điều tra, tránh làm nàng phát hiện."

La Phan đứng bên cạnh tiếp lời "Hấp Huyết Quỷ cũng không có." La Phan cũng vừa đi quanh rừng tìm kiếm.

Từ Bạch nhú mi suy nghĩ, rốt cuộc chuyện này là như thế nào???

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nạp phi lại chết, người giống người

Chiều đến, Băng Lam đi dạo cùng Từ Bạch, còn những người khác ngoài mặt là đi điều tra và xem xét để mở suối nước nóng. Nhưng là đều có nhiệm vụ riêng mà cẩn thận hành động.

Nàng mang y phục hồng nhạt thêu nổi hoa sen, vắn tóc nhẹ nhàng và điểm một cây trâm hoa sen ở giữa. Băng Lam sánh bước cùng Từ Bạch khiến người khác không khỏi tò mò mà nhìn theo. Hắn mang y phục màu xám lại đeo mặt nạ bạc lạnh lẽo bước đi sau nàng.

Băng Lam căn bản không quan tâm, chăm chú xem mặt hàng ở hai bên đường. Tuy ở trên núi, các vật dụng rất thô sơ nhưng lại rất tinh xảo. Nàng dừng bước trước gian hàng vải, nhẹ nhàng cầm một miếng vải rất tinh xảo có màu đỏ sẫm.

Cầm miếng vải lại có cảm giác mát lạnh, lại rất mềm mịn.

"Bà chủ, loại vải này???"

Nàng tò mò làm sao có thể làm ra loại vải này nên ngẩng đầu hỏi. Bà chủ quầy đã lớn tuổi lại mỉm cười phúc hậu.

"Vị cô nương này thật khéo chọn, loại vải này tôi bán rất đặc biệt nha."

"Sau khi dệt vải xong liền đem đi phơi sương bảy đêm, tránh tiếp xúc với ánh nắng mặt trời rồi pha màu hoàn toàn từ thiên nhiên. Mảnh vải cô nương đã cầm được nhuộm từ cây Chút (T/g: loài cây này còn được gọi là knung, nếu muốn biết thêm thì bác Gồ thẳng tiến) và một số loại thảo dược có màu sắc khác."

Bà ấy không ngần ngại trực tiếp giải thích cho nàng.

Băng Lam mỉm cười thú vị lại đặt mảnh vải xuống, lại đưa vài kim tệ cho bà ấy.

"Đa tạ bà đã giải thích, coi như đây là tiền công a."

Nói xong nàng gật đầu rồi quay người bước đi. Từ Bạch đi theo sau lại khoanh tay nhìn nàng.

"Đi dạo đã lâu rồi, nên về khách quán thôi".

Nàng nghe thấy liền dừng bước ngẩng đầu nhìn sắc trời.

"Cũng đã trễ rồi, về thôi."

Băng lam quay người đi về phía khách quán.

Ở khách quán đó, A Cửu ngồi trước cửa phòng của nàng lại lo lắng thấp thòm. Vừa nhìn thấy Băng Lam liền đứng dậy cúi đầu.

"Có chuyện gì sao??"

Nàng đi đến gần A Cửu nói, nó cảm thấy lo sợ lại ngẩng đầu khẩn cầu nàng.

"Tỷ tỷ nên rời khỏi chỗ này đi, ở đây thật sự rất nguy hiểm!!"

Từ Bạch nhíu mi đứng khoanh tay xem nàng xử lí, Băng Lam mỉm cười, cuối cùng cũng nói ra:

"Nguy hiểm như thế nào?"

"Khi... khi trời tối thì tất cả mọi người trong làng đều phát điên. Bọn họ... bọn họ sẽ cắn xé những người không bị phát điên. Nên... nên những người đến đây đều không thể trở về."

A Cửu sợ hãi nói lại rung rung nước mắt như sắp khóc.

Nàng nhíu mi suy nghĩ lại xoa đầu A Cửu.

"Đệ không bị phát điên đúng không??"

"Vâng, tôi đến đệ đều chạy đến một hang động ngủ qua đêm."

A Cửu gật đầu lại lau đi nước mắt. Băng Lam nhếch miệng cười lại nhìn sang Từ Bạch.

"Bây giờ làm sao đây??"

Hắn nhún vai lắc đầu.

"Tuỳ nàng!!"

"Ngươi... hử."

Nàng không thèm chấp nhất với hắn liền quay sang A Cửu.

"Đệ có thể dẫn bọn ta đến hang động đó ở qua đêm."

A Cửu gật đầu liền dẫn nàng xuống lầu.

"A chủ nhân!!"

Bốn người Bội Châu và La Phùng, La Phan cũng vừa đi vào khách quán thì nhìn thấy nàng.

"Đúng lúc, chúng ta đi thôi."

Băng Lam mỉm cười đi ra khỏi khách quán nhìn sắc trời đã tối.

"Đi đâu ạ??"

Bọn họ vẫn chưa hiểu chuyện gì nhanh đi theo nàng. Từ Bạch nhìn La Phùng và La Phan.

"Chuẩn bị đi."

"A!! không kịp nữa rồi."

A Cửu lo sợ nhìn dân làng đang phát điên. Nàng lắc đầu trấn an.

"Không sao đâu, đã có tỳ rồi."

Nói xong nàng nhìn sáng bốn người Bội Châu.

"Các người bảo vệ A Cửu và đặc biệt không được giết dân làng."

Vừa hiểu chuyện gì đã xảy ra, bọn họ nghiêm túc bao quanh nàng.

"Gào!!!"

Một đám người điên cuồng lao đến. Bội Hà cắn môi tung cước đá một người ra lại hận không thể giết bọn họ. Ba người kia cũng rất cảnh giác phòng thủ.

Từ Bạch ở sau cùng La Phùng và La Phan phòng thủ ở phía sau. Đi ra khỏi làng, bọn họ tiến sâu vào rừng.

"Xoạt xoạt..."

A Cửu cố gắng chạy thật nhanh lại giật mình dừng lại, quay đầu nhìn Băng Lam.

"Tỳ tỳ ở phía trước có khí độc đó ạ."

Nàng cắn môi quay đầu nhìn phía sau, đám người phát điên đó đang đuổi theo. Từ Bạch ngồi xuống, một tay chạm đất. Một vòng bảo vệ màu đỏ bao lấy bọn họ, hấn đứng dậy phui tay mỉm cười nhìn nàng. Đây là Cẩm Chế có tác dụng ngăn tác động ở bên ngoài và tất nhiên dùng nó tránh khí độc là một ý hay. Nhưng muốn thi triển Cẩm Chế thật sự không dễ dàng gì, rốt cuộc hấn là người như thế nào.

Băng Lam nhanh chóng gạt chuyện đó sang một bên, tiếp tục chạy đến hang động. Bên ngoài khí độc màu tím dày đặc, Bội Ngọc liền nhận ra khí độc này nói:

"Là nó!!"

Từ Bạch hoài nghi nhìn La Phùng.

"Có vẻ người không nhìn lầm."

"Đến rồi ạ."

A Cửu chỉ tay vào một giàn dây leo rồi nhanh chóng tiến vào. Nó vén dây leo ra một bên rồi đi vào hang động, bên trong tối đen không một chút ánh sáng.

"Tách!!!"

Nàng búng tay một cái liền có hai ngọn lửa đỏ lơ lửng.

"Nhanh chóng tiến vào trong, tuyệt đối cẩn thận đừng để bọn họ phát hiện."

Băng Lam nhỏ giọng nói rồi nhanh bước đi.

"Chít... chít..."

Một đàn dơi ở bên trong liền bay tán loạn ra ngoài.

"A!!!"

Bội Hà nhanh bật miệng Bội Châu lại.

Bọn họ tiếp tục đi đến cuối hang rồi dừng lại, Băng Lam ngồi xuống tựa lưng vào hang.

"Tối nay chúng ta qua đêm ở đây."

"Dạ!!"

Bốn người họ ngồi gần nhau. Từ Bạch cũng ngồi một góc nhắm mắt, La Phùng và La Phan cũng tìm chỗ nghỉ ngơi và bảo vệ A Cửu.

Nàng nhìn A Cửu nhớ lại lúc sáng, quả nhiên nàng đoán không sai. Trên người A Cửu có Từ Linh Thảo nên không phát điên. Nên nàng đã cho một túi kim tệ nhắm kết thân để thoát khỏi rắc rối này. Từ Bạch khoanh tay nhắm mắt nhưng lại nhếch miệng cười lạnh, nàng không hề tốt bụng mà chỉ lợi dụng.

"A Cửu, đệ kể lại tất cả mọi chuyện cho tỷ nghe."

Băng Lam lên tiếng hỏi. A Cửu cắn môi nhớ lại.

"Hai năm trước, trưởng làng mất thì một người khác tự xưng là trưởng làng mới. Tuy chưa bao giờ lộ diện nhưng lại chăm lo cho dân làng rất tốt. Nhưng lại ra luật cấm giao du với bên ngoài, đệ là trẻ mồ côi được ông chủ nhận về làm việc. Nhưng do không có khách nên đệ thường xuyên chạy ra sau núi chơi. Đến tối hôm đó, đệ trở về thì thấy mọi người đã phát điên như vậy."

Nàng gật đầu mỉm cười.

"Đệ ngủ sớm đi, cẩn thận bị cảm lạnh."

Nói xong nàng lại nhìn sang Bội Hà.

"Điều tra đến đâu rồi."

Băng Lam hạ giọng vừa đủ hai người nghe thấy nói. Bội Hà lắc đầu.

"Chỗ ở của trưởng làng có kết giới lại phát ra oán khí rất quỷ dị ạ."

Băng Lam gật đầu nhắm mắt.

"A Thanh!! người đang ở đâu?"

Nàng dùng tiềm thức để nói chuyện.

"Chủ nhân, em đang ở khách quán đó ạ. Người đang ở đâu??"

"Vậy cứ ở đó chờ ta."

Nàng thở dài tựa đầu vào Bội Hà nghỉ ngơi một chút.

Hoàng cung Thủy quốc, Vĩnh Ninh cung của Thái Hậu.

"Chu thái giám, người đã chuẩn bị xong chưa?"

Một nữ nhân đã lớn tuổi mang phượng y màu đỏ điểm lệ. Bà ta ngồi trên ghế phượng vàng đầy uy quyền.

"Bẩm Thái Hậu, đã chọn được rất nhiều khuê nữ rồi ạ. Chỉ còn phụ thuộc vào ý của..."

Chu thái giám cung kính nói.

"Hắn không thể nào cự tuyệt được nữa, ta nhất định sẽ ban hôn."

Bà ta mỉm cười đầy gian xảo.

Càng Long cung của Hoàng Đế.

"Tứ đệ, đệ đã gửi thư báo tin cho huynh ấy chưa?"

Lãnh Ngụy Tần ở trong thư phòng xoa đầu nói với Tứ hoàng tử Lãnh Từ Pháo.

"Đệ đã gửi rồi, hiện tại huynh ấy không ở trong phủ."

Từ Phó gật đầu nghiêm túc nói.

"Thái Hậu đã ra tay, lần này khó mà cự tuyệt."

Ngụy Tàn thở dài lo lắng cho Từ Bạch.

"Đúng vậy, mấy lần trước Thái Hậu cũng đã chọn phi cho huynh ấy. Nhưng chưa đầy một tuần sau đều chết hết chỉ một lý do là bất cẩn gặp tai nạn. Nhưng lần này bà ta đã tính toán kĩ lưỡng hết rồi."

Từ Phó nhú mi suy nghĩ cách.

Mộc quốc ở Đông Cung của Thái Từ.

"Người nói cái gì?? Ở Hoả quốc xuất hiện một nữ nhân có dung mạo giống hệt muội muội của ta."

Nam nhân mang bào y màu vàng nhạt kính ngạc nói.

Hắn là Vương Triệu Lương thái tử của Mộc quốc, cực sùng muội muội ruột Vương Quỳnh Dao nhưng đã mắc bệnh mà qua đời từ ba năm trước.

Nam nhân cúi đầu nói:

"Dạ, nàng ấy tên Hạ Băng Lam!"

Hắn là Kỳ, thuộc hạ thân cận của Triệu Lương.

"Người mau phái người đi điều tra, nhất định phải mang nàng ấy trở về cho ta."

Triệu Lương kiên quyết nói lại nhớ đến người muội muội mà hắn sùng ái nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đánh nhanh, thắng nhanh

Sáng ngày hôm sau, mọi người đều nhanh chóng trở về làng tránh bị nghi ngờ. Trên đường đi về khách quán cũ, lại nhìn thấy vài người dọn hàng chuẩn bị một ngày mới. Nhưng lại cảm thấy cả người đau nhứt, vết bầm tím rất nhiều.

Bội Châu cười khỏ nhìn Bội Hà hạ giọng nói.

"Chúng ta ra tay khá nặng rồi."

Các nàng cũng cảm thấy có lỗi. Riêng Băng Lam không hề quan tâm nàng cúi đầu tập trung suy nghĩ, tìm cách vào được biệt viện của trưởng làng.

"A!!!"

Nàng quá tập trung nên không biết ở phía trước Từ Bạch đã dừng lại đứng trước khách quán. Bất cẩn đụng đầu vào hắn làm nên quên hết tất cả, nàng liếc hắn một cái lại đứng đứng đi về phòng. Hắn nhú mi vẫn chưa hiểu chuyện gì, rõ ràng là nàng sai mà!!

Băng Lam ngồi trong phòng nhẹ nhàng xoa đầu A Thanh.

"Kể lại mọi việc."

"Biệt viện của hắn ta khá nhỏ lại nằm sâu trong rừng. Lại có kết giới, muốn qua đó cũng không khó chỉ là người bình thường không hề có võ công, linh khí hay đến yên thú cũng không thể vào."

Nó nằm trên tay nàng vẩy vẩy chiếc đuôi nhỏ.

Tình hình có vẻ khó khăn hơn, muốn hành động cũng không dễ dàng gì. Nàng đau đầu suy nghĩ cách.

"Cộc cộc, ta có chuyện muốn nói."

Từ Bạch đứng bên ngoài gõ cửa như lời nàng cảnh cáo lúc trước.

"Vào đi."

Băng Lam rót thêm một ly trà cho hắn.

Từ Bạch đẩy cửa bước vào, hắn đi đến chỗ nàng nói thẳng.

"Ta đến đây là muốn hợp tác thôi."

Nàng nhũn mi, có gì cần phải hợp tác sao??

"Ta cũng biết nàng có hứng thú với vụ việc này, đã phái người đi điều tra ngay từ đầu rồi đúng không? Chỉ bằng chúng ta hợp tác với nhau giải quyết vụ này, không cần phải nhọc công bí mật điều tra lại cản trở nhau."

Hắn nói xong lại cầm ly trà nhấp môi nhẹ.

Hắn nói như vậy cũng đúng, dù sao hắn cũng đã biết hết vậy cũng chẳng cần giấu diếm như lời hắn nói, nhọc công hơn thôi. Băng Lam gật đầu đồng ý.

"Vậy có kế hoạch gì không, người cũng đã biết hắn có kết giới mà."

Từ Bạch mỉm cười đắc ý.

"Ta đương nhiên đã có, nhưng vẫn phải có thêm ý kiến của nàng."

Kế hoạch cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng, bốn người Bội Hà và La Phùng, La Phan liền tập trung nhận lệnh rồi hành động.

"Đánh nhanh, thắng nhanh!!"

Bội Ngọc, Bội Thanh, La Phùng, La Phan, A Cửu đi cùng Băng Lam và Từ Bạch đến biệt viện của trưởng làng. Đứng bên ngoài kết giới, nàng để A Cửu bước vào, đúng như kế hoạch sẽ hiện ra một lỗ hổng. Thứ gì đó lớn bao nhiêu thì lỗ hổng ấy to bấy nhiêu nên Từ Bạch đã khai triển Cẩm Chế bao phủ lấy A Cửu. Và cuối cùng là họ nhanh nắm bắt thời cơ nhảy vào bên trong, Băng Lam cho A Thanh ở bên ngoài chạm vào kết giới rồi tất cả bọn họ trốn trên mái nhà. Dấu đi khí tức, âm thầm quan sát xem trưởng làng kia có thuộc hạ không.

Chờ được một lúc mà không thấy ai ra, vậy chắc chắn hắn có thể quan sát được bên ngoài khi có vật gì đó làm kết giới có phản ứng và chỉ có một mình. Tiếp tục tiến vào biệt viện, Băng Lam ngửi thấy mùi máu tanh thật buồn nôn. A Cửu được Cẩm Chế bảo vệ nhưng vẫn phải đi ở giữa được họ bảo vệ.

Xung quanh rất trống trải như bị bỏ hoang, đến căn phòng duy nhất ở biệt viện. Mọi người đều chuẩn bị tinh thần rồi đẩy nhẹ cửa tránh "Rút dây động rừng". Hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt họ là xác chết nằm đầy ở trên nền đất như bị rút cạn máu. Không thấy ai, bọn họ đành tiến vào trong.

"Đình Phi, nàng yên tâm chỉ một chút nữa thôi!!"

Một nam nhân khoảng trung niên đầu tóc rối bời đứng cạnh một quan tài đỏ nói chuyện với người nằm trong quan tài. Từ Bạch đứng trước Băng Lam che chắn cho nàng rồi nhanh lấy một thanh hắc kiếm, ở cán kiếm khắc một con rồng bay lượn. Nàng cũng nhanh lấy cây huyết kiếm ra, đây cũng là lần đầu nàng sử dụng nó.

"Ai đó!!"

Nam nhân đó cảm nhận được có người ở gần liền nhìn về phía họ. Thấy bọn họ đã chuẩn bị tấn công hắn liền đan tay niệm chú. Các lá bùa máu liền bay đến như triệu hồi thứ gì đó, nhận thức được mối nguy hiểm ở phía trước Từ Bạch cầm chặt thanh kiếm lao đến.

Một con quỷ đầu trâu hiện ra cùng với vài hồn ma, Băng Lam cùng Từ Bạch xử con quỷ đầu trâu đó. La Phùng và La Phan phải bảo vệ A Cửu lại chiến đấu với các hồn ma kia. Hắn với nàng rất hợp ý nhau, Từ Bạch cố gắng giữ chân con quỷ đầu trâu ở yên một chỗ. Băng Lam lại đặt vòng băng và xác định vị trí con quỷ đó.

"Băng tiến!!"

Ở trên nóc nhà xuất hiện những ngọn băng lớn sắc bén rơi xuống, Từ Bạch nhìn thanh kiếm dính máu của con quỷ liền niệm chú rồi cầm thanh kiếm xuống nền.

"Ma xích!!"

Những sợi dây xích khổng lồ như những con rắn quấn chặt lấy con quỷ. Chụm đòn Băng Tiến của Băng Lam khiến nó bị thương nặng lại vùng vẫy muốn thoát khỏi sợi dây xích đó.

"Hoả Diễm Ngục!!"

Băng Lam đã đặt vòng lửa ở dưới chân con quỷ một lần nữa. Ngọn lửa đỏ rực cháy mạnh mẽ thiêu con quỷ đáng lẽ phải trở về địa ngục. Con quỷ đó chưa phản kháng gì mà phải chịu đòn liên bất lực ngã xuống rồi biến mất.

Nam nhân kia cũng tiếp tục niệm chú lại mỉm cười đầy xảo trá, Từ Bạch nhú mày nhìn Băng Lam.

"Cẩn thận."

Một con quỷ khác và đó chính là quỷ đầu ngựa mang một cây rìu. Nó nhanh đi đến chỗ họ với tốc độ không tưởng lại bỏ rìu xuống. Băng Lam để tránh bị đâm liền tránh sang bên phải thì mới phát hiện cây rìu đang hướng về nàng.

Từ Bạch tức giận đưa tay cầm lưỡi kiếm kéo một cái, thanh kiếm đã dính máu của hắn. Niệm một chú thuật khác hắn lao đến con quỷ đầu ngựa.

"Phán xét!!"

Đâm thanh kiếm vào đuôi con quỷ liền xuất hiện bảy thanh kiếm không lồ khác đâm liên tiếp vào nó.

"Hộc..."

Từ Bạch có lẽ đã sử dụng một chú thuật mạnh liền phun máu đen ra.

"Dừng lại!!"

Băng Lam lên tiếng nói lại đứng trên quan tài để thanh đao về phía người nằm bên trong.

"Đình Phi!!"

Nam nhân đó nổi điên đứng cách xa quan tài, nếu hắn tiến lại chắc chắn nàng ấy sẽ bị đâm.

"Ta nói ngươi dừng lại."

Nàng tròn mắt nói, giọng nàng trầm hơn mọi khi lại mang theo sự băng lãnh.

Hắn gạt đầu phá chú cho con quỷ đầu ngựa biến mất và các hồn ma. La Phùng và La Phan đi đến chỗ Từ Bạch lo lắng.

"Chủ nhân, ngài không sao chứ??"

Hắn lắc đầu, may là nàng đã nhận ra thứ trong quan tài rất quan trọng với nam nhân kia. Từ Bạch nhìn nàng lại chấn động, đồng tử co giãn.

"BĂNG LAM COI CHỪNG!!"

Còn một hồn ma ở sau nàng, nó cầm thanh kiếm đâm nàng từ phía sau.

"Phập!!"

Băng Lam bị đâm trúng ở bả vai, nàng chịu con đau chém chết hồn ma đó.

"Ta nói ngươi dừng lại, ngươi lại không nghe. Bây giờ hãy chịu kết quả đi..."

Nàng cố gắng đâm thanh đao vào cổ nữ nhân nằm trong quan tài.

"KHÔNG!! ĐÌNH PHI!!"

Nam nhân đó đưa tay tuyệt vọng.

"Dừng, đừng bỏ ta mà Đình Nhi. Ta rất yêu nàng, ta đã rất yêu nàng mà."

Băng Lam cảm thấy chóng mặt liền nhảy xuống lao đảo bước đi.

"Ngươi giết bao nhiêu người cũng chỉ vì một người sao!!"

Nàng thở gấp nói lại khinh thường hắn, rồi quay đầu nhìn về phía quan tài.

Nữ nhân tên Đình Phi đó đã chết từ lâu nhưng lại không thể đi chuyển kiếp mà bị kẹt trong cơ thể đó vì hắn đã yểm chú giữ nàng ta lại. Ngày ngày dùng máu người để duy trì cơ thể nàng không bị thối rữa và giữ cái mục đích hồi sinh. Bây giờ Băng Lam đã giải thoát cho Đình Phi, linh hồn liền thoát ra khỏi cơ thể lại nhìn A Cửu.

"Con trai của ta đã lớn rồi!!"

Sau đó liền tan biến đi.

Không ai hay cũng không ai biết, cứ thế cơ thể nàng dần thối rữa mục nát hoá thành bộ xương khô lại tan biến thành tro.

"Aaaa... Đình Phi đừng mà, nàng đừng bỏ ta."

Nam nhân đó kêu gào đau thương. Từ Bạch đi đến chỗ Băng Lam đỡ lấy nàng.

"Giết hấn!!"

Nàng cố gắng nói hai từ cuối cùng rồi ngất đi do mất máu.

Hắn băng lãnh nhìn nam nhân đó lại niệm chú rồi bế Băng Lam đi ra ngoài. Riêng nam nhân đó phải chịu ngọn lửa xanh thiêu chết. Ngọn lửa đó chính là những linh hồn oán hận hắn, kêu gào nguyên rủa hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chấn chỉnh

Mọi việc còn lại Bội Ngọc, Bội Thanh và La Phùng, La Phan giải quyết, họ giải thích tất cả mọi chuyện với dân làng. Đưa ra ý muốn bọn họ xuống núi sinh sống và đồng thời cũng đã đưa tiền bồi thường. Riêng A Cửu được ông chủ khách quán nhận làm con nuôi và xuống núi cùng nhau sống qua ngày.

Băng Lam bị thương vai rất nặng lại mất máu quá nhiều, Từ Bạch cùng Bội Châu và Bội Hà cấp tốc trở về Hạ Cung Trai. Bội Châu và Bội Hà đã xử lý vết thương rất cẩn thận, thuốc cũng chính là thứ bổ dưỡng của bổ dưỡng. Ngày ngày, Từ Bạch đều đến chăm sóc nàng, nhưng đã hơn một tuần qua Băng Lam vẫn chưa tỉnh dậy.

Thật ra nàng chỉ đang ngủ nhưng do vừa mới trải qua mộng cảnh lại bị thương. Cơ thể suy nhược nên ngủ để lấy lại sức lực.

"Hôm nay ngài ấy không đến à??"

Bội Châu ngồi bên bàn chống cằm hỏi.

"Tỷ nghe La Phùng nói hôm nay ngài ấy phải vào cung."

Bội Hà khoanh tay trả lời.

"Ây da, chắc mấy ngày nay ở bên cạnh chủ nhân đám phi tử của ngài ấy quấy tung hoàng cung rồi."

Bội Thanh ngồi cắn hạt dưa, nghĩ đến việc này liền nổi hứng cười cười.

"Nói hươu nói vượn gì vậy, không phải La Phùng đã nói là ngài ấy vẫn chưa động tâm với bất kì ai à."

Bội Ngọc ung dung cắn hạt dưa lại đang nghĩ đến chủ nhân có ý gì với ngài ấy không.

Haizz, vừa tỉnh lại đã nghe cái đám ăn không ngồi rồi này buôn chuyện. Băng Lam ngồi dậy tựa lưng vào giường cũng không ai hay biết.

"È hèm, các người quên ta rồi!!"

Nghe giọng nói của nàng bốn người bọn họ đều kinh ngạc đi đến chỗ nàng.

"Hi hi, chủ nhân cuối cùng cũng đã tỉnh rồi."

Bội Thanh đỡ nàng rời khỏi giường, cố ý nói sang chủ đề khác.

"Các người nói hấn chăm sóc ta sao??"

Nàng để Bội Thanh thay y phục, nhắm mắt lười nhác hỏi.

"Dạ, nhưng hôm nay ngài ấy phải vào cung không đến được."

Bội Hà ngồi bên bàn trả lời. Băng Lam gật đầu để Bội Thanh vấn tóc.

"Tu La Giáo sao rồi??"

"Không có gì bất ổn hết ạ, mọi thứ đều quản lý hết sức cẩn thận. Chỉ là sắp đến Đại Hội Vô Lâm, em nghe nói là giải thưởng là Bích Liên Hoa ạ."

Bội Hà vừa nói lại cốc đầu Bội Châu về trách nhiệm ấy cứ cắn hạt dưa không ngưng như chưa từng được ăn.

"Ừ."

Bích Liên Hoa cũng không tồi, là một đoá sen màu xanh lục có khả năng như một hạt giống. Chỉ cần cho nó tiếp xúc với đất tự nhiên hoa, lá sẽ mọc xum xuê có thể phủ xanh cả một ngọn núi. Nếu tiếp xúc với nước thì Bích Liên Hoa sẽ tan biến để hoà vào nước tạo ra một nguồn nước tinh khiết vĩnh cửu. Rất có giá trị về mặt kinh tế nha.

"Khi nào Đại Hội Vô Lâm sẽ tổ chức vậy?"

Bội Ngọc rót một ly trà hỏi.

"Mười ngày nữa!!"

Bội Hà điềm tĩnh trả lời,

"Hi hi mười ngày nữa lại được đi qua Mộc quốc, đồ ăn ở đó toàn là mỹ vị."

Nghĩ đến thôi cũng đã thèm, Bội Châu vui mừng nói.

Băng Lam mang y phục màu trắng pha vàng thêu linh điệp bằng chỉ màu đỏ. Ván tóc nửa đầu rồi xoa phần còn lại. Điểm thêm hai cây trâm linh điệp màu vàng kêu leng keng rất vui tai.

"Từ đây đến Mộc quốc ít nhất cũng phải mất năm ngày, mau chuẩn bị đi hai ngày sau chúng ta lên đường."

Băng Lam nhẹ nhàng ngồi bên bàn thưởng trà.

"Thế ngài ấy thì sao??"

Bội Châu đã xử lý hết hạt dưa, nghiêng đầu nhìn nàng.

"Thì lấy lý do là ta đi sang Hạ Cung Trai ở Kim quốc, ở đó chúng ta có một cửa hàng bán trang sức lớn mà."

Nàng bình thản trả lời lại nhún mồm.

"Sao cái gì cũng ngài ấy ngài ấy vậy, ta phát chán rồi đây."

"Hi hi em không nhắc thì người khác nhắc thôi."

Bội Châu nhún vai lắc đầu nói.

Ở Hoàng cung tại Vĩnh Ninh cung.

"Ngọn gió nào đưa Hoàng Thượng, tứ hoàng tử và Nhiếp Chính Vương đến Vĩnh Ninh cung của ta vậy."

Thái Hậu ngồi trên ghế phượng, tay che miệng châm biếm nói. Từ Phó nhếch miệng miễn cưỡng hành lễ, còn Ngụy Tần và Từ Bạch không cần hành lễ.

Thái Hậu không hạ lệnh miễn lễ nhìn sang Từ Bạch.

"Ta cũng có chuyện muốn nói với ngài đây."

Ngụy Tần nhìn Từ Phó phát tay thay Thái Hậu miễn lễ.

"Không cần phải nói ta cũng biết rồi."

Từ Bạch ngồi tựa lưng vào ghế nhìn sang chỗ khác nói.

"Ngài biết rồi ta cũng phải nói."

Thái Hậu nhếch miệng khoanh tay nói.

"Ta sẽ không nạp phi, nếu người cố tình nạp phi cho ta thì đừng trách sao ta không khách khí."

Hắn lãnh khốc nói lại cười lạnh đối mắt với bà ta.

"Biên giới Thủy quốc có yêu thú tấn công, Từ Lô đệ đệ đạo này nhàn rồi ta đã sắp xếp hết tất cả rồi. Ngày mai có thể đi rồi!!"

Từ Bạch hồ hững nói lại nhấn mạnh bốn chữ "yêu thú tấn công."

"Ngươi!!"

Hiểu ý hắn nói Từ Lô không làm được cái gì quá nhàn rồi lại sắp xếp đi đến biên giới đầy rẫy sự nguy hiểm. Bà ta tức giận nhìn hắn.

"Ngài có vẻ là khách quen của Hạ Cung Trai à."

Cố nén cơn giận bà lại nói móc hắn.

Từ Bạch mỉm cười nhớ đến Băng Lam.

"Nếu nạp phi cho ta thì người đã biết kết quả, nếu đụng vào Hạ Cung Trai thì ta ngồi xem kịch, nàng ấy cũng không vừa đâu."

Hắn bước được vài bước thì dừng lại.

"Thái Hậu, đây là lần cuối ta nói với người, đừng bao giờ tự ý nạp phi cho ta nếu không đừng trách ta không quản Từ Lô đệ đệ tốt."

Ngụy Tần cũng bước đi lại cười nói.

"Chu thái giám!!"

"Có nô tài."

Chu thái giám bước ra hành lễ với Ngụy Tần.

"Ông được Thái Hậu trọng dụng là tốt, nhưng cũng chớ lấy Thái Hậu ra làm bìa. Ngay từ đầu ngươi chưa hành lễ với ta, tội đáng trách ta sẽ trừ lương bổng của ngươi một nửa."

Chu thái giám sợ hãi lại xót tiền cúi đầu.

"Nô tài biết sai rồi."

Sau khi ba người ra khỏi cung, Thái Hậu nghiêng răng.

"Các ngươi chờ đó!!"

"Chu Thái Giám, gọi Từ Lô đến đây."

"Dạ."

Chu thái giám thương tâm cáo lui.

Mộc quốc, tại Đông Cung.

"Thái Tử, Băng Lam cô nương đó tự nhiên biến mất lại có thông tin cô nương đó xuất hiện ở Thủy Quốc là cung chủ của Hạ Cung Trai."

Kỳ cúi đầu nghiêm túc nói. Triệu Lương nhíu mày nhìn hắn.

"Không phải mười ba ngày sau là sanh thần của mẫu thân sao?? Ngươi cứ gửi lời mời."

Kỳ gật đầu phụng mệnh lại nhớ đến việc khác.

"Mười ngày nữa là Đại Hội Vô Lâm, ngài có đi xem không ạ."

Triệu Lương gật đầu về lên nụ cười thích thú.

"Ma giáo và Tu La giáo sẽ tham gia, đương nhiên sẽ có kịch hay xem."

Triệu Lương cảm ngọc bội trắng rất tinh xảo nhớ đến Quỳnh Dao.

"Muội muội có phải là muội không, ta đã rất nhớ muội."

Trở lại Thủy quốc, Hạ Cung Trai.

Từ Bạch ngồi trong phòng Băng Lam, chóng cảm nhìn nàng.

"Cuối cùng cũng chịu tỉnh lại."

Nàng không thèm nhìn hắn vì mỗi khi nhìn hắn là sẽ bị cái thứ "yêu nghiệt" này hút hồn.

"Người muốn ta ngủ luôn à, xin lỗi bản cô nương sống rất dai nha."

"Băng Lam!!"

Từ Bạch thiết tha kêu tên nàng,

"Gi??"

Băng Lam quay đầu nhìn hắn, đã không mang mặt nạ. Hắn lại làm cái vẻ mặt đáng yêu không ra đáng yêu, đáng thương không ra đáng thương. Nàng chỉ muốn chết đi khi nhìn dung mạo của hắn.

"Người là đang câu dẫn ta sao??"

"Đâu có ~"

Hắn nói với giọng ngọt ngào lại cười tươi.

"Phập!!"

Nụ cười của hắn cứ như một mũi tên đâm vào tim Băng Lam.

"Người làm ta sợ rồi đó."

"Nàng biết trong một tuần qua ta đã chăm sóc nàng mệt mỏi đến cỡ nào không?"

Từ Bạch kể công lái nhái bên tai nàng.

Băng Lam nhú mày khoanh tay nhìn hắn.

"Muốn gì đây??"

"Nàng phải báo đáp đi chứ!!"

Hắn chớp chớp đôi mắt lại nở nụ cười gian. Nàng ớn lạnh sống lưng.

"Báo đáp!! Dùng thân báo đáp sao??"

Hắn hạ mi gian xảo.

"Cũng được đó chứ."

Hắn đưa tay hướng đến Băng Lam.

"Ê ta nói giỡn, người định làm gì??"

Nàng bối rối tránh bàn tay của hắn, Từ Bạch ánh mắt đầy gian xảo đưa tay đến mặt nàng rồi nhẹ cốc đầu.

"Đồ ngốc."

"Người... người có tư cách gì mà lúc nào cũng xoa đầu hay cốc đầu ta."

Băng Lam nổi giận chóng nạnh đứng lên nói.

Hắn mỉm cười vui vẻ xoa đầu nàng.

"Vì ta... sau này sẽ nói."

"Ê!! không có chơi trên đầu nha."

Nàng phùng má.

"Đồ siêu cấp biến thái!!"

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hắc!! Bạch!!

Hai ngày sau, Băng Lam đang trên đường đến Mộc quốc với tư cách là thánh chủ của Tu La Giáo. Dùng yêu thú Mã Giác có tốc độ nhanh và sức kéo rất bền có ích trong việc kéo xe. Nàng ngồi bên trong diêm đạm thương trà cũng bốn người Bộ Châu. Ở ngoài là mười nam nhân bạch y che mặt tinh anh nhất hộ tổng.

Bọn nàng đã đi được nửa ngày với vận tốc kinh người, dự tính đi ngày đêm không dừng lại để nghỉ ngơi. Đồ ăn thức uống đều chuẩn bị chu đáo, đối với mười nam nhân bạch y kia thì đây cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Ông trời như đã sắp đặt hết, Ma Giáo cũng xuất phát cùng thời gian với Tu La Giáo. Cùng chung một vận tốc, chung một mục tiêu. Tuy nhiên lại đi khác hướng. Từ Bạch cũng lấy Mã Giác làm vật kéo xe nhưng là giống lông đen. Mã Giác của Băng Lam là loài lông trắng, hẳn chỉ mang theo năm người hắc y che mặt hộ tổng. Sợ rằng hai người sẽ đến chung một thời điểm, chắc chắn sẽ có một tình huống dở khóc dở cười.

Năm ngày sau, Mộc quốc.

Ở dưới chân núi Bình Sơn thuộc địa phận của Thẩm gia.

Người ra kẻ vào hai bên đường, lúc lâu lại có những binh đoàn của những giáo phái khác phô trương đi qua. Hướng đến nơi tổ chức Đại Hội Võ Lâm.

"Thái Tử, Đại Hội Võ Lâm năm nay đặc biệt đình đám hơn nhì".

Lưu Sở cười ngựa thân mạng y phục màu lục nhạt thêu chỉ vàng. Nhìn Tinh Trì hỏi lại hào hứng nhìn xung quanh.

"Tất nhiên rồi, ta nghe nói Ma Giáo và Tu La Giáo sẽ tham gia."

Tinh Trì mỉm cười nhìn phía trước trả lời.

Ngọc Thanh mỉm cười thích thú vỗ tay.

"Hiếm lắm mới được phụ hoàng cho phép đi, muội nhất định phải chơi cho đã."

Tinh Trì liếc Ngọc Thanh hù dọa nói mang theo về khắc khe.

"Muội đừng quên là đã hứa với phụ hoàng, sau khi đi về sẽ ngoan ngoãn ở trong cung không quậy phá nữa."

Ngọc Thanh lè lưỡi phớt lờ lời la nhai của ca ca, nhìn sang chỗ khác. Tinh Trì thở dài lắc đầu thảm than phải quản muội muội của hắn như thế nào. Lưu Sở đột nhiên nhớ đến Băng Lam, nếu đi chung với tỷ ấy có lẽ sẽ rất vui.

Ở phía sau không xa là đoàn người của hoàng cung Mộc quốc khiến ai cũng phải nhường đường cung kính. Triệu Lương đi cùng đại tiểu thư Tô Hiểu Hiểu của Tô phủ, Kỳ và binh lính hộ tổng phía sau. Hiểu Hiểu mỉm cười đoan trang nhẹ nhàng mở lời.

"Tiểu nữ mong được đi xem Đại Hội Võ Lâm từ lâu thật trùng hợp Thái Tử điện hạ lại mở lời mời."

Triệu Lương mỉm cười cho qua, hắn đứng ra chỉ muốn đi một mình nhưng mẫu hậu lại nói nếu có Hiểu Hiểu đi cùng mới được phép đi.

Ở phía võ đài, Tiêu Lục đích thân tiếp khách quý nhưng không quên nhìn sang phía chính đài xem muội muội của hắn Thẩm Minh Châu.

"Thái Tử, Công Chúa, Lưu thiếu gia!! mời..."

Tiêu Lục gật đầu chào bọn họ, dẫn đến bên phải chính đài sắp xếp chỗ ngồi.

Những vị khách thuộc tầng lớp cao quý được sắp xếp chỗ ngồi ở lầu hai. Một toà nhà hình chữ U, dãy giữa là chính đài. Ở bên dưới là võ đài rộng lớn, xung quanh là khán đài lớn dành cho những vị khách thường.

"Thái Tử ngài đến rồi!!"

Tiêu Lục mỉm cười cúi đầu với Triệu Lương, dẫn đến chỗ Tinh Trì.

"Phiền Thảm thiếu gia rồi."

Hiếu Hiếu hành lễ cảm tạ, ngồi bên cạnh Ngọc Thanh. Tiêu Lục mỉm cười thân nhiên nói.

"Không sao, Tô tiểu thư đến là được rồi."

Triệu Lương gặp Tinh Trì cũng không xa lạ gì, hân gật đầu chào.

"Thái tử, không ngờ lại gặp ngài tại đây."

"Thái tử, thật không ngờ..."

Tinh Trì mỉm cười chào lời nói mang vẻ gì đó. Hiếu Hiếu liền đứng dậy hành lễ.

"Thái Tử, công chúa tiểu nữ xin ra mắt."

Tinh Trì mỉm cười ôn nhu miễn lễ.

"Tô tiểu thư đành khách sáo, ta đã nghe về nàng rất nhiều nay mới có thể gặp mặt."

Ngọc Thanh mỉm cười ra dáng một công chúa.

"Tô tiểu thư không cần phải đa lễ như vậy."

Tiêu Lục để Minh Châu ngồi ở chính đài chờ lâu không yên lòng nên đã cáo từ đi gặp nàng ấy.

Ở bên ngoài, đoàn người của Từ Bạch có vẻ đã đến trước Bãng Lam. Đoàn ngoài hắc y bí ẩn đang tiến vào, Từ Bạch mang mặt nạ đen che nửa mặt, mang hắc y thêu viền bằng chỉ đỏ. Phía sau là La Phùng và La Phan mang hắc y bình thường che mặt cùng năm người hắc y khác.

Tất cả mọi người đều nhường đường, chỉ ngẩng đầu say đắm lại ngưỡng mộ nhìn.

"Ma Giáo đến rồi!!"

"Người kia phải chăng là Ma Chủ??" "A!! kia là...???"

Tu La Giáo cũng đã đến, Bãng Lam mang bạch y thêu viền ngọc đỏ dùng vải trắng che hết khuôn mặt. Ở phía sau là bốn người Bội Hà và mười người kia mang bạch y che mặt không hề có biểu cảm gì cười ngửa đi theo sau.

Chấn động nặng, cả Tu La Giáo và Ma Giáo cùng nhau đi đến võ đài!! Đoàn người bạch y đi ngang bằng không hơn không kém đoàn người hắc y. Ở phía khác là những vị khách còn lại, chen lẫn nhau đi sau hai đoàn người.

Không ai nhìn ai, chỉ hướng thẳng đến phía trước không quan tâm xung quanh. Đến cửa toà nhà, Bãng Lam và Từ Bạch xuống ngựa cùng nhau đi vào nhưng hai bên xem nhau như chưa tồn tại. Cả toà nhà chìm vào im lặng. Bãng Lam thân bạch y và Từ Bạch thân hắc y sóng bước cùng nhau đến chính đài. Người khác nhìn vào lại tưởng hai người rất thân thiết với nhau, Tiêu Lục đi xuống thận trọng nói chuyện với hai người lại dẫn đường lên chính đài.

"Hai vị đến cùng lúc, khiến tại hạ không biết đón tiếp thế nào."

Tiêu Lục mỉm cười nói.

"Cứ đón tiếp như bình thường."

Âm thanh của nữ nhân trong trẻo không ấm áp mà lời nói nguội lạnh vang lên.

"Không cần đa lễ đón tiếp."

Từ Bạch không quan tâm đến nàng lạnh lùng nói đúng sáu chữ như nàng.

Tiêu Lục cười khổ im lặng sắp xếp chỗ cho hai người, ở đây chính đài có bốn cái ghế lớn. Bãng Lam ngồi đầu, đến Từ Bạch rồi Tiêu Lục và Minh Châu. Mỗi người đều cách nhau một cái bàn nhỏ để trà và bánh.

"Muội không ngờ đến thánh chủ của Tu La Giáo lại là nữ nhân."

Ngọc Thanh nhìn Bãng Lam từ xa tò mò nói. Tinh Trì mỉm cười.

"Khí chất không tồi nha."

"Ma Chủ cũng không kém."

Triệu Lương nhếch miệng nhìn Từ Bạch. Tinh Trì nhìn sang hấn gật đầu.

"Ta đang nghĩ họ có quen biết nhau sao??"

Triệu Lương nhú mi đáp.

"Có lẽ là vậy."

"Bắt đầu rồi!!"

Lưu Sở vui mừng nói. Ở bên kia, Tiêu Lục đứng dậy mỉm cười lớn giọng nói.

"Chào mừng mọi người đến tham dự Đại Hội Võ Lâm năm năm một lần của Thẩm gia. Ta, Thẩm Tiêu Lục người đại diện Thẩm gia tổ chức Đại Hội Võ Lâm tuyên bố KHAI MẠC ĐẠI HỘI VÕ LÂM!!"

"Zeeeee, hú hú,..."

Khán giả trên khán đài kịch liệt reo hò rất náo nhiệt, Tiêu Lục nói tiếp.

"Trận đầu tiên giữa Huyết giáo và Nhật giáo."

Mọi người nhìn xuống dưới khán đài, hai nam nhân bước ra giao đấu. Băng Lam lười nhác tựa vào ghế ngủ, không nghĩ nó sẽ nhàm chán như vậy.

Từ Bạch vẻ ngoài như chăm chú xem trận đấu nhưng thực ra trong lòng đang chờ đến trận của hấn. Trận đầu tiên Huyết giáo thắng, tiếp tục đến trận thứ hai...

Băng Lam đã ngủ một giấc mà vẫn chưa đến lượt, lười nhác nhìn xuống dưới. Là một nữ nhân dùng sắc làm vũ khí. Giờ trò mỵ nhân kể câu dẫn nam nhân kia rồi xuống tay âm độc giết chết đối thủ.

"Chơi xấu!!"

Lưu Sở phồng má không thừa nhận nữ nhân kia đã thắng.

"Ta xem xem nữ nhân đó dùng mỵ nhân kể đến đâu."

Ngọc Thanh kiều ngạo nói lại nhìn nữ nhân kia với ánh mắt khinh bỉ.

"Tiếp theo là Ma Giáo và Minh giáo!!!"

Lời nói của Tiêu Lục như sấm đổ bên tai, tất cả mọi người ngồi thẳng dậy lấy tinh thần. Băng Lam mỉm cười đưa tay che miệng ngáp ngán ngáp dài rồi nhẹ vương vai một cái.

Từ Bạch biết nàng ngủ từ đầu đến giờ, hấn mỉm cười thú vị đứng dậy di thân xuống dưới. Không hề mang theo một vũ khí nào hấn rất bình thản đứng đối diện với đối thủ. Nam nhân bên kia cũng có vài phần sợ hãi khi đứng đối diện với hấn nhưng vì thể diện của Minh giáo.

Không thấy hấn có biểu hiện muốn tấn công, nam nhân đó liền rút đao lao đến.

"Ngu ngốc."

Băng Lam nhả hai chữ đó khiến Tiêu Lục phải kinh ngạc, nàng đã nhìn thấu ý đồ của Từ Bạch rồi.

"Aaaa..."

Nhìn xuống phía dưới chỉ còn Từ Bạch đang quay lưng đi vào, nam nhân kia như đã biến mất. Không ai không giật mình vì đã chứng kiến cách hấn biến mất, hấn đã giẫm phải ấn chủ của Từ Bạch. Bị nhốt vào một khối lập phương trong suốt dần thu nhỏ lại mà nghiền nát nam nhân đó thành bụi rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đối đầu

"Thật âm độc!!!"

Hiếu Hiếu nhìn nam nhân xấu số kia chết không toàn thân cũng cảm thấy sợ hãi. Ngọc Thanh lại mỉm cười nhìn sang Băng Lam.

"Ta mong chờ Thánh Chủ nha ~"

Nàng kéo dài khúc cuối về rất hiểu kì.

"Ách!!"

Tinh Trì cốc đầu Ngọc Thanh cười nói.

"Muội có phải là nữ nhân không??"

"Đương nhiên là nữ nhân rồi!!"

Ngọc Thanh phùng má tức giận nhìn hấn.

"Huynh có thể hạ tay xuống được chưa."

Một giọng nói ngọt pha lẫn vẻ sùng nịnh cất lên. Tiêu Lục mỉm cười ôn nhu hạ cánh tay đang che mắt Minh Châu.

"Cảnh bạo lực muội không nên xem!!"

Minh Châu nhú mi khoanh tay nhìn hấn.

"Đến đây không xem người khác đánh nhau thì làm gì, huynh có bị ngốc không."

Tiêu Lục gật gật nghe qua loa lời nàng.

"Xem huynh được rồi!!"

Hấn nhìn Minh Châu chớp chớp mắt.

"Huynh...!! muội không nói với huynh nữa."

Hai gò má ửng hồng bối rối, nàng ôm mặt đỏ nói. Thật đáng yêu nha, hấn phì cười ngấm về hiện tại của Minh Châu.

"Thôi mà!! huynh không chọc muội nữa."

Từ Bạch đã trở lại ghế ngồi, Tiêu Lục vài phút lơ đãng nhìn thấy hấn liền làm vẻ nghiêm túc. Băng Lam lại ngáp ngắn ngáp dài mòn mỏi chờ đợi.

"Tiêu thiếu gia!! nên tiếp tục đi chứ."

Giọng nói lười nhác đủ đến tai Tiêu Lục. Hấn nghe thấy liền nhìn sang nàng gật gật, công bố kết quả rồi giới thiệu trận tiếp theo.

Trận tiếp theo đã kết thúc, Tiêu Lục đứng lên cao giọng công bố.

"Trận này Nhược Giáo thắng, tiếp theo là trận giữa Tu La Giáo và Vĩ Giáo!!!"

Hấn vừa nói dứt câu Băng Lam đã đứng dậy vron vai, thông thả đi xuống.

Từ Bạch cao hứng nhướn mi nhìn xuống võ đài, bên Vĩ Giáo là một nam nhân cường tráng phát ra hung khí dữ tợn. Bên ngoài nhìn vào, Băng Lam là nữ nhân yếu đuối gió thổi có thể bay bất cứ lúc nào. Nên có vài phản nghị ngờ Tu La Giáo chỉ là hư danh.

"Bắt đầu!!"

Nam nhân cường tráng như lao tăn công nàng. Băng Lam chấp tay sau lưng xoay người trở về.

"Xong rồi!!!"

Từ Bạch mỉm cười thích thú, hấn biết nàng đã làm gì rồi.

"AaaAaaa!!!"

Tiếng la thảm khốc như kim đâm vào tai mọi người, nam nhân cường tráng đó đã chạm vào vòng lửa mà Băng Lam đặt từ trước. Toàn thân đột nhiên phát hoả, cơ thể cháy đen như sắp thành tro.

Nàng đi lên mang theo vẻ chán ghét pha lẫn thất vọng vì hấn quá lớn là cảnh giác, chỉ biết điên cuồng tấn công trong khi nàng đã dùng chiến thuật giống Từ Bạch. Trận tiếp theo cũng đã kết thúc và đến trận đấu cuối cùng.

"Mời tất cả những người thắng các trận trước lên võ đài tiếp tục đấu một trận nữa, đến khi chỉ còn một người đứng trên võ đài và người đó chính là Võ Lâm Minh Chủ!!!"

Tiêu Lục có chút khản trương trình trọng nói.

Trên võ đài bây giờ chỉ có năm giáo: Tu La Giáo, Ma Giáo, Huyết Giáo, Sắc Giáo, Nhật Giáo. Còn lại đều đã xin rút lui vì biết đối đầu với Tu La Giáo và Ma Giáo sẽ không toàn thây. Không khí ở toàn khán đài như lắng đọng, chỉ có tiếng tim đập hồi hộp gây kịch tính.

"Thánh Chủ... rất giống một người đệ quen... nhưng... người đó là ai đệ thật không nhớ ra!!"

Lưu Sở đầu đầu lục lại trí nhớ nói, lại tạm gác qua xem trận đấu.

"Hảo, ta có cảm giác quen quen nha."

Ngọc Thanh gật đầu đồng ý không khỏi hoài nghi.

"Trận này muội phải xem cho bằng được, huynh đừng hòng cản muội."

Minh Châu liếc Tiêu Lục cương quyết nói. Hấn cười cười xoa đầu nàng.

"Được được, muội muốn gì huynh đều cho muội hết."

Minh Châu mỉm cười đáng yêu mang theo vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

"Huynh nói xem, là ai sẽ thắng đây??"

Tiêu Lục mỉm cười suy nghĩ lại thờ dãi.

"Huynh không chắc nữa, nhưng một lát nữa sẽ biết thôi."

Băng Lam đứng trên võ đài vờn vai cái cuối rồi bỏ đi cái vẻ lướt nhác, đổi thành vẻ rất nghiêm túc không kém phần băng lãnh. Từ Bạch từ đầu đến giờ vẫn như một tảng băng vốn chắc có biểu cảm gì.

"BẮT ĐẦU!!!"

"Trời buộc."

"Hoả roi."

Từ Bạch và Băng Lam lao đến các đối thủ với tốc độ khó tin. Từ Bạch đấu với một nam nhân của Nhật Giáo, còn Băng Lam lại đấu với nữ nhân âm hiểm dùng mỹ nhân kế.

"Aaaa."

Nam nhân kia bị ma xích quấn lấy cơ thể đưa lên cao rồi quăng ra khỏi võ đài khiến lục phủ ngũ tạng bị đập nát.

"Aaaaa."

Tiếng la thất thanh của một nữ nhân, Băng Lam có tình quát roi lên mặt ả ta rồi đánh vào khuỷu tay và khuỷu chân rồi đánh bay ra khỏi võ đài.

Người dùng sắc!! Ta tốt bụng điều khắc thêm, còn tặng kèm một vẻ "Bại liệt" cho ả ta. Chỉ còn một nam nhân của Huyết Giáo tựa như mất hồn, đứng như trời trồng không ngừng run rẩy.

"Ta thua, ta thua, ta nhận thua, đừng... đừng giết ta."

Hấn phát điên la hét rồi chạy ra khỏi võ đài.

Băng Lam dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn, nếu sợ như vậy nên nhận thua ngay từ đầu để đỡ làm mất mặt cả giáo. A!! trên võ đài chỉ còn nàng và hấn, Băng Lam mỉm cười nhẹ hạ đầu.

"Xin chi giáo."

Từ Bạch vừa nhận ra trận đấu bây giờ mới bắt đầu, hấn gật đầu đáp trả.

"Đừng khách sáo."

Mọi người trong khán đài đứng ngồi không yên, nóng lòng muốn xem hai người đấu nhau như thế nào. Băng Lam bắt đầu trước, nàng tránh né tất cả các nơi hấn yểm chú quái roi lửa. Hấn thầm khen nàng cảnh giác rất giỏi nhanh tránh sang một bên. Rồi dùng tay trái nắm lấy tay nàng đang cầm roi lửa, tay phải cầm chặt tay còn lại của Băng Lam vòng ra sau.

Nhìn bên ngoài như hấn đang ôm nàng, cũng làm cho người khác nảy ra ý nghĩ nếu nàng và hấn là một cặp thì sao. Băng Lam mỉm cười hấn đã lọt bẫy, ở dưới chân hấn là vòng băng chắc chắn hấn sẽ phải bỏ nàng ra mà tránh. Ua!! đáng lý ra là hấn phải nhận ra rồi chứ!!

"Chết tiệt..."

Nàng nhanh đổi roi lửa thành một đoạn băng sắc nhọn đôi chiều đâm ra sau.

Hấn lại cười lạnh buông nàng ra, lùi về phía sau.

"Cẩn thận nha."

Ở phía trên nàng là vòng ẩn chú của hấn, còn vòng băng của nàng sớm đã bị hấn đặt thêm một vòng ẩn chú khác áp chế.

"Lôi!!"

Một tia sét lớn từ vòng ẩn chú phóng đến Băng Lam, nàng cần môi tránh sang bên phải.

"Hoà!!!"

Tia lửa lớn sớm đã phóng ra sau tia sét hướng về phía nàng vừa tránh sang.

Băng Lam không tránh ngược lại rất phản kích, nghiêm túc đánh. Một tường băng rất dày chắn tia lửa.

"Băng tiền."

Một loạt băng hướng đến Từ Bạch. Ẩn chú phòng thủ lớn chắn loạt băng đó, Băng Lam dùng đoạn băng đâm hấn từ phía sau. Hấn nhận ra đã quá muộn, đoạn băng đã đến sát hấn. Từ Bạch quay người nắm lấy đoạn băng.

"Áy da ~ người đổ máu trước rồi."

Băng Lam châm chọc nói dùng sức đẩy đoạn băng đến sát ngực hấn.

Từ Bạch nhếch miệng.

"Ta đổ máu trước, nàng rời khỏi võ đài trước."

Hấn nắm chặt đoạn băng mặc kệ máu chảy. Hấn dùng máu triệu hồi một thanh Huyết Kiếm đâm vai nàng, Băng Lam không khỏi thừa nhận hấn là một đối thủ khó nhai. Nàng dùng tay còn lại nắm chặt kiếm hấn rút ra.

Hai người nắm chặt kiếm của nhau dùng sức mà đấu, Bội Hà thấy Băng Lam bị thương liền lo lắng cùng ba người còn lại đi xuống. Bội Thanh đi chuẩn bị thuốc trị thương, Bội Châu lo lắng không yên đứng nhìn nàng. Hai người đẩy nhau ra lại bước lui vài bước. Từ Bạch tiếp tục dùng "Trói buộc", Băng Lam dồn sức vào đoạn băng đánh bay các sợi dây xích đã phóng về phía nàng.

Cảm nhận được sự đau đớn, nàng nghiêng rãnh.

"Mưa Băng Tiền."

Một trận mưa băng tiền ồ ạt phóng xuống với bán kính rất rộng. Băng Lam học máu tươi vì dùng quá nhiều sức lực vào đợt mưa băng này.

Từ Bạch nhíu mi khụy gối xuống khỏi động Cẩm Chế. Đợt mưa này tấn công rất dữ dội, võ đài cũng đã biến dạng rồi. Cẩm Chế có dấu hiệu rạn nứt, hấn cố giữ vững Cẩm Chế mà quên đề phòng.

Ở trong Cẩm Chế chính là vòng băng bị hấn áp chế.

"Băng Độn."

Từng ngọn băng ở dưới đâm lên đã dính máu đỏ của hấn. Cẩm Chế tan biến, nàng dùng toàn bộ sức lực thêm một trận mưa tiền.

Băng Lam phun ra một ngụm máu làm vải che mặt cũng thấm máu. Nàng không đứng vững nên khụy gối xuống đất chống đỡ.

"Aaaa!!!"

Thanh huyết kiếm của Từ Bạch từ lúc nào đã biến mất đâm sau lưng nàng.

Lại thêm một trận mưa tiễn xuống khiến Từ Bạch không thể chống đỡ. Y phục của hắn bị băng tiễn làm rách nát, mặt nạ đen cũng nứt vỡ vài phần. Hắn và nàng đều bị thương rất nghiêm trọng. Nhưng Từ Bạch vẫn còn sức đứng trên võ đài.

Băng Lam thì đang khuy gối chống đỡ, đang nghĩ ra hàng loạt cách phản đòn. Nàng miễn cưỡng đứng thẳng dậy, hai chân run run bước đi. Triệu hồi huyết đao trong nháy mắt không thua kém gì hắn.

"Vẫn... chưa kết thúc đâu."

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lộ thân phận

Gió thổi phát phảng mùi máu tanh trong khán đài, Triệu Lương nhíu mi có vài phần hoài nghi nói.

"Hai người họ định cận chiến sao??"

Trận chiến này thật giúp hắn mở rộng tầm mắt.

"Nếu là cận chiến, thì phần chiến thắng sẽ nghiêng về Ma Giáo."

Tinh Trì điềm đạm nói lại rất khâm phục Băng Lam có thể trụ lại đến bây giờ.

Không thắng được hắn!! Nàng cũng phải làm cho hắn lộ thân phận. Băng Lam cần môi nắm chặt thanh huyết đao lao đến. Hắn tránh nhất đâm nàng sang bên trái, nàng thừa thế chém đao sang trái. Từ Bạch phản ứng nhanh liền cúi đầu, hắn bắt lấy cánh tay cầm đao của nàng nắm chặt. Tay còn lại cầm kiếm kê cô Băng Lam, bị hắn nắm chặt phải nàng cần môi ngáng đầu cảm nhận được cái lạnh của thanh kiếm đang kề cổ nàng.

Roi vào thế yếu, nàng thả thanh đao xuống lại dùng chân phải đá thanh đao lên. Tay trái bắt lấy đâm ra sau, động tác rất nhanh khiến hắn không thể lường trước nên đành buông nàng ra tránh nhất đâm. Từ Bạch có ý nắm lấy mép khăn che mặt của nàng mà kéo ra, Băng Lam kinh ngạc nắm chặt cổ tay hắn.

"Ngươi dám..."

Nàng tức giận dùng hết sức lực còn lại tạo thêm một trận băng tiễn nhưng lần này nàng đang ở gần hắn nên bị ảnh hưởng là đúng. Loạt băng sắc nhọn từ trên cao rơi xuống, nàng không hề sợ hãi nắm chặt cổ tay hắn. Tay còn lại vút thanh đao sang một bên nhanh hướng đến mặt nạ của hắn.

Từ Bạch cầm kiếm ngăn cản thì bị một ngọn băng rơi xuống tay làm bay thanh kiếm. Hắn lập tức nắm chặt cổ tay đỏ của nàng lại bước sang phải tránh một ngọn băng. Nàng cần môi mặc cho ngọn băng đâm trúng, một tay giữ chặt tay hắn, một tay cô thoát khỏi tay hắn. Về mặt thể lực Từ Bạch đương nhiên mạnh hơn nàng, hắn nắm chặt cổ tay nàng hạ xuống. Tay kia hất tay nàng ra hướng đến mép khăn che mặt giật mạnh ra.

Ai ai cũng nhướng mắt nhìn dung mạo của nàng, có người chạy đến gần võ đài mà xem. Đồng tử của Từ Bạch co giãn, không thể ngờ người hắn đang giao đấu là Băng Lam nên thất thần trong vài giây. May sao nàng đã dùng vải che mắt ở bên trong khăn che mặt, thấy hắn thất thần nàng nhanh dùng tay hất mặt nạ hắn ra.

...

Cả khán đài im lặng không hề có một tiếng động, Lưu Sở, Ngọc Thanh và Tinh Trì không khỏi kinh ngạc.

"Là tỷ tỷ!!!"

Lưu Sở đứng dậy không biết nên vui mừng hay ngạc nhiên mà chạy xuống. Tiêu Lục mỉm cười thú vị dẫn Minh Châu đi xuống, cả Tinh Trì cũng đứng dậy cảm xúc không rõ mà đi xuống. Triệu Lương thấy thế cũng đứng dậy cùng Hiểu Hiểu đi xuống theo.

Băng Lam không khác gì hắn, ngạc nhiên tốt độ mà nhìn hắn không nói lên lời. Từ Bạch cười khỏ đi đến gần nàng hạ giọng nói.

"Nàng!!! ta thật không biết nói gì..."

Rồi lớn giọng nói tiếp.

"TA NHẬN THUA!!"

Xong hấn bẻ lấy nàng rời khỏi võ đài.

"Ngoan ngoan theo ta trị thương."

Cả khán đài vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Ma Chủ nhận thua!! Ma Chủ bẻ Thánh Chủ rời khỏi võ đài. Đến Tiêu Lục cũng ngạc nhiên đến nỗi quên cả công bố kết quả.

"Ca ca!! ca ca, huynh có nghe muội nói không. Công bố kết quả đi!!"

Minh Châu khẽ lay Tiêu Lục càng lúc càng lớn giọng nói.

Hấn lấy lại tinh thần gật gật.

"Trận này Tu La Giáo thắng... Và Võ Lâm Minh Chủ năm năm một lần thuộc về Tu La Giáo!!!"

Cả khán đài nghe thấy công bố liền như sóng đổ mà reo hò, không phải là vui khi nàng thắng. Mà là đang cảm ơn đã cho bọn họ một trận đấu tuyệt vời..

Băng Lam nhắm mắt cúi đầu, nàng không biết tại sao lại có cảm giác nhục nhã như vậy.

"Mau đưa nàng ấy đi trị thương."

Từ Bạch giao nàng lại cho bốn người Bội Hà, hấn đau đầu giữa hàng ngàn cảm xúc. Vui khi gặp được nàng hay tội lỗi khi làm nàng bị thương hay lo lắng cho nàng hay...

Ở phòng trị thương, Băng Lam nằm trên giường cho Bội Thanh và Bội Hà bôi thuốc và băng bó. Bội Ngọc thì đi nấu thuốc bằng dược liệu quý. Nàng vẫn giữ được ý thức, nằm cười khổ.

"Ta thật không ngờ..."

"Chủ nhân cũng thật là... có cần phải bất chấp chiến đấu như thế."

Bội Thanh lo lắng cho nàng mang theo vẻ trách mắng nói.

"Lo cái gì mà lo, ta vẫn bình thường mà."

Băng Lam nhú mi phản bác nói.

"Điều cần lo chính là ta đã lộ thân phận rồi đây này."

Bội Hà nhướn mi khó hiểu nói.

"Lộ thì đã sao ạ, người là Hạ Băng Lam. Cung chủ của Hạ Cung Trai, Thánh Chủ của Tu La Giáo, có ai nói gì sao??"

Cũng có vài phản ứng, lộ thân phận thì đã sao!! Cũng không ảnh hưởng gì đến nàng. Chỉ là có nhiều người biết đến thôi..

"Được rồi, được rồi, làm nhanh nhanh đi rồi thay y phục cho ta."

"Thuốc đến rồi ạ."

Bội Thanh bưng bát thuốc đến gần nàng.

"Uống nhanh cho nóng đi ạ."

"Ta..."

Nàng định cự tuyệt nhưng nhìn thấy bốn gương mặt nhăn nhó kia đành xuôi theo. Uống một hơi hết bát thuốc, Băng Lam nhắm mắt khó chịu.

"Đáng khiếp!!!"

Bội Ngọc dịu dàng đứng dậy để Bội Thanh thay y phục.

Băng Lam mang y phục màu tím đậm thêu nổi khóm hoa trà đỏ. Ván tóc như mọi khi rồi điểm một đoá hoa trà màu tím ở giữa. Khăn che mặt cũng không cần đến, nàng chỉ mang vải che mắt màu tím đồng bộ.

"Người không nghỉ ngơi một chút sao??"

Bội Châu không yên lòng lên tiếng hỏi.

"Ít nhất người cũng nên ăn một chút."

Bội Thanh đưa cho Băng Lam một túi bánh trà xanh. Nàng lại phải ngồi lại ăn vài mẫu bánh.

"Ta có thể đi chưa."

"Được rồi ạ."

Bốn người họ mỉm cười nói.

"Chưa được."

A Thanh lên tiếng trong tiềm thức của nàng rồi xuất hiện từ trong nhẫn ra. Nó ra cùng Sát Chi Mộng và một hộp gấm.

"Người nên ăn viên đan dược này đi, công dụng rất tốt nha."

A Thanh hướng đầu về chiếc hộp. Băng Lam miễn cưỡng mở chiếc hộp ra, là Vân Linh đan có công dụng làm lành vết thương ngoài da. Nàng nhắm mắt bỏ lệ vào miệng nuốt rồi rót một ly trà uống.

"Giờ là được rồi nhé."

Băng Lam bước ra ngoài mang theo A Thanh và Sát Chi Mộng trong tay cùng bốn người Bội Hà đi ra. Đi đến biệt viện chính của Thẩm gia, nàng vừa bước vào liền nhận ra ở đây toàn là đại nhân vật.

"Minh Chủ đến rồi."

Tiêu Lục gạt đầu sai người dẫn nàng đến chiếc ghế gỗ bên phải hần.

Nàng ngồi bên cạnh Từ Bạch mà nội tâm không yên.

"Có sao không??"

Từ Bạch hạ giọng vừa đủ nàng nghe nói. Băng Lam lắc đầu.

"Không sao, còn ngại??"

"Ta có sao đó, kinh ngạc tột độ luôn."

Hần không đeo mặt nạ lại nhìn nàng ôn nhu nói.

"Minh Chủ và Ma Chủ có quen nhau sao."

Tiêu Lục hiếu kì hỏi, nếu quen nhau thật là một tin sốt nha.

"Quen."

Băng Lam khoanh tay nói.

"Không quen."

Từ Bạch lạnh lùng nói. Tiêu Lục nhú mi mỉm cười.

"Vây..."

Băng Lam liếc hần.

"Không quen."

Hần mỉm cười nhìn nàng.

"Quen."

Lưu Sở cười tươi lên tiếng.

"Tỷ tỷ, đã lâu rồi không gặp."

Băng Lam nhìn sang gật đầu mỉm cười.

"Đệ lớn hơn rồi nha."

"Tỷ này..."

Lưu Sở phồng má nói.

"Thật không ngờ là nàng."

Tĩnh Trì gật đầu chào ôn nhu nói.

"Đúng đó, muội ngạc nhiên lắm luôn."

Ngọc Thanh mỉm cười vui vẻ nói.

"Thái Tử, công chúa đã lâu không gặp."

Nàng gật đầu chào lại chuyển mắt sang Triệu Lương và Hiểu Hiểu nhẹ gật đầu chào. Triệu Lương mỉm cười cao hứng nói.

"Minh Chủ thân thể không nhỏ nha."

Hiểu Hiểu mỉm cười dịu dàng gật đầu.

"Minh Chủ, Hiểu Hiểu xin ra mắt ạ."

Băng Lam điềm đạm nói.

"Thái Tử, ta đã nhận được thư mời rồi."

Nàng nói tiếp.

"Tô tiểu thư đừng khách sáo."

"Vậy nàng là..."

Triệu Lương ngạc nhiên nói, từ đầu đã thấy nàng có vài nét giống Quỳnh Dao. Nàng gật đầu.

"Vâng, mong Thái Tử chào đón."

Băng Lam nhếch miệng liếc sang Từ Bạch.

"Không biết ngài có mời Nhiếp Chính Vương ở Thủy quốc không."

Triệu Lương nhướng mi.

"Có chứ, ta đã gửi mà không biết ngài ấy có đi hay không."

"Tất nhiên là ngài ấy sẽ đi rồi, đúng không Ma Chủ."

Nàng khoanh tay châm biếm nói.

Từ Bạch cười lạnh nhìn Triệu Lương.

"Thái Tử yên tâm, ta đã đến đây không lẽ không đi."

Hắn dứt lời mọi người đều ngạc nhiên nhìn hắn.

"Nhiếp Chính Vương, không đón tiếp chu đáo rồi."

Tiêu Lục hiểu lời hắn nhanh nhất liền mở lời nói.

"Hiểu Hiểu không biết ngài là Nhiếp Chính Vương, thất lễ rồi."

Hiểu Hiểu vội hành lễ nói.

"Miễn Lễ."

Hắn lạnh nhạt nói.

"Hôm nay toàn là những điều không ngờ."

Triệu Lương cao giọng nói.

"Thật không ngờ nha ~"

Băng Lam mỉm cười cố ý kéo dài lời nói.

Từ Bạch quay sang nhìn nàng.

"Nàng được lắm, lát nữa ta xử nàng sau."

"Ồ ta có làm gì người chưa??"

Băng Lam nhếch miệng tức giận nói. Hai người nói chuyện với nhau làm người khác không khỏi ngạc nhiên lần hai vì cách xưng hô của Băng Lam có chút thất lễ.

"Đúng thật, hôm nay khá là nhiều thứ bất ngờ chẳng hạn..."

Hắn liếc sang nàng ám chỉ. Minh Châu mỉm cười nhìn hai người nói.

"Hai người thật thân thiết nha."

Tiêu Lục cốc đầu nàng.

"Muội đừng nói lung tung."

"Huyh..."

Minh Châu bĩu môi ủy khuất.

"Ay da ~ hai người mới thân thiết nha."

Băng Lam nhìn sang cao giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nhị tiểu thư vô phép

Nàng và hắn đã công bố thân phận, cả Tinh Phiến đại lục đang sôi nổi vụ việc này. Nàng là Cung Chủ của Hạ Cung Trai, Thánh Chủ của Tu La Giáo đồng thời là Vô Lâm Minh Chủ. Hắn là Nhịếp Chính Vương của Thủy quốc, Ma Chủ của Ma Giáo. Hai cái tên Hạ Băng Lam và Lãnh Từ Bạch van danh thiên hạ, kẻ ganh tị người ngưỡng mộ.

Triệu Lương có lời mời đến hoàng cung nhưng hai người đã từ chối nên Tiêu Lục đã sắp xếp cho hai người nghỉ ngơi ở Thảm gia. Băng Lam ngồi an nhàn uống trà trong phòng suy nghĩ, Thảm gia này cũng không bình yên như vẻ ngoài.

Tiêu Lục là đại thiếu gia được lòng tin của phụ thân mà giao quyền điều hành gia tộc. Mẫu thân hắn có tiếng nói trong gia đình cũng chính là vợ cả vốn chẳng ưa Minh Châu. Ngược lại Tiêu Lục lại rất yêu thương nàng ta nên bà ấy mới dễ yên, Minh Châu là tam tiểu thư mất mẫu thân từ nhỏ. Nàng ấy thân thể yếu đuối, nhu nhược được sự bảo vệ của Tiêu Lục nên mới bình yên sống. Đại tiểu thư an phận lập gia thất, nhị tiểu thư còn nhỏ tính tình đánh đá thường ức hiếp Minh Châu. Nhị thiếu gia là ca ca ruột của nhị tiểu thư không màng danh lợi nên an phận sống cùng muội muội và mẫu thân.

Suy nghĩ đến đây nàng không khỏi đau đầu, nam nhân cổ đại có năm thê bảy thiếp chỉ thêm rắc rối. Lại bài phục tài thu thập thông tin của Bội Thanh, chuyện gia đình người ta nàng cũng điều tra ra được.

"Chủ nhân, nên thay băng bôi thuốc lại rồi ạ."

Bội Hà cùng Bội Thanh mỉm cười nói.

Nàng miễn cưỡng đứng dậy để họ thay băng, thật hay miệng vết thương đã lành lại cũng không để lại sẹo. Chỉ còn vết thương ở bả vai là còn lưu lại, chắc mấy ngày sau sẽ lành lại thôi. Sau đó Bội Ngọc thay y phục màu lam đậm thêu sen hồng đơn giản. Ván tóc gọn gàng lại đơn giản rồi cài vai cây trâm

ngọc.

"Chủ nhân, Bích Liên Hoa em đã nhận được rồi, chúng ta làm gì với nó ạ."

Bội Hà lên tiếng hỏi.

"Ủm... đừng nó vào chuyện mở suối nước nóng."

Băng Lam điềm đạm nói lại nhướn mi nảy ra một ý.

"Đừng nó làm lễ vật tặng sanh thân của hoàng hậu Mộc quốc cũng được."

Nói dứt câu nàng suy nghĩ lại.

"Thôi cứ đừng nó vào chuyện suối nước nóng, còn lễ vật thì..."

"Người định tặng gì??"

Bội Châu nghiêng đầu hỏi.

"Hoàng hậu có gì là không có!!"

Bội Thanh khoanh tay suy nghĩ nói. Nàng có thể tặng quà theo hướng hiện đại như bánh kem, nước hoa đặc chế,... Ay da!! thật chẳng biết tặng gì. Băng Lam đứng dậy đi ra khỏi phòng, đi hỏi hần xem đã.

Phòng hần cánh phòng của nàng không quá xa, đi một lúc đã đến.

"Tử Bạch!!"

Nàng đẩy cửa bước vào, La Phùng và La Phan một phen giật mình, chưa từng ai dám vô phép vào phòng chủ nhân, lại chưa từng ai gọi thẳng tên ngài ấy.

Tử Bạch vẫn điềm đạm ngồi bên bàn nhìn nàng, Băng Lam nhẹ nhàng đi đến ngồi đối diện.

"Các người ra ngoài đi."

La Phùng và La Phan cười cười đi cùng bốn người Bội Thanh đi ra khỏi phòng.

"Có chuyện gì sao."

Hần mỉm cười nói, ở với nàng hần như một người khác.

"Ba ngày sau là sanh thân của hoàng hậu Mộc quốc, người tặng cái gì vậy."

Nàng chống cằm vốn đã quen với cái vẻ "Yêu nghiệt" của hần.

"Ta còn định hỏi nàng."

Tử Bạch cười khỏ, tưởng rằng nàng đã tính chuyện này trước.

"Tặng gì cho đáng bây giờ..."

Nàng thở dài than vãn với hần. Tử Bạch nhướn mi khoanh tay nhìn nàng hỏi.

"Nàng biết múa không."

Nhưng lại lắc đầu nói tiếp.

"Nàng chắc không biết rồi."

Băng Lam nhú mi nổi giận.

"Ai nói ta không biết, ta đương nhiên biết múa mà còn múa rất đẹp là đằng khác."

Nàng khoanh tay ngược mặt kiêu ngạo nói.

"Vậy ta đàn, nàng múa."

Hắn nhún vai nói, thế là xong chẳng phải suy nghĩ thêm cho đau đầu.

"Hà???"

Nàng nhú mi kinh ngạc, hắn biết đàn sao.

"Vây cũng được, người đàn bài gì??"

Từ Bạch ngáp ngừng nói.

"Ừm... Ái Phi!!"

Băng Lam giật mình quên rằng nàng là người hiện đại, có biết bài "Ái phi" là bài gì đâu.

"Không được, bài Ái Phi khá buồn không hợp... bài Phượng Ân Thiên Hạ có lẽ sẽ hợp hơn."

Hắn suy nghĩ lại nói. Nàng rối lại càng rối hơn.

"Người đàn cho ta nghe thử xem có thể múa như thế nào."

"Bây giờ sao??"

Hắn nhú mi hỏi nàng.

"Ừ"

Nàng nghiêng đầu, không được sao.

Hắn lấy Ngọc Cẩm từ nhẫn không gian ra đặt nhẹ trên bàn, thân đàn làm bằng ngọc thành màu lam rất đẹp mắt. Từ Bạch nhẹ đặt tay đàn phát ra âm thanh êm dịu du dương trong phòng, Băng Lam nhắm mắt cảm nhận như mê luyện vào thứ thanh âm huyền ảo ấy.

Hắn ngưng lại trách người khác nghe thấy lại thêm phiền phức.

"Được chưa??"

Băng Lam giật mình gật đầu.

"Được rồi, ta nhớ được giai điệu rồi ngày mai sẽ luyện thử."

Nàng thật bái phục hắn có thể đàn hay như vậy.

"Nhớ hết sao??"

Hắn nhướn mi hỏi, bài này rất khó đàn nàng chỉ nghe qua đã nhớ.

"Ừ, người yên tâm ta nhất định sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng."

Băng Lam khoanh tay cao hứng nói, nàng ít gì ở thời hiện đại là đại tiểu thư cao cao tại thượng. Tất nhiên đã từng học qua những thứ này rồi.

"Đừng quá cố sức, nàng vẫn đang bị thương."

Từ Bạch nói đến đây lại không yên lòng để nàng luyện múa.

"Không sao, vết thương đã lành hết rồi."

Nàng nở nụ cười tươi vui vẻ nói khiến hắn ngất ngây. Từ Bạch cười khổ xoa đầu.

"Chói mắt quá."

"Cái gì chói."

Băng Lam nhú mi hỏi về ngoài rất ngây thơ.

"Không có gì."

Hắn lắc đầu nói.

Nàng đứng dậy mỉm cười nhìn hắn.

"Đi dạo một chút đi."

Hắn gật đầu đứng dậy đi cùng nàng ra ngoài. Ở sau biệt viện nàng và hắn ở là một vườn hoa đào nở rộ rất đẹp, chính vì thế nàng mới đề nghị hắn đi dạo cùng.

Gió thổi cánh hoa đào bay như mưa hoa, Băng Lam cùng hắn ngồi dưới tán cây nhìn ngắm. Bội Thanh chuẩn bị trà ngon và bánh quế hoa rất hợp để ngắm hoa. Nàng cầm lấy một mẫu bánh ăn rất ngon lành.

"Băng Lam "

Từ Bạch ngồi đối diện nàng ôn nhu gọi tên nàng.

"Gì vậy??"

Nàng nhú mi nhìn Từ Bạch, hắn mỉm cười đưa tay về phía nàng lấy một cánh hoa đào rơi trên đầu nàng. Băng Lam ngậy người lại đỏ mặt quay sang chỗ khác.

"Ngươi... ngươi làm ta giật mình đấy."

"Vậy sao..."

Hắn chống cằm về lên nụ cười ma mị.

"Là ai dám dành chỗ của ta."

Một giọng chanh chua của nữ nhân vang lên. Băng Lam nhướng mi nhìn sang, bốn người Bội Hà đi đến xem ai đang la lối.

"Ngươi là ai, tự tiện xông vào biệt viện của người khác mà còn la lối."

Bội Châu lớn giọng nói nữ nhân đó.

Một thân hồng phấn khoanh tay kiêu ngạo nhìn Bội Châu.

"Biệt viện của người khác!! Nực cười, biệt viện này là của Thẩm gia. Ta chính là Thẩm Song Miên, nhị tiểu thư của Thẩm gia các ngươi còn không mau hành lễ với ta."

"Hừ, chỉ là nhị tiểu thư nhỏ bé ta còn tưởng là ai chứ."

Bội Thanh nhếch miệng dùng ánh mắt khinh thường nhìn ả.

"Ngươi..."

Song Miên tức giận đưa tay định tát Bội Thanh.

"Dừng lại!!"

Băng Lam băng lãnh lớn giọng nói. Nàng đứng dậy đi đến gần Song Miên.

"Chát!!"

"Cái tát này là ngươi vô lễ với ta."

"Chát!!"

"Cái này là dám đưa tay định tát Bội Thanh."

"Chát!!" "Cái này là ngươi tự tiện xông vào biệt viện CỦA TA."

Nàng vô tình nói lại không ngại tát ả ta.

Từ Bạch đứng dậy đi đến bên nàng lại lạnh lùng nhìn Song Miên.

"Không ngờ nhị tiểu thư của Thẩm gia lại vô phép tắc như vậy."

Bội Châu nhếch miệng hả dạ lại nhìn sang Băng Lam mà ngưỡng mộ.

"Tiểu thư!!"

Hai nha hoàn sợ hãi chạy đến đỡ Song Miên, nàng ta ăn bị cái tát của Băng Lam nước mắt dàn dụa.

"Các người đợi đó, ta không dễ yên đâu."

Rồi rồi đi cùng đám nha hoàn. Băng Lam phũ tay hờ hững nói.

"Đi đến viện chính của Thầm gia, ta xem ả ta làm được gì."

Từ Bạch cười khỏ đi cùng nàng.

"Nàng ra tay quá độc ác rồi."

"Hảo, ta xem đó như một lời khen."

Nàng mỉm cười nói. Không giống như những nữ chính xuyên không, không thêm chấp nhất việc nhỏ nhặt. Còn nàng thì sẽ tính từ chuyện mà trả gấp đôi, tính nàng đã nóng nảy từ nhỏ khó mà thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đại náo Thầm gia xong tâm trạng rất tốt

Ở chính viện của Thầm gia.

"Phụ thân.. huhu..."

Song Miên bước đến cửa đã khóc oà lên.

"Miên nhi, có chuyện gì vậy."

Thầm Viễn Trinh ngồi ghé chánh toạ sai người đỡ Song Miên. Mạc Dung nhíu mi cao giọng chính đồn nàng ấy.

"Miên Nhi, làm ra dáng một tiểu thư khuê các một chút đi."

"Mẫu thân, Miên nhi... huhu Miên nhi bị người khác ức hiếp huhu... còn, còn tát con ba cái..."

Song Miên khóc đến hai mắt đỏ hoe uất ức nói.

"Là ai dám ức hiếp con??"

Viễn Trinh đập bàn tức giận quát.

"Là ta!!"

Băng Lam ngẩng đầu nghênh ngang đi vào, Từ Bạch chấp tay sau lưng đi sau nàng.

"Là ả ta, phụ thân, mẫu thân, hai người làm chủ cho con."

Song Miên oán hận nhìn nàng lại đứng dậy chỉ tay về phía nàng.

"Mình Chủ, Nhiếp Chính Vương mời ngồi mời ngồi."

Viễn Trinh tối mặt liếc Song Miên lại gượng cười cung kính nói.

"Người đâu, mang trà ngon ra đây."

Nàng ngồi xuống khoanh tay cao ngạo nhìn Song Miên lại nhếch miệng nói.

"Ta chính là người đã tát nhị tiểu thư, thế ngài định xử như thế nào??"

Mạc Dung nhíu mi nhìn nàng, nghe danh đã sớm bây giờ mới có thể gặp mặt. Viễn Trinh thờ dãi nhìn Song Miên, chọc ai không chọc đi chọc ngay ở kiến lửa.

"Là ai dám ức hiếp Miên nhi của ta!!"

Uyển Lan cũng chính là nhị phu nhân bước vào cao giọng nói. Bà nghe các nha hoàn thân cận nói liền vội đến đây làm chủ cho Song Miên.

"Miên nhi của ta..."

Khoé mặt bà ướt ướt ôm lấy Song Miên. Nàng ta lại khóc oà lên lao vào ôm Uyển Lan.

Băng Lam nhếch miệng lạnh nhạt nhìn hai người họ lại chuyển mắt nhìn Viễn Trinh.

"Thẩm gia!! THẬT CÓ QUY CỬ NHA ~"

Nàng châm biếm nói. Từ Bạch nhìn cười nhìn nàng lại lạnh lùng chuyển mắt đến Viễn Trinh.

"Nghe thật đau đầu."

Mạc Dung nhìn Uyển Lan và Song Miên mở lời nói.

"Muội muội và Miên nhi nên có ý tứ lại, có chuyện gì từ từ nói. Thật mất mặt Thẩm gia..."

"Hai người mau im lặng, đau đầu chết mất!!"

Viễn Trinh quát lớn trừng mắt nhìn hai người họ. Uyển Lan lấy làm lạ vì sao lão gia lại đối xử với bà như vậy.

"Lão..."

"Muội muội không nghe sao, mau trở về ghế ngồi từ từ nói."

Mạc Dung nói mang theo vẻ trách mắng. Song Miên lúc này vẫn chưa hiểu chuyện gì, tại sao phụ thân lại như vậy.

"Phụ thân, có chuyện gì sao??"

Tiêu Lục cùng Minh Châu bước vào nhìn thấy nàng liền gật đầu.

"Lục nhi, con đến đây rồi thì ngồi xuống nghe chuyện của muội muội con."

Mạc Dung như con người khác ân cần nói lại liếc Minh Châu.

"Dạ."

Hắn dẫn Minh Châu ngồi bên phải Viễn Trinh.

"Thẩm gia gần như đã đông đủ rồi, nhị tiểu thư uất ức ở chỗ nào cứ việc nói."

Băng Lam hờ hững nói lại cảm ly trà nhẹ nhàng nhấp môi.

Song Miên lau nước mắt yếu ớt nói.

"Phụ thân, con đi đến Đào Thanh viện để ngắm hoa đào. Ai ngờ đi đến đã thấy bọn họ, con chỉ nói vài lời thì... thì ả ta tát con ba cái. Huhu..."

Băng Lam nhưong mắt thật nực cười, cái gì là vài lời?? Nàng không rõ cảm xúc nhẹ đặt ly trà xuống.

"Nhị tiểu thư, cái gì là nói vài lời?? Người không biết là Đào Thanh viện đã là của ta và Nhiếp Chính Vương sao??"

Nàng mỉm cười nói tiếp.

"Vài lời như là ai dám dành chỗ của ta?? Bất ta và Thái Tử hành lễ, định tát người của ta sao??"

"Miên nhi, điều này có thật không "

Viễn Trinh nhíu mi nhìn Song Miên hỏi gắt.

"Chuyện này... là con không biết có người đến Hoa Thanh Uyển ở. Nơi đó vốn là nơi yêu thích của con mà, hành lễ là chuyện đương nhiên vì con là nhị tiểu thư của Thẩm gia mà. Còn nữa, con định tát người của ả là do nó vô lễ với con."

Song Miên ương ngạnh giải thích mà không biết chính mình sai lại càng sai.

"Muội có biết đó là Nhiếp Chính Vương của Thủy quốc và Minh Chủ không hả. Dựa vào đâu mà muội bắt họ hành lễ chứ."

Tiêu Lục tức giận nói.

Minh Châu mím môi thấy Tiêu Lục tức giận nên rót trà cho hắn. Mạc Dung cười thầm nha đầu đó đúng là rất ngu ngốc, đến nước này mà vẫn ngông cuồng.

"Cái này..."

Song Miên nhìn sang Băng Lam sợ hãi tìm cách giải thích.

"Không sao, ta đã tắt nhị tiểu thư ba cái thì đương nhiên có thể tắt thêm vài cái."

Nàng mỉm cười thân thiện nhưng lại đi cùng với lời nói âm độc. Uyển Lan nghe thấy liền liếc sang Song Miên bảo nàng xin lỗi.

"Song Miên, mau xin lỗi Minh Chủ và Nhiếp Chính Vương, ta phạt con ở trong phòng sám hối một tuần nữa bước cũng không được bước ra khỏi phòng."

Viễn Trình vô tình nói về chán ghét.

"Phụ thân...!!"

Song Miên cắn môi sợ hãi lại miễn cưỡng nói.

"Minh Chủ, Nhiếp Chính Vương... xin lỗi."

"Quý xuống!!"

Băng Lam nhẹ nhàng nhả hai chữ ấy ra, Song Miên liền ngẩng đầu nhìn Viễn Trình uất ức lại oán hận quý xuống.

"Ta xin lỗi."

Nàng nhìn sang Tử Bạch.

"Người thấy như vậy là xin lỗi sao??"

Hắn nhú mi tự nhiên, nàng lại hỏi hắn.

"Tùy ý nàng."

Băng Lam ngược mặt cao ngạo nói.

"Làm lại, xưng hô cho đúng quy củ."

Song Miên cắn chặt môi đến chảy máu, cơ thể run run quỳ.

"Nhiếp Chính Vương, Minh Chủ... Song Miên đã sai, mong hai người tha lỗi."

"Ừ."

Nàng lạnh lùng nói.

Minh Châu có vài phần thương xót cho Song Miên, nhưng tỷ ấy thật sự là người có lỗi trước. Tiêu Lục xoa đầu nàng.

"Là muội ấy được cung chiều mà hư đốn, muội đừng để tâm."

Mạc Dung mỉm cười cao hứng nhìn Băng Lam.

"Minh Chủ, Song Miên đã biết lỗi rồi coi như người rộng lượng đừng tính toán."

Nàng nhếch miệng đứng dậy.

"Ta vốn chưa tính toán với ai chỉ là rất nghĩa khí, người nào đối với ta một ta liền trả mười."

Nói xong nàng cùng Tử Bạch rời đi.

Viễn Trình liếc Song Miên.

"Con đã hài lòng chưa."

Nói xong liền tức giận bỏ đi. Mạc Dung đứng dậy cười châm biếm.

"Lục nhi chúng ta đi thôi."

Bà nói tiếp.

"Người đầu, đưa nhị tiểu thư về phòng canh chừng cẩn thận không để nhị tiểu thư rời khỏi phòng nửa bước."

Song Miên cũng từ nay mà rút ra bài học để đời, kết cuộc chọc phải ổ kiến lửa không lớn chỉ đủ để bản thân rút ra bài học mới. Bây giờ có hận cũng không có gì, nàng oà khóc ôm lấy Uyên Lan.

"Được rồi con ngoan, chỉ là một tuần thôi con đừng lo. Mẫu thân sẽ đến phòng con thường xuyên."

Đại não Thẩm gia xong quả nhiên tâm trạng rất tốt, Băng Lam vui vẻ đi cùng Tử Bạch trở về Đào Thanh viện.

"Bội Ngọc, em đi chuẩn bị cho ta vũ phục màu đỏ vừa mắt nhé."

Nàng mỉm cười điềm đạm nói.

"Dạ."

Bội Ngọc gật đầu nhớ lời nàng.

"Ta vừa nảy ra một ý rất hay."

Băng Lam cười tươi nhìn Tử Bạch.

La Phùng và La Phan cười khỏ nhìn nhau, quả nhiên hai người trời sinh là dành cho nhau. Tính cách biến thái rất giống nhau nha, sau này có lẽ hai người phải chịu khổ rồi. Hắn xoa đầu nàng ôn nhu nói.

"Đại não xong tâm trạng vui đến vậy sao??"

La Phan ở phía sau Tử Bạch xoa đầu La Phùng nhái theo lời hắn. Bội Thanh che miệng cười thật giống nha. La Phùng hất tay hắn lại nhìn Tử Bạch xem ngài ấy có biết không, hắn hạ giọng nói.

"Người điên à, chủ nhân mà thấy là xong đời đó."

"Ừm tâm trạng rất vui."

Nàng gật đầu vui vẻ nói trông rất đáng yêu.

"Vậy chúng ta tiếp tục đi ngắm hoa đào."

Tử Bạch hướng mắt về phía trước tránh bị vẻ đáng yêu của nàng mê hoặc.

"Ừm"

Băng Lam nhìn Bội Thanh nói.

"Bánh của em rất ngon nha ~"

"Em phát hiện ra, dạo này chủ nhân ăn rất nhiều nha."

Bội Thanh mỉm cười hiểu ý nàng.

"Vậy ngày mai chúng ta đi dạo kinh thành ở Mộc quốc đi. Đồ ăn nhất định rất ngon nha..."

Bội Châu hai mắt sáng ngồi nói.

"Người ăn nhiều chính là Bội Châu mới đúng."

Băng Lam nhìn sang Bội Châu cười cười nói tiếp.

"Nhưng ngày mai chúng ta nên đi dạo kinh thành một chút."

Nàng nhìn hắn về hỏi ý Tử Bạch như thế nào.

"Đều do nàng quyết định hết."

Hắn nói cho nàng cảm giác ấm áp không nên lời. Ở phía sau La Phùng và La Phan không khỏi rợn người, sao họ không cảm nhận cái ấm áp cận lời đó...

"Chủ nhân có thể mời Lưu thiếu gia, Thái Tử, công chúa cùng đi dạo kinh thành vào ngày mai."

Bội Hà lên tiếng đề nghị. Băng Lam suy nghĩ một hồi liền đáp ứng.

"Được!!"

Cũng đã lâu rồi không gặp Lưu Sở ngày mai lại được thấy vẻ đáng yêu của đệ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thôi không tin đâu...

"Bội Hà, ta sẽ ghé qua Tu La Giáo xem xét một chút em nên sắp xếp đi."

Băng Lam ngồi bên bàn nghiêm nghị nói. Thân phận cũng đã lộ, phóng lao rồi thì phải theo lao.

"Dạ, em cũng định nói với người về việc này."

Bội Hà đứng bên cạnh nhận lệnh.

Nàng ngáp một cái rồi đứng dậy khẽ vờn vai tránh động vết thương. Bội Thanh thấy vậy liền đi đến giúp nàng chải tóc thay y phục. Kể ra hôm nay nàng cũng rất mệt mỏi rồi nên đi ngủ sớm vẫn hơn.

"Chuyện ngày mai đi dạo kinh thành có lẽ để sau, Bội Thanh và Bội Châu ngày mai giúp ta chuẩn bị vũ phục đẹp mắt một chút và mua thêm..."

Bội Châu có chút thất vọng nhưng ngày mai nàng vẫn được đi nên mỉm cười gật đầu.

Nói đến đây Băng Lam giật mi trái đột nhiên nhớ ra một chuyện.

"Phải rồi, giúp ta điều tra cái chết của Quỳnh Dao công chúa. Ta không quen không biết với Thái Tử nhưng lại nhận được thư mời thật có gì đó không đúng."

Hiện tại và sau này nàng nhất định sẽ gây thù chuốc oán với nhiều người nên không thể không đề phòng.

Định đáng đến hoàng tộc cũng như đang ngồi trên lưng cọp, bề ngoài rất oai phong lẫm liệt nhưng bên trong không ngừng lo sợ con cọp sẽ quay lưng cắn người.

"Chủ nhân, chủ nhân..."

Bội Thanh nhẹ lay Băng Lam đang thất thần.

"Xong rồi ạ."

Nàng nhẹ chớp mắt gạt đầu cho bốn người họ về phòng nghỉ ngơi rồi thôi nấn.

"Minh Chủ, ngài đã ngủ chưa."

Băng Lam ngồi trong bóng tối vốn đã phát hiện có người ở gần nhưng chờ xem hắn làm gì...

Sáng hôm sau, ở phòng Băng Lam.

Bội Thanh và Bội Châu đã đi từ sớm, Bội Hà bận đi truyền tin cho người Tu La Giáo và đi điều tra một số thông tin nàng cần.

Băng Lam ngồi đối diện Tử Bạch lẳng lặng ăn sáng.

"Tối hôm qua có chuyện gì sao??"

Hắn buông muỗng xuống hỏi.

"Chuyện gì??"

Nàng múc một muỗng cháo định ăn lại nhướn mi nói.

"Nàng chắc là không có gì chứ??"

Hắn hơi nghiêng đầu nhìn nàng.

Nàng ăn xong liền đặt muỗng xuống.

"Ừm!!"

Từ Bạch nhếch miệng cười nhìn nàng, không nói gì.

"Ý gì đây??"

Băng Lam nhíu mi nhìn bộ dạng của hắn.

Hắn khoanh tay vẫn giữ ánh mắt đó.

"Phòng của ta cách phòng nàng không xa, hơn nữa ta..."

"Được rồi!! đúng là diễn không qua mắt người."

Nàng bĩu môi tưởng rằng tài diễn xuất của nàng đã lừa được hắn chứ.

Từ Bạch mỉm cười giả hoạt.

"Vậy thì nói ta nghe."

Băng Lam nhếch môi lười nhác nói.

"Tôi hôm qua Tiêu Lục thiếu gia đến tìm ta nhờ điều tra lại thân thế của mẫu thân Minh Châu lẫn cái chết của mẫu thân nàng ấy."

Nhẹ hạ mi tiếp lời.

"Nói chung là muốn chứng minh xem Minh Châu thật sự có cùng chung huyết thống với hắn không."

Hắn nhướn mắt tò mò.

"Thế nàng có nhận lời hắn không."

Nàng gật đầu.

"Tất nhiên là có, hỏi dư thừa."

"Làm không công sao."

Hắn cười thâm đời nào nàng lại chịu giúp người khác mà không nhận được cái gì.

"Lại hỏi dư thừa, phải trả công ta mới làm chứ nhưng tạm thời chưa nghĩ ra thôi."

Nàng khoanh tay nhắm mắt có vài phần kiêu ngạo nói.

Từ Bạch không hiểu vì sao cứ gặp nàng lại hắn lại cười suốt.

"Có cần ta giúp không??"

Băng Lam mở mắt hơi hoài nghi hỏi.

"Có cần trả công không."

Hắn lắc đầu phóng khoáng.

"Ta là người ra tốt bụng nha ~"

"Xí, tạm thời chưa cần người giúp."

Nàng nhếch môi, phất tay nói.

"Vậy thì thôi, ta không giúp nữa."

Hắn nhắm mắt quay sang chỗ khác. Nàng nhăn mày.

"Ta có nói không cần người giúp đâu, chỉ là tạm thời chưa cần thiết thôi."

Nàng sợ hắn đổi ý nên đành chính lại.

"Ừm làm gì cũng phải cẩn thận đấy."

Hắn chỉ trêu nàng một tý chứ không cần nàng nhờ hắn vẫn sẽ giúp.

Băng Lam đứng bật dậy tràn đầy năng lượng.

"Đi ra sau viện, người đàn ta múa coi như luyện tập."

Hắn gạt đầu báo La Phùng và La Phan canh chừng, có ai đến nhất định phải báo một tiếng.

Ở sau Đào Thanh viện.

Những cây đào lớn nở rộ khắp cây, cánh hoa bay bay trong gió phủ cả nền đất một vùng hoa đào. Từ Bạch ngồi bên bàn lấy Ngọc Cầm đặt lên bàn nhắm mắt, hắn đặt đôi tay lên dây đàn nhẹ nhàng gảy. Âm thanh dịu dàng hoà nhuyễn với hương hoa đào khiến Băng Lam cảm thấy rất yên bình.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay lên cao cảm nhận mà múa, động tác cực kì uyển chuyển và điêu luyện. Khung cảnh ấy đẹp tựa như một bức tranh không tỳ vết, một cơn gió mạnh thổi qua khiến cánh hoa đào rơi lại càng rơi tựa như cơn mưa hoa đào.

Hắn mỉm cười tâm tình rất thoải mái như thả hồn vào giai điệu, nàng liền quay người như ẩn vào từng cánh hoa đào như tiên hoa nhỏ bé đang bay lượn. Đã lâu lắm rồi nàng mới tập trung múa như vậy, nhưng quả thật có chút chóng mặt.

"Ay da... được rồi ta hơi chóng mặt."

Nàng xoa đầu đến chỗ hắn ngồi xuống.

Từ Bạch mỉm cười rót cho nàng một ly trà.

"Không cần cố sức như vậy."

Băng Lam một hơi uống hết lại mỉm cười.

"Có muốn nghe ta hát không, người tùy ý đàn một khúc nào đó đi."

Hắn mỉm cười gạt đầu, tâm trạng rất tốt sao.

Âm thanh êm đềm ấy lại vang lên, tuy giai điệu đơn giản du dương bên tai nhẹ nhàng. Nàng nhắm mắt nhớ đến bài hát nàng từng nghiện rồi nhẹ hé môi hát, chất giọng nhẹ nhàng ngọt ngào rất hợp với tiếng đàn:

"Một giấc Hoa Tư mộng

Ngoài mộng ai thờ dài

Nàng gảy lên khúc nhạc ấy, dệt ra một đoạn mộng yêu

Một khúc đưa người đời đến đầu cùng, trong mộng ai đang tự dối gạt mình

Trong ảo ảnh, hồi ức giữa nơi trần thế chết đi

Trong mộ phần phủ rêu phong, chôn cất chấp mê của ai?

Nhánh liễu phất nơi đê xanh, hỏi chốn nào có thể dựa vào?

Dẫu chờ đến ngày hứa hẹn, cũng không tìm về được yêu thương

Chỉ vì chuyện nhân gian, cuối cùng đến đầu bạc vẫn là không

Ai nhếch lên khoé môi nở nụ cười, lưu lại trong đáy mắt ai

Ứng thuận suốt đời không chia lìa

Ai nếm hết mọi chua cay, bi thương, xa cách

Lưu lại một câu rằng:"" Nguyện chưa từng gặp người""

Trong mộ phần phủ rêu phong, chôn cất chấp mê của ai?

Nhánh liễu phát nơi đê xanh, hỏi chốn nào có thể dựa vào?

Dẫu chờ đến ngày hứa hẹn, cũng không tìm về được yêu thương

Chỉ vì chuyện nhân gian, cuối cùng đến đầu bạc vẫn là không

Chảy xuống từng giọt thực cốt lệ

Ai nhếch lên khoé môi nở nụ cười, lưu lại trong đáy mắt ai

Ứng thuận suốt đời không chia lìa

Ai nếm hết mọi chua cay, bi thương, xa cách

Lưu lại một câu rằng:"" Nguyện chưa từng gặp người""

Chàng ấy nhếch lên khoé môi nở nụ cười, lưu lại trong đáy mắt nàng

Ứng thuận suốt đời không chia lìa

Nàng nếm hết mọi chua cay, bi thương, xa cách

Lưu lại một câu rằng:"" Nguyện chưa từng gặp chàng""

Tấu một khúc hồi ức, dệt lên đoạn mộng yêu

Đọc mấy chương chấp mê, viết mấy trang ưu sầu

Đầu ngón tay gầy lên tiếng đàn, lại bắt đầu một cuộc chia ly

Ngoài mộng người nào khẽ thở dài

Trong mộng người nào chỉ mong đổi gạt mình

Một kiếp phù sinh đổi lấy một giấc Hoa Tư

Có không một kết cục khác."

(Nhất Châm Hoa Tư)

Băng Lam hát hết bài nhưng trong lòng vẫn đang ngân nga giai điệu đó.

"Ta chưa từng nghe qua bài này, nhưng tại sao lại hát buồn như vậy."

Từ Bạch dừng đàn nhú mi tò mò hỏi. Nàng chớp chớp mắt quên mất điều này.

"Đây... đây là... bài ta tự viết, hát buồn như vậy không phải rất lay động lòng người sao."

Nàng trong lòng trầm than, xin lỗi ~~~

"Coi như ta đã mở rộng tầm mắt."

Hắn mỉm cười, không ngờ nàng có nhiều tài năng đến vậy. Nàng cười tươi nằm lên bàn nhắm mắt nói thầm.

"Từ lúc xuyên đến đây, có lẽ đây là khoảnh khắc đáng nhớ nhất."

"Sao vậy??"

Hắn nhủ mi không phải đang vui sao.

"Không có gì, chỉ là... sợ chính mình không chống chọi nổi thôi."

Băng Lam nhắm mắt nói có vẻ ưu phiền. Từ Bạch xoa đầu nàng ôn nhu nói.

"Ta luôn bên nàng... dù có ra sao."

Nàng vẫn nhắm mắt nằm trên bàn không động đậy.

"Thật sao??"

"Ừ."

"Thôi không tin đâu, đợi sóng gió đến ta sẽ xem biểu hiện của ngươi."

Vừa múa vừa hát nàng cũng mệt rồi, mơ mơ màng màng nói với hắn rồi thiếp đi.

"..."

Hắn không nói tiếp tục đàn cho nàng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Yên tiệc

Ngày sinh thần của Hoàng Hậu Mộc quốc.

Hoàng cung.

Ở trước chính điện, hai bên được sắp bàn ghế bằng gỗ quý điêu khắc rất tỉ mỉ. Ở giữa là một vũ đài khá nhỏ, thấp được trải thảm. Từ chính điện ra, thứ lọt vào mắt đầu tiên là chiếc ghế lớn bằng vàng ròng nguyên chất khắc chín con rồng. Bên cạnh là ghế phượng có khí chất cao quý không kém.

Khách mời đều đã yên vị chờ các đại nhân vật đến, Lưu Sở mang lục y đi cùng Tinh Trì và Ngọc Thanh vui vẻ tiến vào.

"Đệ nghĩ chúng ta đã đến trễ chứ!!"

Lưu sở nhìn xung quanh tìm kiếm Băng Lam. Tinh Trì khoanh tay điềm đạm bước đi.

"Không ai đến trễ hết, chỉ là đến đúng giờ."

Ba người ngồi dãy bên phải, quan sát xung quanh các dãy ghế đã có người. Chỉ có dãy ghế bên trái đang trống vài chỗ.

"Hoàng Đế giá lâm, Hoàng Hậu giá lâm."

Tiếng thái giám khàn khàn lại mang theo vẻ trịnh trọng nói. Tất cả mọi người đều đứng lên hành lễ.

"Miễn lễ."

Chất giọng trầm ấm có chút đặc khàn vang lên đầy uy lực.

Hoàng Đế mang long bào màu vàng thêu nổi rồng bay lượn, nét mặt đã lớn tuổi nhưng vẫn giữ được vẻ anh tuấn. Hoàng Hậu không kém tuổi nhưng dung mạo lại như hoa như nguyệt, mang phượng bào màu đỏ thêu nổi phượng hoàng tung cánh bằng chỉ vàng đẩy về cao quý.

"Nhiếp Chính Vương đến, Minh Chủ đến."

Giọng của thái giám đó lại một lần nữa vang lên, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn. Lưu Sở chống cằm nhìn ra.

"Đây là đến đúng giờ sao??"

Băng Lam mỉm cười mang y phục màu đỏ thêu hoa hải đường trắng có vài nét giống vũ phục. Nàng vẫn tóc cao để lại một ít tóc ở sau lưng. Cài trâm vàng đính ngọc đỏ lấp lánh, có lúc lại nghe thấy tiếng chạm nhau rất vui tai. Từ Bạch lãnh đạm mang hắc y thêu rồng bạc, song bước cùng nàng.

Hai người hai vẻ, Băng Lam mím môi đỏ thắm tôn dung mạo nàng thêm một bậc. Làn da trắng không tỳ vết, chỉ tiếc rằng không thể nhìn dung mạo nàng một cách trọn vẹn. Vải che mắt màu đỏ đã che đi một phần khuynh thành của nàng nhưng vẫn khiến cho các nam nhân khác chết mê chết mệt.

Từ Bạch liếc mắt nhìn mấy nam nhân say đắm nhìn nàng khoe môi nhếch lên, hẳn không mang mặt nạ nên dung mạo "Yêu nghiệt" không bàn cãi, nhận được hàng chục ánh mắt đưa tình khiến hắn thật buồn nôn.

Chính hai cái uy thế của Băng Lam và Từ Bạch khiến cho Thẩm gia ở phía sau có vài phần lu mờ. Tiêu Lục cười cười đi cùng Minh Châu mang hồng y rất đơn giản lại thanh lịch. Mạc Dung sắc y lam đậm có nét trưởng thành đi cùng Viễn Trinh. Song Miên vẫn bị cảm tức nên không thể đi vì thế Uyển Lan và nhị thiếu gia cũng không đi.

Sau khi đã vào chỗ ngồi lấp đầy các vị trí trống, Hoàng Đế mới lên tiếng.

"Đã đến đông đủ, yến tiệc cũng nên bắt đầu rồi."

Các cung nữ liền mang thức ăn, trà bánh đặt lên bàn từng người mà không hề mắc lỗi. Băng Lam nhìn Lưu Sở lại mỉm cười chào hỏi rồi chuyển mắt sang Tinh Trì và Ngọc Thanh. Tay nhẹ nhàng vuốt ve A Thanh nhưng có cả Sát Chi Mộng ở trên đầu nó, nàng thật không hiểu tại sao A Thanh luôn luôn ở bên cạnh Sát Chi Mộng.

Từ Bạch lười nhác khoanh tay về chán nản.

"Sao vậy??"

Nàng nhìn sang nhíu mi hỏi. Hắn nhếch miệng cũng nhìn nàng nhẹ nhàng nhả một chữ.

"Chán!!"

Nàng phì cười ngưng vuốt ve A Thanh.

"Cũng phải ngồi ở đây khá lâu đấy."

Hắn gật đầu chán nản.

Từ khi nàng đến Hoàng Hậu luôn hướng mắt quan sát nàng, xem ra nàng rất thân thiết với Nhiếp Chính Vương.

Băng Lam nhận ra từ lâu nhưng không quan tâm mấy, tưởng rằng quan sát một chút thì thôi nhưng nàng cũng cảm thấy khó chịu. Băng Lam ngẩng đầu trực tiếp đối mắt với Hoàng Hậu rồi nở nụ cười như hoa nở, vừa diêm lệ lại vừa thanh lịch.

Bà ấy vẫn phải thừa nhận Băng Lam có dung mạo khuynh thành, cư nhiên có thể sánh với Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân nếu tháo vải che mắt ra. Hoàng Hậu nhìn sang Triệu Lương gật đầu, đúng là có nét giống Quỳnh Dao.

"Hoàng hậu nương nương, muội xin chúc tỷ bằng tài năng hèn mọn của mình."

Hiền Phi về khiêm tốn nói rồi lấy một cây sáo ngọc thổi.

Hoàng Hậu mỉm cười phúc hậu đáp nhận, đây chính là mượn ta mà trở tài trước mắt Hoàng Đế mà. Không thêm đề ý tiếng sáo, sau khi Hiền Phi thổi xong nàng nhẹ vỗ tay hoà nhập với đàn vỗ tay kia.

"Cảm tạ muội muội, bây giờ ta mới biết muội lại thổi sáo hay như thế."

Ý bà là chế nhạo Hiền Phi lúc trước bắt tài vô dụng.

Băng Lam hạ mi chẳng quan tâm mấy đến, hậu cung chính là như thế.

"Chúng ta có nên..."

Từ Bạch nhìn nàng hỏi liền bị nàng cắt lời.

"Cứ từ từ."

Nàng nhẹ nhàng nói.

Quay đầu nhìn phía sau, Bội Thanh tiến bước nghe lời dặn của nàng rồi cùng Bội Ngọc bỏ đi.

"Minh chủ là đang chuẩn bị lễ vật cho ta sao??"

Hoàng Hậu vẫn nở nụ cười đỏ nhưng có phần chân thật. Băng Lam mỉm cười tinh nghịch.

"Bí mật!!"

Hắn bất ngờ nhìn nàng, người trước mắt hắn là ai đây.

Hoàng Hậu cười cười sáng khoái, nhận ra Băng Lam là người thẳng tính.

"Ta thật mong chờ nha."

Hoàng Đế nhìn bà vui vẻ cũng có vài phần hài lòng.

"Nghe danh đã lâu, cuối cùng trăm cũng có thể gặp Minh Chủ."

Nàng mím môi nhẹ gật đầu ra mắt.

"Hoàng hậu, ta đại diện cho Hoả quốc tặng người Giọt Lệ Mỹ Nhân!!"

Tinh Trì cao giọng nói rồi phát ta cho người mang chiếc hộp gắm đến chỗ để lễ vật.

Ai ai cũng nhìn nhau bàn tán, Hoả quốc thật phóng khoáng nha. Hoàng Hậu gật đầu.

"Đa tạ Thái Từ."

Ngọc Thanh mỉm cười gật đầu chào bà. Từng người khác cáo quả với Hoàng Hậu chỉ một lát sau chỗ để lễ vật đã chất đống.

Băng Lam trầm ngâm xoa đầu A Thanh, Giọt Lệ Mỹ Nhân là nước mắt của mỹ nhân ngư kết tinh thành. Có công dụng dưỡng nhan, chống lão hoá cực tốt, quả rất phù hợp với Hoàng Hậu. Bội Ngọc đi đến gật đầu đã chuẩn bị xong. Nàng đứng dậy chớp chớp mắt nhìn Hoàng Hậu.

"Niếp Chính Vương tấu một bài, ta múa phụ hoạ."

Hoàng Hậu gật đầu tâm đắc, mọi người ai nấy cũng rất mong chờ mà hướng mắt về vũ đài.

"Khoan đã."

Hoàng Hậu lên tiếng nhìn Băng Lam đứng trên vũ đài nói tiếp.

"Minh chủ dung mạo khuynh thành, nên tháo vải che mắt ra để mọi người cùng thưởng thức lễ vật đặc biệt này."

Các nam nhân khác gật đầu lia lịa cùng ý.

Từ Bạch đã lấy Ngọc Cầm để trên bàn, nhướng mi nhìn nàng vẻ mong chờ. Băng Lam mặt không biến sắc lại vể lên nụ cười gật đầu.

"Được thôi!!"

Nàng hành động dứt khoát tháo vải che mắt xuống.

Không khí lắng đọng một hồi lâu, mọi người nhìn nàng với ánh mắt không rõ ý. Hai mắt nàng chuyển động nhìn Hoàng Hậu.

"Vậy được rồi chứ."

Lưu Sở kinh ngạc nhìn đôi mắt nàng.

"Là hai màu đỏ!!"

Tỷ tỷ của hắn là nhất mà.

"Đẹp thật."

Ngọc Thanh thừa nhận dung mạo khuynh thành của nàng có chút ngưỡng mộ.

"Thật như mong đợi, có thể tiếp tục rồi."

Hoàng Hậu gật đầu nói.

Minh Châu nhìn nàng đầy vẻ ngưỡng mộ.

"Minh Chủ vừa tài năng lại xinh đẹp."

Có chút buồn tủi về bản thân. Tiêu Lục xoa đầu nàng.

"Muội nói như vậy có ý gì, đối với huynh muội là nhất."

Mạc Dung liếc mắt nhìn hai người lại thờ dài, rồi hướng mắt nhìn Băng Lam.

Triệu Lương nắm chặt tay, mặt tối sầm nhớ đến Quỳnh Dao đầy vết thương. Hoàng Hậu nhìn qua cũng biết hắn đang kiềm chế không khỏi đau lòng. Nhớ đến cái chết của Quỳnh Dao, bà nhắm mắt đau đầu rồi tập trung nhìn Băng Lam chuẩn bị múa.

Băng Lam mỉm cười đưa tay lên cao nghiêng đầu chuẩn bị múa, hắn đặt tay lên đàn nhắm mắt gảy khúc nhạc quen thuộc. Cái âm thanh quen thuộc ấy nàng đã quen rồi, trong lòng rất bình yên múa theo. Cái âm thanh huyền diệu đầy mộng mị du dương khiến người khác phải say theo, vẻ đẹp của nàng được ánh trăng soi sáng.

Triệu Lương cắn môi đứng dậy âm thầm bỏ đi, Hoàng Hậu nhìn theo lại bị thương nhìn Băng Lam.

"Dao dao!!"

Bà vô thức thốt ra hai từ đó khiến Hoàng Đế cũng phải giật mình.

"Hoàng Hậu, chuyện qua rồi đừng nhớ đến chỉ thêm đau lòng."

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hôn sự

Tiếng đàn có chuyển biến mạnh, những người đang bị nó say mê có vài phần hồi hộp chớp chớp mắt nhìn Băng Lam thu người về. Nàng nhắm mắt mỉm cười cảm nhạc đến đoạn điệp khúc liên tung hoa hồng đỏ từ tay áo lên trời. Từ Bạch nhìn nàng tâm đắc lại chuyển tâm đàn nhanh, Băng Lam xoay nhiều vòng dưới những cánh hoa rơi chẳng khác gì tiên nữ giáng trần.

Trần vỗ tay nhiệt liệt tung hô nàng, Băng Lam dừng tay lại cũng là lúc tiếng đàn dứt.

"Hay lắm."

Hoàng Hậu nhẹ nhàng vỗ tay tán dương có chút gượng cười. Nàng gật đầu thông thả về chỗ.

"Mệt chết đi được."

Mất sức nhất chính là khúc xoay cuối cùng. Từ Bạch gật đầu.

"Múa đẹp lắm."

Hắn vừa nói vừa rót trà đưa cho nàng. Băng Lam nhận lấy một hơi xuống hết rồi tiếp tục theo dõi buổi yến tiệc.

Sáng ngày hôm sau.

"Bội Thanh, em điều tra tới đâu rồi."

Băng Lam vừa mới ăn sáng xong nhẹ nhõm nhấp trà. Bội Thanh cười cười gãi đầu.

"Không có gì mới cả, mọi thông tin đều nói lên Quỳnh Dao công chúa chết vì bệnh nặng. Những người ở cùng thời điểm đó đều đã về quê lập gia đình có hỏi cũng không ai nhớ."

"Ừm, tạm thời cứ như vậy đi."

Nàng gật đầu ngồi bên bàn, ngón tay gõ trên mặt bàn.

"Còn Bội Hà."

"Việc đến Tu La Giáo đã chuẩn bị xong, tùy thuộc về người nữa thôi."

Bội Hà nói tiếp.

"Em vốn không giỏi điều tra thông tin, chỉ biết là mẫu thân của Minh Châu là Uyên Loan lúc trước chỉ là một nha hoàn. Qua đời khi sinh ra Minh Châu vì

cơ thể quá yếu."

Băng Lam xoa đầu mệt mỏi.

"Có nhiều việc cần phải giải quyết thật haizz."

Nàng gục đầu xuống bàn nhắm mắt.

"Người cứ từ từ giải quyết từng việc một."

Bội Châu mỉm cười đến gần nàng xoa bóp. Nàng ngồi thẳng dậy thở dài.

"Xem xem có người nào thân cận với Uyên Loan không, hiện tại đang ở đâu?"

Ngập ngừng một lúc nàng nói tiếp.

"Chuyện Quỳnh Dao công chúa thì..."

"Việc đó có thể giao lại cho ta."

Từ Bạch phong lãnh bước vào mỉm cười nói tiếp.

"Mỗi người một nửa không tốn nhiều thời gian."

Băng Lam gật đầu phát tay.

"Ừ vậy ngươi làm đi, ta đủ mệt rồi."

Mím môi đảo mắt suy nghĩ nàng chống cằm nhìn hần.

"Nội trong năm ngày giải quyết xong tất cả, chúng ta trở về Thủy quốc."

Bội Châu lè lưỡi tròn mắt nhìn sang Bội Thanh, sau này phải dốc sức mà làm việc rồi!! nàng ấy thầm than khổ trong lòng. Băng Lam ngập dài ngập ngắn nhẹ hạ mi, dính vào những việc này thật mệt mỏi. Vậy đến khi khơi dậy chiến tranh sẽ như thế nào??

"Nàng nên ngủ một chút đi."

Từ Bạch nhìn về ngoài cửa nàng cũng biết cảm giác hiện tại ở nàng. Băng Lam lắc đầu bác bỏ.

"Ta mà ngủ là vượt quá năm ngày rồi."

Nàng nhìn sang bốn người Bội Châu.

"Các em đi điều tra nhanh đi, để ta còn tính tiếp."

"Dạ."

Bốn người họ gật đầu đi ra khỏi cửa lướt qua La Phùng và La Phan.

Băng Lam cúi đầu xuống nhìn ly trà một hồi, đôi mắt nàng loé sáng nhìn Từ Bạch.

"Có thể chứng minh luôn mà!!"

Nàng lại sụp xuống thất vọng, nhỏ máu nhận thân thật phi khoa học quá. Từ Bạch mỉm cười nhìn nàng, chính là lúc này nhìn nàng rất đáng yêu.

Nàng nằm xuống bàn nghiêng đầu nhìn hần.

"Gi vậy??"

Hần nhú mi hoài nghi cái ánh mắt nàng dùng để nhìn hần.

"Giờ ta mới phát hiện ngươi đẹp đến như vậy."

Băng Lam cười cười nói. Từ Bạch đưa tay áp trán nàng.

"Nàng bị đau ở đâu à??"

"Không."

Nàng lắc đầu mỉm cười.

"Chủ nhân!!"

La Phùng cúi đầu bước vào gọi hấn. Tử Bạch chuyển mắt nhìn sang.

"Sao??"

"Đã tìm ra được cung nữ đưa thuốc cho Quỳnh Dao công chúa."

La Phùng nhìn hấn ngập ngừng nói tiếp.

"Nhưng không chịu khai ra bất cứ thông tin gì ạ"

Băng Lam nhướn mi nhếch miệng.

"Rượu mời không uống thì uống rượu phạt."

Lời nói này đầy ẩn ý lại phát ra rất nhẹ nhàng.

"Ừ, cứ như lời của nàng."

Hấn gạt đầu phát tay phong thái hết sức điềm đạm.

Ở chính viện, Viễn Trinh ngồi chủ vị nhìn Tiêu Lục lời nói có vài tia tức giận.

"Hôn sự của con và nhị tiểu thư của Tô phủ phải được tiến hành!!"

Tiêu Lục lúc này không ở cạnh Minh Châu, hấn tối mặt lãnh đạm.

"Con tuyệt đối sẽ không chấp nhận."

"Lục Nhi à, con phải vì gia tộc chứ nếu con lấy nhị tiểu thư đó thì Thâm gia chúng ta sẽ lớn mạnh hơn nữa."

Mạc Dung ôn nhu nói không hề muốn la mắng Tiêu Lục.

"Năm ngày sau sẽ tiến hành hôn lễ, nếu con làm trái ý ta thì đừng mong sau này có thể gặp Minh Châu."

Viễn Trinh chột lời nhìn sang hấn đe dọa. Hấn hai tay nắm chặt nhẫn nhịn.

"Phụ thân, người đừng lấy Minh Châu ra uy hiếp con."

Mạc Dung nhắm mắt không thể ngờ rằng hài nhi của bà từ khi nào đã biết cãi lời như vậy.

"Lục Nhi."

Hai chữ này bà ấy nói mang đầy tâm trạng.

"Con đừng nghĩ ta không biết con thích Minh Châu."

Tiêu Lục kinh ngạc hướng mắt nhìn bà, lẽ nào mẫu sẽ làm gì nàng ấy.

"Nhưng con nên nhớ, Minh Châu là muội muội của con."

Mạc Dung dùng ánh mắt sắc bén nói ra những lời không thể chối cãi.

"Vậy nếu như Minh Châu không phải là muội muội của con."

Hấn nhíu mi nhìn xem bà ấy có biểu hiện như thế nào.

Mạc Dung mỉm cười.

"Con có thể nạp Minh Châu làm thiếp nếu như nó không phải là muội muội của con. Nhưng con vẫn phải thành thân với nhị tiểu thư Tô phủ và lập nàng làm chính thất (vợ cả)."

Bà điềm đạm nói, phải lấy gia tộc ra làm trọng.

Tiêu Lục nghe thấy lời bà vẫn không vừa lòng, hấn nguyện một đời chỉ có Minh Châu không thể để nàng chịu thiệt mà làm thiếp.

"Nhưng Minh Châu vẫn là muội muội con nên không có nếu gì cả. Con nên biết nghĩ cho gia tộc, nếu có sơ xuất gì Minh Châu sẽ gánh tội thay con đó."

Mạc Dung miệng nói những lời cảnh cáo, chanh chua nhưng trong lòng xót thương cho hấn.

Tiêu Lục cúi đầu biết mình chỉ làm liên lụy đến Minh Châu, hấn không nói một lời nào mà rời khỏi đó. Không biết nên đi đâu, đến bên cạnh Minh Châu hay trốn tránh nàng ấy, liệu nàng ấy có tình cảm đối với hấn. Có lẽ... là do hấn tự phụ rồi!!

"Lão gia, ngài đừng tức giận Lục nhi sẽ không hành động theo cảm tính đâu."

Mạc Dung ngồi bên cạnh Viễn Trinh khuyên nhủ. Viễn Trinh gật đầu nhưng bây giờ ông đang nghĩ đến chuyện khác, Tiêu Lục không tự nhiên mà ví dụ Minh Châu không cùng huyết thống.

"Ngài yên tâm, nếu Minh Châu không cùng huyết thống với gia tộc ta thì thiếp sẽ lưu vào tội khác. Tuyệt đối không thể để chúng nó đến với nhau!!"

Mạc Dung ở với Viễn Trinh biết bao nhiêu năm. Tâm tư ông ra sao lẽ nào bà lại không hiểu.

"Haizz Lục nhi cứ như thế này ta không yên tâm giao cơ nghiệp của gia tộc lại."

Viễn Trinh hai tay xoa thái dương lắc đầu nói.

Mạc Dung nghe câu này mà sắc mặt có chút biến đổi, không giao cho Lục nhi thì giao cho ai??

"Lão gia chớ nôn nóng, bây giờ không yên tâm thì sau này."

Bà không thể để à Uyển Lan đạt được mục đích.

"Lão gia!!!"

Bên ngoài chính viện một thân mang lục y bước vào, Mạc Dung cười thầm vừa mới nhắc thì à liền đến.

"Uyển Lan có chuyện gì."

Viễn Trinh nhìn bà ấy có chút gầy yếu lo lắng hỏi.

"Lão gia, Miên nhi... Miên Nhi trải qua cú sốc lớn bây giờ... cơm cũng không ăn, miệng không hé ra nurta lời... huhu."

Uyển Lan đứng cạnh ông tay cầm khăn lụa lau nước mắt.

"Đã gọi đại phu chưa??"

Mạc Dung lãnh đạm nhìn Uyển Lan, chỉ là thuận theo lẽ tự nhiên mà hỏi thăm thôi. Uyển Lan mắt đầm lệ nhìn bà.

"Đã gọi rồi nhưng cũng không biết Miên nhi mắc bệnh gì."

"Là ta tránh phạt quá nặng rồi."

Viễn Trinh đứng dậy có chút hối hận định cùng bà đi xem Song Miên ra sao.

"Lão gia, nhị tiểu thư chỉ ĐẮC TỘI VỚI MINH CHỦ và NHIẾP CHÍNH VƯƠNG thôi. Ngài phạt như vậy đúng là quá nặng nha."

Mạc Dung cũng đứng dậy theo ông, thân là người quản lý nội gia bà đương nhiên phải đến xem rồi.

Viễn Trinh mặt tối sầm, chính ông cũng quên Song Miên mắc phải tội nặng như thế nào. Uyển Lan nghiêng răng trách, hai chân run run không đứng vững liền ngã vào lòng Viễn Trinh.

"Lão gia... ngài đừng trách Miên Nhi. Dù sao... dù sao cũng là hài nhi của ngài mà..."

Bà đau lòng nói, giọng run run như không ra hơi.

Mạc Dung chứng kiến cảnh đó lại đưa mắt khinh thường nhìn à.

"Người đâu, mau đưa nhị phu nhân về phòng."

Lại mím môi vẻ nôn nóng.

"Lão gia, chúng ta đi xem xem nhị tiểu thư ra sao rồi."

Chương 32: Đi sai hướng

Mạc Dung cùng Viễn Trinh đi đến Phù Dung viện, nơi Song Miên ở.

Các nha hoàn trong viện thấy hai người liền đi theo dẫn đường, một nha hoàn nhẹ đẩy cửa cúi. Viễn Trinh chấp tay sau lưng bước vào trước "Miên Nhi!!"

Song Miên ngồi ngây ngốc trên giường thân mang y phục trong màu trắng mỏng manh. Xoa mái tóc đen tuyền như thác đổ. Gương mặt gầy guộc xanh xao như một đoá hoa phù dung trắng úa tàn. Nàng vẫn giữ nguyên hiện trạng đó vờ như không biết chuyện gì xảy ra ở xung quanh mình.

Viễn Trinh nhìn thấy vậy trong lòng xót xa hải nhi cung của ông "Miên nhi, con làm sao vậy nói ta nghe." Ông bước lại gần ngồi cạnh giường, Mạc Dung bước lại gần ngồi lên giường nàng xoa đầu Song Miên "Nhị tiểu thư à, đừng hành hạ bản thân như vậy."

Song Miên mặt không biến sắc, miệng không hé nửa lời cứ như vậy mà ngây ra. "Miên nhi, con là đang giận ta sao??" Viễn Trinh lòng chua xót nhìn thức ăn trên bàn vẫn chưa ai dùng. Mạc Dung lắc đầu thở dài "Người đâu, mau mời đại phu giỏi nhất tới đây xem bệnh cho tiểu thư." trong lòng bà thầm khen nàng diễn rất giỏi.

"Lão gia à, chuyện này có nên để Minh Chủ và Nhiếp Chính Vương biết không." Bà nhìn Viễn Trinh lo lắng, chuyện này đến tai hai người họ Thẩm gia lại nổi lên sóng gió. Ông ta lắc đầu thở dài "Chuyện Thẩm gia để người Thẩm gia giải quyết, không nên kinh động hai người họ." nhìn Song Miên bất động.

"Nhưng năm ngày nữa là ngày hỷ của Lục nhi nếu nhị tiểu thư cứ như thế này thì làm sao mà vui nổi đây." Mạc Dung nắm môi tay cầm khăn lụa lau nước mắt, bà nói tiếp "Nếu cứ như vậy sợ rằng phải để nhị tiểu thư ở trong viện những ngày này. Để người ngoài nhìn thấy đáng về này lại thầm nghĩ Thẩm gia chúng ta đối đãi tệ bạc với nhị tiểu thư." Nói đến đây mi trái của Song Miên giật giật.

Bà cười thầm dùng đôi mắt mông lung ướt lệ nhìn Song Miên "Ngày hỷ của Lục nhi tất nhiên phải có Minh Chủ và Nhiếp Chính Vương. Hai người mà nhìn thấy đáng về đó lại có hướng suy nghĩ khác đến Thẩm gia chúng ta. Thiếp là một lòng một dạ nghĩ cho Thẩm gia, xin lão gia suy nghĩ kỹ."

Song Miên lúc này toàn thân đỏ mỏ hôi, sợ phụ thân nàng sẽ đồng ý để nàng như vậy thì mọi công sức đều đổ sông đổ biển. chưa kể ngày hỷ của ca ca sẽ có Thái tử và các thiếu gia khác đến tham dự, lúc đó không có nàng sợ rằng sẽ bị a Minh Châu cướp mất.

Viễn Trinh đứng dậy quay lưng lại hai tay chấp sau lưng "Nêu như Miên nhi không khỏi bệnh trong mấy ngày này, đành phải làm theo ý nàng vậy." Mạc Dung nhìn sang Song Miên dùng khăn tay che miệng nói "Con đừng trách ta, là ta muốn nghĩ cho con thôi."

"Lão gia, phu nhân!! đại phu đến rồi ạ." Một nha hoàn chạy vào nói rồi tránh sang một bên nhường cho đại phu đi vào. Ông ta nhìn bên ngoài đã lớn tuổi, tay cầm theo hộp thuốc bằng gỗ cúi đầu chào hai người. Mạc Dung đứng dậy dẫn ông ấy đến bên cạnh Song Miên luôn miệng xin ông chữa bệnh cho Song Miên thật nhanh.

Viễn Trinh vẫn chấp tay quay người nhìn đại phu bắt mạch cho Song Miên, đại phu kia bắt mạch xong lại nhíu mi nhìn sắc mặt của nàng ấy "Lão gia và phu nhân xin yên tâm, tiểu thư chỉ là nhất thời kinh động dẫn đến tình trạng bây giờ. Không phải là bệnh nặng gì, chỉ cần tiểu thư định thần lại mọi chuyện sẽ ổn thôi." Ông lấy trong hộp gỗ ra một bọc thuốc đưa cho Mạc Dung "Đây là thuốc giúp an thần bổ tâm, mỗi ngày uống một chén thuốc chắc chắn sẽ giúp cho tiểu thư đỡ hơn."

Mạc Dung gật đầu lệnh cho người đưa đại phu trở về rồi đưa thuốc cho nha hoàn hầu hạ Song Miên. "Lão gia, đã trưa rồi chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi." Viễn Trinh gật đầu cùng ba ấy rời đi. Song Miên tận mắt thấy hai người rời khỏi viện mới ngã người lo sợ "Chuyện này đi sai hướng rồi, thật sự đã quá sai rồi."

Song Miên hiện tại đầu tóc rối bời, thân gầy yếu do nhịn đói mấy ngày. Nàng nhìn thấy đồ ăn nguội lạnh trên bàn liền tỏ ra chán ghét "Người đâu, mang đồ ăn ngon đến đây cho ta." hai nha hoàn ở bên ngoài cúi đầu đi vào dọn đồ ăn trên bàn đi ra. Một lúc sau liền mang đồ nóng hổi mới làm đến.

Song Miên ngồi vào bàn ăn như hồ đói, vẻ tao nhã thanh lịch của một tiểu thư danh giá đã vứt đi ở nơi nào. Bỗng bên ngoài một nha hoàn khác bước vào mang theo chén thuốc còn nóng hổi đến bên cạnh nàng "Tiểu thư, đây là thuốc an thần bổ tâm ạ."

Song Miên buồn đũa nhìn thứ chất lỏng màu đen rất ghê mắt, hai bên thái dương giật giật. Nàng tức giận hất chén thuốc sang một bên nổi trận lôi đình quát "Thuốc gì chứ, ta không có bệnh nguoi mau rút đi khuất mắt ta." Nha hoàn kia sợ hãi gật đầu lia lịa lại nhanh dọn những mảnh sứ vỡ rồi nhanh chạy đi ra ngoài.

Song Miên tay cầm đũa lên nhưng lại vứt xong ngay lập tức "Thật mất hứng mà!" Bên ngoài Uyển Lan di thân nhẹ nhàng bước vào, nhìn đồng hồ độn trong phòng lại đưa mắt nhìn nàng "Miên nhi à, xem con kìa người không ra người ma không ra ma. Đáng về kiêu diễm của con đâu hết rồi." bà đến bên cạnh nàng ôn nhu nói.

Song Miên bĩu môi nhõng nhẽo nói "Mẫu thân, chuyện con cùng người tính toán đi sai hướng hết rồi ạ." Bà ta cau mày mím môi suy nghĩ "Thôi chuyện này ta cứ bỏ quan vậy, con thật sự chọc nhảm người rồi." Nàng mắt đắm lệ trong rất thê lương nắm lấy tay Uyển Lan "Con không muốn mình bị bỏ rơi đâu ạ, con hứa sau này sẽ không hành động mà không suy nghĩ nữa." "Được rồi, Miên nhi ngoan, biết như vậy là tốt." Bà mỉm cười xoa đầu nàng.

Tại Hoa Thanh viện, Băng Lam ngồi đọc sách viết về doanh thu của Hạ Cung Trai trong những năm qua. Bội Thanh châm trà cho nàng lại nhìn sang Bội Châu "Muội mà ghi chép sai ở đâu là chết đấy nhé." Bội Châu bĩu môi ngẩn cao đầu cười tự mãn "Muội là thiên tài về kinh doanh, mấy cái sổ sách này là một thân muội làm. Sao có thể sai sót được haha."

Băng Lam chả quan tâm cuộc nói chuyện đó tiếp tục lặp sang một trang khác. Minh Châu lấp lo bên ngoài cửa nhìn vào trong mà không dám lên tiếng. "A Minh Châu tiểu thư." Bội Châu vô tình lướt mắt qua thì nhìn thấy nàng. Băng Lam nghe thấy nhúm mày nhìn ra ngoài cửa "À ừm... Minh Chủ có rảnh không ạ. Muội... muội chỉ muốn tìm ngài nói chuyện... nếu... nếu ngài đang bận việc thì muội không phiền ạ." Minh Châu đứng ở ngoài lấp bắp nói rồi quay đầu bỏ đi.

"À Minh Châu, ta không bận Minh Châu." Băng Lam ngồi bên trong gọi rồi nhìn sang Bội Châu "Mau đi gọi lại." Bội Châu gật đầu chạy ra ngoài cửa ngăn Minh Châu lại. Một lát sau Bội Châu bước vào dẫn đường cho Minh Châu. Nàng ấy cúi đầu đi vào hai chân run run ngồi xuống.

Băng Lam đóng sách lại để sang một bên "Các em ra ngoài đi." bốn người Bội Châu gật đầu bước ra ngoài rồi đóng cửa lại. Không khí bên trong phòng lắng đọng lại như giọt sương lạnh "Tiểu thư có gì muốn nói à." nàng đánh mở lời trước vậy. Minh Châu ngồi cúi đầu đan tay vào nhau lại ngẩn đầu lên "Minh Chủ, muội có thể mở cửa ra không ạ như thế này... có chút ngột ngạt."

Băng Lam gật đầu định ngồi dậy mở cửa thì Minh Châu đã đi ra nhẹ nhàng mở cửa. Không khí trong phòng đã thoáng đãng hơn nhiều, nàng ấy đi lại ngồi đối diện Băng Lam "Thật ra cũng không có gì ạ, là Tiểu Lục ca ca bận việc nên muội không có ai nói chuyện nên tìm đến ngài." Nàng gật đầu dẹp cái dáng vẻ lạnh lùng khi đối với người ngoài mà mỉm cười nói "Tiểu thư không cần khách sáo, cứ gọi là Băng Lam cũng được."

Minh Châu nhìn nụ cười thân thiện của nàng cũng có chút thả lỏng "Vâng, Băng Lam tỷ tỷ." nàng ấy đáp trả lại một nụ cười hồn nhiên nói tiếp "Muội thật ngưỡng mộ tỷ nha, có thể một mình làm bao nhiêu việc lớn như vậy." Băng Lam lắc đầu "Không chỉ một mình tỷ, còn có nhiều người giúp sức cho tỷ nữa." lời khen này nàng không dám nhận.

Nàng ấy lắc đầu cho rằng Băng Lam rất khiêm tốn "Lời của muội là thật, muội mong mình mạnh mẽ giống như tỷ vậy nhưng muội bẩm sinh là đồ vô dụng." Cái dáng vẻ hồn nhiên bị dập tắt, chỉ cúi đầu trách bản thân. "Đừng nghĩ như vậy, ông trời lấy đi cái này chắc chắn sẽ cho cái khác không bỏ sót một ai đâu." Băng Lam không an ủi nàng qua loa mà thật lòng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Khoảng cách

"Tỷ hỏi muội một chuyện nhé." Băng Lam khoanh tay nghiêng đầu nhìn Minh Châu, đôi mắt thâm sâu áp đặt lên người nàng cẩn thận dò xét. Nàng ta ngẩng đầu tò mò, cơ thể như phát run lên khi chạm mắt Băng Lam "Vâng, tỷ hỏi đi ạ." "Muội có thích Tiểu Lục không." Băng Lam nghe nàng đồng ý liền không do dự mà hỏi. Minh Châu khựng lại khi nghe thấy câu hỏi của nàng, làm sao mà tỷ tỷ lại hỏi như thế "Tất nhiên rồi ạ, huynh ấy là ca ca của muội mà." nàng gượng cười cố ý hiểu sai câu hỏi.

Băng Lam nhíu mày kiên nhẫn hỏi lại "Ý của tỷ là..." "Chủ nhân!! Thảm gia cứ chuyện lớn nha!! năm ngày nữa là đại thiếu gia Tiểu Lục thành hôn cùng nhị tiểu thư gì gi đó của Tô phủ." Bội Châu hí hửng chạy vào nói một mạch, khi nhìn thấy Minh Châu ngồi đó liền vò đầu rồi rầm biết mình đã sai rồi. Băng Lam nhìn sang Minh Châu xem biểu cảm của nàng ấy, gương mặt kia vẫn điềm đạm không buồn cũng chẳng vui "Tỷ tỷ à, muội cảm thấy hơi mệt nên cuộc nói chuyện của chúng ta tạm ngưng nhé." Nàng đứng dậy miễn cưỡng để lại nụ cười rồi vội vàng bỏ đi.

Băng Lam vẫn thản nhiên uống trà nhìn sang Bội Châu "Em biết sai rồi ạ." nàng cúi đầu hối lỗi nói. "Không sao, sớm muộn gì Minh Châu cũng sẽ biết thôi." Nhưng mà... nàng mím môi suy nghĩ, dù cho Minh Châu không cùng huyết thống với Tiểu Lục thì hẳn vẫn sẽ thành hôn. "Bốn người bọn em nhanh đi điều tra cho ta Uyển Loan có thân thiết với ai lúc chưa sinh ra Minh Châu không, điều tra nhanh rồi về báo với ta." Bội Châu ậm ừ chạy đi nói với mấy người kia, vốn đang đứng hối lỗi cơ mà.

Phòng của Tử Bạch ngồi một mình trong phòng thưởng trà suy tính chuyện Quỳnh Dao. Á cung nữ này cũng thật kín miệng, nhất quyết không khai. Xem ra là có người sai khiến, người nào lại có sức uy hiếp như vậy?? Hoàng Đế hay Hoàng Hậu?? cung nữ thân cận của công chúa cứ điên điên khùng khùng không thể hỏi được cái gì. Tại sao lại điên?? là do cú sốc gì hay là giả điên đây, sau khi công chúa qua đời cung nữ đó liền trở về quê nhà. Là ai đứng sau vụ này đây?? Hẳn nhấp một ngụm trà tiếp tục đặt ra câu hỏi rồi trả lời.

Bây giờ thì sắp xếp lại nào, Quỳnh Dao công chúa chết do cung nữ được Hoàng Đế hoặc Hoàng Hậu sai khiến mang thuốc làm bệnh tình Quỳnh Dao nặng hơn. Có lẽ Quỳnh Dao đã biết được bí mật lớn nào đó mà bắt buộc mẫu hậu hay phụ hoàng nàng phải xuống tay. Cung nữ thân cận Quỳnh Dao chỉ còn cách giả điên mang bí mật đó về quê nhà.

Chỉ cần cung nữ đó nói ra bí mật cất dấu bấy lâu nay và ai là người đứng sau cái chết của Quỳnh Dao. Mọi chuyện sẽ sáng tỏ!! "Nàng không đi vào

sao??" Từ Bạch nhìn ra ngoài cửa nói. Băng Lam khoanh tay nhún vai "Cũng định vào đây." nàng thong thả đi vào. Hắn chống cằm nhìn nàng vui vẻ "Nàng nhớ ta sao??" Ở chung với hắn lâu rồi nên cũng đã quen với tình cảnh bây giờ nhưng sao nàng lại đến gặp hắn nhỉ?? Băng Lam im lặng ngồi nhìn hắn rồi đứng dậy đi về phòng. Từ Bạch ngồi thẳng dậy nhìn ra cửa khó hiểu "Gi chứ??" vô thức mỉm cười.

Ở Thanh Trang viện của Minh Châu.

Nàng đóng chặt cửa tự nhốt mình trong phòng, chuyện ca ca thành hôn là chuyện vui nhưng sao nàng lại buồn. Huynh ấy vốn dĩ chỉ xem nàng là muội muội, nàng cũng chỉ xem... xem huynh ấy là ca ca. Minh Châu ngồi trên giường khóc sụt sùi như mọi uất ức mà nàng nhịn nhục ở Thâm gia tuồng ra. Nàng nhắm mắt nhắm mũi để hai ngọt lệ lăn trên má "Minh Châu, huynh vào được không??" Tiêu Lục đứng ngoài cửa gọi nàng với cảm xúc khó nói, hẳn thật sự muốn nhìn thấy Minh Châu.

Nàng giật mình định rời giường chạy ra mở cửa nhưng ngay lập tức dừng lại buồn bã "Muội hơi đau đầu một chút, hôm sau huynh hãy đến." Minh Châu nghẹn giọng run run vọng ra ngoài, nàng muốn gặp hắn. Thật sự rất muốn gặp hắn!! nhưng nàng sợ... sợ nhìn thấy huynh ấy lại yếu lòng. "Ừm... vậy muội nghỉ ngơi cho tốt vào, có cần huynh gọi đại phu cho muội không." Tiêu Lục đưa tay phải chạm cửa u sầu nói, có lẽ hắn không nên gặp nàng. Như vậy chỉ làm liên lụy đến nàng.

Minh Châu đau lòng cắn chặt môi kiềm nước mắt nhìn bóng người đứng ở ngoài cửa. Vì sao?? rõ ràng ở gần như thế mà sau không thể chạm đến. "Không cần đâu, muội chỉ hơi đau đầu thôi đa tạ huynh đã lo lắng cho muội." Lời nói xa lạ này như con dao sắc bén đâm vào tim hắn, Tiêu Lục vô thức thả tay xuống xoay lưng vào cửa ngẩng đầu mỉm cười bi ai "Ừ, huynh đi đây." Thì ra là hắn đa tình, ảo tưởng tình cảm mà muội ấy dành cho hắn.

Trời sụp tối, ở Hoa Thanh viện.

Băng Lam ngồi bên bàn nhếch miệng cười, thì ra là như vậy!! Uyên Lan này cũng quá là mưu mô. "Gặp chuyện vui sao??" Từ Bạch đứng ngoài cửa khoanh tay quan sát nàng tỏ ra nguy hiểm này giờ. Nàng quay đầu nhìn hắn gạt đầu qua loa, hắn đứng đây từ lúc nào?? là do nàng mất cảnh giác, xem ra phải dành thời gian luyện công rồi. "Mà này, chuyện công chúa Quỳnh Dao ra sao rồi??" Nàng dẹp chuyện đó sang một bên mà hỏi đến chuyện chính. Từ Bạch nhún vai đi lại ngồi đối diện nàng "Sao là sao?? nàng yên tâm, cứ từ từ mà xem kịch do người ở trong hoàng cung diễn."

Giờ đây?? Băng Lam nghĩ thấy mùi nguy hiểm phát ra từ hắn, có sai lầm khi giao cho hắn không đây?? "Thế người cũng tìm ra chân tướng rồi à, vậy thì chúng ta cứ ngồi xem kịch cho qua năm ngày" Nàng tựa lưng vào ghế khoanh tay nói, tâm trạng hiện giờ của nàng rất tốt. Từ Bạch nhíu mi nhìn nàng "Cũng??" "Ừ, ta vừa mới tìm ra chân tướng thôi." Nàng nhắm mắt gạt đầu.

Từ Bạch mỉm cười chống cằm nhìn nàng "Nàng nghĩ hai người Tiêu Lục và Minh Châu có đến được với nhau không??" "Ai mà biết" Băng Lam đưa hai tay nhún vai "Việc cùng ta là xem Minh Châu có chung huyết thống với Tiêu Lục hay không. Còn chuyện tình cảm thì tốt nhất đừng xen vào, thân ai nấy lo." Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười nhìn chằm chằm nàng "Còn nàng thì sao??"

Băng Lam mở mắt hoài nghi nhìn hắn "Là sao??" "Nàng đã từng yêu ai chưa?" Hắn làm liều một phen mà hỏi, là nàng giả vờ không hiểu hay là không hiểu thật. Nàng kinh ngạc trước câu hỏi của hắn ấp a ấp úng trả lời "A... ờ... thì có rồi, ta đã từng yêu một người." Nàng chỉ toàn ở bên ông nội chưa một lần yêu đương. Đáng lý ra nàng du lịch Nhật Bản 1 phần để giải stress, 1 phần là tìm nửa kia của mình, chỉ là ông trời chơi nàng thôi. "Là ai??" Hắn ngồi thẳng dậy nghiêm túc hỏi, ai có thể làm một người như nàng yêu chứ. Nàng mỉm cười chọc tức hắn "Không nói đâu." cho hắn tò mò đến chết luôn.

Từ Bạch chuyển mắt sang nơi khác im lặng đến đáng sợ, Băng Lam nhìn biểu cảm của hắn xem lại lời nói của nàng có chọc giận hắn hay không (T/g: Mọi người đã nghĩ thấy đâu đây mùi dấm chua không?) "Còn người, đã từng yêu ai chưa??" thật ra nàng cũng khá tò mò xem ai xấu số như vậy. Hắn trầm ngâm một lúc nhưng không nỡ đi nàng đành trả lời "Trước đây thì không, bây giờ thì có." (T/g: Tò tính... đây là tỏ tình gián tiếp) "Là ai, là ai ăn ở không tốt vậy??" Băng Lam mỉm cười châm chọc hỏi, về chuyện tình cảm thật sự nàng không giỏi cho lắm.

Từ Bạch thờ dãi nhún vai "Sau này nàng sẽ biết." hắn đã nhận ra một điều là nàng rất ngốc trong chuyện tình cảm. Nàng cắn môi tò mò đặt hai tay lên bàn gặng hỏi "Bây giờ luôn đi, sau này làm gì." "Không." hắn lắc đầu cự tuyệt "Nói đi ta nói người ta thích, xem như trao đổi." Băng Lam cười gian cuối cùng cũng nắm được điểm yếu của hắn. "Không thèm." Hắn mỉm cười nhìn nàng, một người ngay cả nhận ra tình cảm người khác cũng không nhận ra thì lấy đâu ra người yêu.

>

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thăm dò

Băng Lam cùng Từ Bạch ngồi bên bàn im lặng nhìn vài bóng người vừa bước ra khỏi cửa. Ly trà vẫn còn nóng bốc hơi lên mùi thơm ngát vừa mới rót. Nàng mỉm cười giả hoạt nhìn Từ Bạch, nhắc tay cầm ly trà đưa lên miệng nhấp một ngụm "Mới sáng sớm đã được Hoàng Hậu mời vào cung hàn huyên tâm sự, xem ra hôm nay không yên ổn được mấy." Hắn trầm lặng nhìn ly trà vẫn còn ấm khế hé môi "Nàng có thể không đi mà, là nàng muốn đương đầu với nó nên đứng ngồi đây than phiền." Hắn đưa mắt sang nhìn nàng mỉm cười nói tiếp "Ta ở đây chờ xem có chuyện gì hay xảy ra, nàng nên nhớ chuyện

công chúa Quỳnh Dao có liên quan đến Hoàng Hậu."

Băng Lam nhếch miệng cười thích thú đặt ly trà xuống nghiêng đầu tà mị đáp trả hần "Liên quan đến Hoàng Hậu chứ không phải ta!! người cũng đừng lo lắng thái quá làm gì, ta đâu có đi một mình." Nàng vẫn chưa bao giờ đoán được hần muốn làm gì, nghĩ gì?? hần quá bí ẩn. Từ Bạch nhẹ nhàng đáp trả bằng nụ cười hào hứng "Đừng mang Minh Châu ra đỡ đòn, ta biết rõ con người nàng." Băng Lam đứng dậy vỗ tay vài cái "Chúc mừng người đoán đúng rồi đó, không những đỡ đòn mà ta còn giúp nàng ấy tránh mặt được một người, là ta quá tốt bụng." Nàng nói xong liền nhắc chân rời khỏi phòng.

Trên xe ngựa hướng đến hoàng cung, Băng Lam mang y phục màu lục đậm thêu linh điệp màu vàng. Minh Châu ngồi bên cạnh mang y phục màu hồng nhạt thêu hoa đào ở vạt áo, cả hai người đều vận y phục rất đơn giản mà thanh lịch. Nàng lười nhát tựa lưng vào gối gắm nhắm mắt một lúc lại hé mi nhìn sang Minh Châu "Muội có cần phải lo lắng như vậy không, chúng ta là đi đến hoàng cung chứ không phải đi tranh đấu." Minh Châu đan hai tay lại với nhau lo lắng từ lúc đầu đến giờ "Muội biết nhưng muội vẫn rất sợ, vì biết trong hoàng cung nhất cử nhất động đều có thể ảnh hưởng đến tương lai mình sau này." nàng ở bên ngoài nghe được rất nhiều chuyện thị phi từ hoàng cung.

Băng Lam nhướn mi môi nở ra nụ cười hứng thú, biết như vậy cũng không vừa đâu "Biết vậy là tốt nhưng muội cứ yên tâm. Có tỷ ở đây ai dám làm gì muội, hơn nữa ta không ép muội đi là muội muốn..." nàng nói đến đây đủ cũng cho Minh Châu hiểu hết ý nàng muốn nói. "Vâng, muội tin tỷ mà." Minh Châu gượng cười tươi tắn rũ bỏ vẻ lo lắng, có lẽ huynh ấy sẽ tìm nàng. À không huynh ấy đang bận rộn cho hôn lễ, làm gì có thời gian mà nhớ đến nàng. Băng Lam ngẩng đầu nhìn biểu cảm của nàng ấy lại âm thầm nở nụ cười quay sang chỗ khác.

Chiếc xe ngựa lớn vừa vào cổng hoàng cung đã có rất nhiều cung nữ, thái giám đi đến hành lễ. Bội Hà, Bội Thanh đỡ Băng Lam và Minh Châu "Cung nghênh Minh Chủ!!" bọn người đó vừa thấy nàng liền đồng thanh nói. Nàng lạnh nhạt lướt mắt qua bọn họ điềm đạm nói "Mau dẫn đường." Tiếp đón nồng nhiệt thế này, nên đề phòng vẫn hơn.

Diễm Phúc cung.

Hoàng Hậu ngồi trên ghế phượng khí phách uy nghi nhìn ra ngoài cửa cung, bà không biết vì sao lại gọi Băng Lam vào cung nhưng thật sự nhìn thấy Băng Lam bà lại nhớ đến Quỳnh Dao. Hải nhi đáng yêu của bà, ngày ngày đều chạy nhảy khắp hoàng cung, trên mặt luôn nở nụ cười tươi như ánh mặt trời rực rỡ. Nhớ lại những kí ức đó thật đau đầu, bà nhắm mắt đưa tay xoa thái dương mệt mỏi.

"Minh chủ đến ~" Giọng thông báo của thái giám lớn tuổi ở bên ngoài vang lên bên trong cung. Hoàng Hậu bỏ tay xuống chỉnh đốn lại biểu cảm cho ra dáng mẫu nghi thiên hạ, bốn bóng người dần hiện rõ trước mắt bà. "Hoàng Hậu nương nương cát tường." Minh Châu cúi đầu hành lễ nói vừa đến tai bà ấy. Băng Lam mỉm cười cúi đầu coi như hành lễ với bà ấy chờ câu nói miễn lễ quen thuộc. "Đừng trọng lễ nghi, miễn lễ miễn lễ mau mau vào chỗ ngồi nghỉ ngơi một chút đi." Hoàng Hậu mỉm cười phát tay nói về rất gần gũi "Mau chuẩn bị trà bánh." bà nhìn thái giám đứng ngoài cửa ban lệnh.

Băng Lam gật đầu cùng Minh Châu vào chỗ ngồi, Bội Hà và Bội Thanh đứng ở sau. Biểu hiện của bà lúc này khác hẳn với dự liệu của nàng. "Kia là tam tiểu thư của Thẩm gia sao, thật hiếm khi có dịp gặp được người." Hoàng Hậu vẫn giữ nụ cười âm áp triu mến mà bà đã luyện tập suốt mấy chục năm ở trong hậu cung này. Minh Châu cười tươi đáp "Thứ lỗi cho tiểu nữ không thể diện kiến người từ trước." nàng không nghĩ Hoàng Hậu là người tốt như thế này.

Từ bên ngoài, bốn cung nữ mang trà bánh thượng hạng đặt lên bàn của hai người. Băng Lam chẳng hứng thú nhìn chúng mà ngẩng đầu nhìn Hoàng Hậu "Nếu người đã lòng mời đến đây hẳn huyền tâm sự. Chỉ bằng người kể lại những gì người đã trải qua cho ta và Minh Châu mở mang kiến thức." Minh Châu kinh ngạc nhìn sang Băng Lam thán phục, ai lại muốn nghe kể chuyện từ Hoàng Hậu chứ. Khoé miệng run run gượng cười nhìn nàng bà ta đưa mắt phượng áp đặt lên người nàng thăm dò "Ta thì có gì mà kể, không biết Minh Chủ muốn nghe điều gì?" Băng Lam cũng biết bà ta là đang dò xét nhưng như vậy thì đã sao "Ta nghe nói có một công chúa có dung mạo rất giống ta!!" nàng cầm ly trà bình thản nhấp môi lại liếc mắt xem biểu cảm của Hoàng Hậu.

Minh Châu run run cười theo rồi vội vàng cầm lấy ly trà vờ như nàng chưa nghe thấy gì cả. Xem ra cuộc nói chuyện này không liên quan đến nàng. Thứ bây giờ cần nghĩ chính là ca ca, huynh ấy đang làm gì?? nhị tiểu thư của Tô phủ là người như thế nào?? "Chuyện đó... nhắc lại ta lại cảm thấy rất buồn. Hải nhi của ta Quỳnh Dao đã qua đời, từ khi ta nhìn thấy Minh Chủ thì nỗi nhớ Dao Dao lại nhiều hơn." Hoàng Hậu cúi đầu tay cầm khăn gắm thượng hạng lau khoé mi. Băng Lam nhìn bà trong lòng thầm cười, ở đâu mà chuẩn bị hết thế này. "Xin người thứ lỗi cho ta đã nhắc lại chuyện buồn, Quỳnh Dao công chúa dù đã qua đời những vẫn mãi ở BÊN CẠNH người mà. Nàng ấy chắc hẳn sẽ đau lòng khi biết người khổ tâm như thế này." hai chữ "bên cạnh" là nàng có ý nhấn mạnh để dò xét bà ta.

Hoàng Hậu nghe thấy câu nói này bất chợt khựng lại vài giây nhưng nhanh chóng trở lại bộ dạng bình thường "Không sao, không sao đừng nói đến chuyện này nữa." bà nắm chặt khăn gắm mỉm cười. Băng Lam gật đầu, nhướn mi như chợt nhớ một chuyện gì đó "À phải rồi, còn bốn ngày nữa sẽ là ngày đại hôn của đại thiếu gia Tiêu Lục và tam tiểu thư của Tô phủ, người đã biết chuyện này chưa." Hoàng Hậu có vài phần ngạc nhiên nhìn Minh Châu đang ngồi thất thần vui mừng nói "Thật là tốt quá, Thẩm gia có hỷ sự rồi." Nàng ấy vẫn trầm lặng cúi đầu không để ý lắm. "Minh Châu, Minh Châu." Băng Lam mở lời gọi vài tiếng nàng mới khôi phục tinh thần nhìn Hoàng Hậu "Thứ lỗi cho tiểu nữ không tập trung ạ."

Bà ta lắc đầu nhìn Minh Châu so sánh, nàng vẫn còn thơ dại lắm so với người bên cạnh quả là một trời một vực "Không sao, ta đang nói đến hôn sự của ca ca người nhưng người có vẻ đang suy nghĩ chuyện gì khá quan trọng mà không để ý đến." "Tiểu nữ là lo cho ca ca vì bận rộn chuyện hôn sự mà ảnh hưởng đến sức khỏe. Thân là muội muội, tiểu nữ trách mình vô dụng không giúp gì được cho ca ca." Nàng mỉm cười bức rức nói, đúng!! sự thật nàng là muội muội của huynh ấy.

"Thẩm gia thật có phúc khi có người biết lo cho đại sự của gia tộc, như vậy là rất tốt. Không biết đến ngày hỷ ta có thể đến hay không." Bà biết trước câu trả lời nhưng vẫn hỏi vì đó là lẽ tự nhiên, thứ không hợp chính là nữ nhân khó đoán cúi đầu kia. Băng Lam trong lòng cười thầm, nghe câu nói của Minh Châu càng buồn cười hơn. Rõ ràng là trốn tránh mà... "Sao lại không ạ, Hoàng Hậu nương nương đến là phúc mấy đời của Thẩm gia. Tiểu nữ tin chắc mẫu thân và phụ thân sẽ rất vui khi biết tin ạ."

>

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ly Gián

Thăm gia.

Giờ đây kẻ ăn người ở trong nhà tắt bật treo hoa giăng đèn hi khắp phủ, người ngoài nhìn vào cũng biết có hi sự bởi sắc đỏ điểm lẹ. Tiêu lục đau đầu đi đến viện của Minh Châu, hần bị mẩu thân kéo đi thử hi phục cả buổi sáng. "A!! đại thiếu gia tìm tam tiểu thư phải không ạ." Nha hoàn ở viện Thanh Trang cúi đầu nói tiếp "Tiểu thư cùng Minh Chủ ra ngoài từ sớm rồi ạ." Hần khựng lại trầm ngâm nhìn nha hoàn khép nép kia "Người có biết họ đi đâu không." nha hoàn kia vẫn cúi đầu không dám nhìn mặt hần nhớ lại lời các nha hoàn khác bản tán "Dạ... nô tỳ nghe các nha hoàn khác nói là đi vào hoàng cung ạ." Tiêu Lục nắm chặt tay không nói lời nào đi về hướng ngược lại. Trong đầu hần xuất hiện hàng loạt các suy nghĩ, tại sao Minh Chủ lại dẫn theo nàng vào cung.

Hoa Thanh viện phòng Tử Bạch.

"La Phùng, người đi nói Bội Châu và Bội Ngọc thu xếp hành lý đi là vừa. Ta nghĩ nàng sẽ sớm giải quyết chuyện Minh Châu thôi." Tay lật một trang sách, Tử Bạch điềm đạm nói. La Phan nhìn hần lại nhìn sang La Phùng ra hiệu cho hần mau đi nhanh. Nhìn bề ngoài của chủ tử hần có vẻ bình thường nhưng nhìn vào cuốn sách hần đang đọc chính là chuỗi thông tin điều tra cái chết của Quỳnh Dao công chúa. Không ngờ rằng chuyện này lại liên quan đến Thái Hậu Thủy quốc, càng không ngờ bà ấy lại có mưu đồ lật đổ Hoàng Đế để Lãnh Tử Lôi lên ngôi. Nhưng ngày tháng qua Thái Hậu đã âm thầm cấu kết với các thế lực khác mà tạo phản. Nay chủ tử đã biết việc này chắc hần ngại ấy không đơn thuần điềm đạm thế đâu.

"Ta biết người đang nghĩ gì, chuyện Thái Hậu tạo phản không ngoài dự liệu của ta nhưng cái ta không ngờ rằng chuyện này có cả Hoàng Hậu Một quốc nhúng tay vào." Tử Bạch đóng sách lại để sang một bên nắm chặt tay "Ta tuyệt đối không để Tình Phiến đại lục chiến tranh loạn lạc như ý muốn của bà ta." La Phan cúi đầu nguyện cùng chủ tử lật đổ âm mưu tạo phản lại ngẩn đầu nhìn hần "Ngài có thật sự tin tưởng Băng Lam cô nương??"

Tử Bạch thả lỏng tay tùy tiện rót một ly trà "Ý người là gì." "Ngài hiểu ra hơn ai hết mà, một nữ nhân chỉ mới 16 tuổi đột nhiên xuất hiện lại có thân phận không nhỏ. Ngài ấy sinh ra ở đâu? người thân duy nhất của ngài ấy là bốn cô nương kia sao? Vì sao một nữ nhân yếu đuối lại làm ra những việc như thế này. Nói tóm lại!! Băng Lam cô nương đó thật sự là ai??" La Phan cũng không ngần ngại gì nói ra hết những điều khó hiểu trong lòng. (T/g: có ai thấy anh Phan bắt đầu nguy hiểm chưa:3)

"Nàng ấy đã che giấu thì ta cũng không cần tìm hiểu làm gì?? bây giờ không nói thì sau này sẽ nói. Người hỏi ta có tin tưởng nàng ấy không?? bây giờ ta vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng này nhưng sau này nhất định sẽ tin tưởng tuyệt đối." Hần mỉm cười xoay xoay ly trà trả lời đầy ẩn ý. La Phan nghe xong câu trả lời này lại mỉm cười thỏa mãn "Vì sao bây giờ lại không tin tưởng ngài ấy." Hần nhún vai đưa ngón tay đẩy đồ ly trà "Chính là tính cách nàng ấy, ngông cuồng! kiêu ngạo! ngạo mạng! có lẽ bây giờ nàng ấy không nhận ra nhưng sau này sẽ nhận ra hay có ai đó giúp nàng thức tỉnh. Cũng như cái ly trà này, nó chứa rất nhiều những kết quả trong chiến thắng và sau này sẽ bị tràn ra khỏi ly. Thay vào đó phải có ai làm đổ ly trà nó nó bắt đầu tích góp kinh nghiệm cần thiết lại từ đầu."

La Phan hiểu ý hần nhưng nhìn nước trà chảy trên bàn thờ dài "Ngài cũng đâu cần phải giải thích cặn kẽ như thế." Tử Bạch mỉm cười để ly trà lại vị trí cũ "Vì ta biết người sẽ là người dọn." La Phan cứng họng tốt nhất là chấp nhận, người duy nhất có thể cãi tay đôi chỉ có Băng Lam thôi. Nghĩ đến đây hần lại quay sang nhìn Tử Bạch cười nham hiểm "Đường đường là Nhiếp Chính Vương cao cao tại thượng. Mỵ nhân khuynh thành cớ nào cũng không động tâm vậy mà lại động lòng với một người không hề nhận ra tình cảm đó. Ấy da ~~~" Tử Bạch cười khò khoanh tay nhìn hần "Dám nói những lời lẽ này người cũng lớn mật qua rồi."

Hoàng cung.

Sau một hồi miễn cưỡng ngồi nói chuyện với Hoàng Hậu, Băng Lam lấy làm lạ khi mọi chuyện đều bình yên thế này "Hoàng Hậu, nếu hàng huyện đã lâu như vậy thì ta và Minh Châu xin phép cáo lui." Băng Lam thẳng thừng nói, có chút thất vọng vì đã chuẩn bị sẵn tinh thần đại náo hoàng cung một lần. "Được rồi nếu Minh Chủ đã mở lời thì ta muốn giữ lại cũng không được, thôi thì để lần khác lại tiếp tục." Hoàng Hậu hiểu ý nàng gật đầu nói về luyến tiếc. Minh Châu cùng Băng Lam đứng dậy cúi đầu thông thả bước ra khỏi cửa. Nàng quay đầu nhìn Hoàng Hậu nói nhỏ hai chữ "Quỳnh Dao." rồi quay đầu đi khỏi. Bà ta nắm chặt tay kích động dù không nghe thấy nhưng vẫn đọc được khẩu hình miệng, ý của nàng ta là gì đây?

"Minh Châu, muội không sao đấy chứ?? từ lúc này đến giờ muội như người mất hồn." Băng Lam đã quan sát nàng từ lúc lên xe ngựa trở về, mà cũng biết nàng ấy đang suy nghĩ gì. Minh Châu nhìn nàng mỉm cười lắc đầu "Muội không sao đâu ạ" Băng Lam mỉm cười hạ mi nhìn nàng "Ta biết muội là có tình cảm đặc biệt với Tiêu Lục." Minh Châu nghe đến đây liền kích động cất lời nàng "Xin tỳ đừng nói như vậy, muội chỉ coi huynh ấy như ca ca thôi." "Muội để tỳ nói hết đã." Băng Lam điềm đạm trấn an tinh thần Minh Châu bình tĩnh lại.

"Muội thích Tiêu Lục nhưng lại không dám thổ lộ vì bức tường "Huyết thống" ngăn cản đúng không?? Để tỷ nói cho muội biết, Tiêu Lục đã nhờ tỷ điều tra xem muội có thật sự cùng huyết thống với hắn hay không. Kết quả của cuộc điều tra là "Không" Uyên Loan sau khi sinh ra con của bà đã biết bà không thể sống tiếp. Bà biết rằng hài nhi của bà sẽ chịu khổ trong Thảm gia nên đã âm thầm hoán đổi với nha hoàn thân cận mang thai cùng lúc với bà. Nên con của Uyên Loan đã bị trao đổi với con của nha hoàn đó. Và muội chính là con của nha hoàn đó, còn tam tiểu thư thật sự đang sống cùng mẫu thân của muội ở một ngôi làng nhỏ cách đây khá xa." Băng Lam giải thích xong lại ngẩng đầu xem Minh Châu có phản ứng gì.

Nàng lúc này cũng không biết nên vui hay buồn, sự thật này quá bất ngờ với nàng. Nước mắt vô thức tuông rơi, Minh Châu ôm mặt khóc nức nở dù không biết tại sao. Nếu thật sự như vậy liệu nàng có đến được với huynh ấy "Minh Châu!!" Băng Lam miệng vẽ lên nụ cười không rõ cảm xúc kêu tên nàng "Để tỷ nói cho muội nghe, dù muội không chung huyết thống với Tiêu Lục cũng chưa chắc sẽ đến được với nhau. Vì muội chỉ là con của một nha hoàn thấp kém thì ai mà chấp nhận, chưa kể Thảm gia bị lừa một thời gian dài như vậy liệu có dễ yên cho muội. Hơn nữa là muội có tình cảm với Tiêu Lục nhưng hắn chưa chắc đã có tình cảm với muội. Mấy ngày nữa là đến ngày thành thân của hắn rồi còn gì?" Băng Lam nhẹ nhàng nói rõ từng lời từng lời cho Minh Châu khắc ghi những lời ấy.

Nàng bước xuống xe ngựa mặc cho Minh Châu suy nghĩ thế nào "Muội phải suy nghĩ cho thật kĩ đó nha." Băng Lam bước vào phủ với nụ cười thích thú, nàng đâu phải là người tốt bụng. Việc nàng cần làm cũng đã làm, chỉ là khiến cho Minh Châu nghĩ thông suốt một chút thôi. Bội Hà và Bội Thanh theo sau không dám lên tiếng sau khi nghe những gì nàng nói. Những gì mà chủ tử bọn họ nói là ý gì? rõ ràng là Tiêu Lục cũng có tình cảm với Minh Châu. Chủ tử lại nói như vậy khiến Minh Châu thật sự không dám đối đầu với chuyện này. "Bội Hà, Bội Thanh!!" Băng Lam thông thả bước đi về viện gọi hai nàng. "Thu xếp hành lý thôi, xong hết cả rồi!! chuyện còn lại để cho hai người họ tự xử lý." "Dạ!!" Bội Hà và Bội Thanh gật đầu trả lời, dù sao chuyện đó cũng đâu liên quan đến chủ tử của bọn họ.

>

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Rời khỏi Mộc quốc, huấn luyện nhẹ

Đêm xuống gió thu thổi lồng lộng bên cửa sổ, tiếng lá cây va chạm xào xạo tạo nên âm thanh rất quý dị. Ánh trăng thanh khiết soi sáng xuống bên dưới, mọi cảnh vật đều hiện rõ mồn một trước mắt nàng.

Băng Lam ngồi cạnh cửa sổ thưởng trà nóng ngắm trăng, nhờ lớp y phục dày làm ấm cho cơ thể nàng. Nhưng đôi má hồng hào chuyển sang trắng bệch tê rần, nàng đưa hai lòng bàn tay áp vào má truyền nhiệt.

Cảnh sắc ở Mộc quốc thanh nhã với sắc xanh mát của cây hoa luôn ở trong tầm mắt. Nhưng đêm đến mọi vật như ngủ yên chìm trong sự yên tĩnh đến đáng sợ. Từng cơn gió thu khẽ rít mang cái lạnh phủ lên vạn vật.

"Cộc cộc."

Bội Hà ở bên ngoài gõ cửa, đẩy vào trong mời Tiêu Lục bước vào rồi đóng cửa lại. Hành động này như không muốn ai biết hắn đến phòng Băng Lam.

"Đã tìm ra kết quả rồi phải không."

Tiêu Lục ngồi đối diện nàng cạnh cửa sổ mờ bên trái. Hắn ngồi thẳng hai tay đặt lên bàn vẽ rất nghiêm túc. Suốt thời gian qua từ khi nhờ nàng điều tra giúp hắn luôn căng thẳng chờ kết quả. Sợ rằng Minh Châu thật sự là muội muội ruột của hắn, sợ phải xa nàng sau cuộc hôn nhân đó.

"Ừ kết quả đúng là ngoài dự liệu."

Băng Lam gật đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không quan tâm đến bộ dáng của hắn lúc này. Đêm nay trăng thanh gió mát không thể không thưởng. Có lẽ đây là khoảng thời gian thanh thoi ở đây, vẫn chưa có cơ hội đi tham quan.

"Minh Châu không phải là muội muội ruột của ngươi, nàng là hài nhi của nha hoàn thân cận bên cạnh tam phu nhân. Bà ta và nha hoàn đó đều hạ sinh một lúc và đều là nữ nhi, sợ hài nhi của mình chịu khổ nên cầu xin nha hoàn đó đánh trao. Tam tiểu thư bây giờ đang ở một thôn nhỏ sống một cuộc sống bình yên."

Nói tóm tắt vụ việc này nàng liếc mắt sang nhìn biểu cảm của Tiêu Lục. Là đang vui hay buồn, hốt hoảng hay hào hứng. Nhưng hắn chỉ trưng ra bộ mặt tỉnh lạnh, hai tay đặt trên bàn nắm chặt ngược lại với dự liệu của nàng.

"Đa tạ ngài đã nhọc công giúp ta."

"Không sao, cái ta muốn là Thảm gia phải hợp tác với Hạ Cung Trai giúp chúng tôi mở rộng vùng kinh doanh ở Mộc quốc."

Nàng không cần nghĩ ngợi gì nói thẳng ra thứ nàng cần, một phần đúng là mở rộng vùng kinh doanh. Một phần là tăng phạm vi truyền tin khắp nơi trên Tinh Phiến Đại Lục, một mũi tên trúng hai con nhạn.

"Được, không thành vấn đề."

Tiêu Lục gật đầu đồng ý, rút tay trên bàn về chuẩn bị rời khỏi phòng nàng để tránh tai mắt trong phủ.

"Ta có vài lời muốn nói, nếu ngài không muốn nghe ta cũng không phiền."

Đầu vẫn hướng ra cửa sổ, nàng vắt chân khoanh tay phóng khoáng nói. Dù vậy nhưng vẫn biết hấn sẽ ở lại nghe nàng nói.

"Còn gì xin cứ việc nói."

"Ta muốn nhắc nhở ngài đừng quá đại dốt mà chạy đến bên Minh Châu. Thứ nhất hôn sự của Thảm gia và Tô phủ rất quan trọng. Nếu hai bên hợp tác thì quyền hành của Thảm gia lại lớn mạnh hơn. Ngược lại, nếu hai bên rạn nứt hậu quả không quá nghiêm trọng nhưng vừa đủ để hai bên đối đầu nhau."

Băng Lam mím môi hạ mi chuyển hướng nhìn đặt lên Tiêu Lục, nàng dựa lưng vào ghế tỏ vẻ lười nhát. Đầu thì luôn nghĩ không quan tâm chuyện đời mà miệng thì ra sức khuyên nhủ, thật là chịu thua chính nàng.

Ngập ngừng một chút, ly trà nóng trên bàn cũng nguội lạnh. Nàng đưa tay rót ly trà nóng mới nói tiếp.

"Thứ hai, việc ngài đến bên cạnh Minh Châu ta không tin phụ thân và mẫu thân ngài không can thiệp. Thứ ba, dù ngài có yêu Minh Châu đến đâu nhưng tình cảm không được đáp trả thì chỉ có ngài đang tương tư thôi."

Nói đến đây có chút tàn nhẫn, nàng là đang nói ra những điểm bất lợi khi hai người đến với nhau. Dù không phủ nhận thì đây vẫn là sự thật không thể chối bỏ.

"Nhưng quyết định là tùy thuộc vào ngài, nếu mà đủ dũng khí thì đi theo con tim. Nếu đủ thông minh thì nghe theo lý trí."

Ngăn hấn xong lại cho hấn động lực, không khác gì vừa đấm vừa xoa. Băng Lam cũng không muốn nói nhiều, những gì cần nói đều đã với với Tiêu Lục lẫn Minh Châu. Việc còn lại phải xem hai người tính ra sao.

"Ta thật sự đa tạ ngài đã giúp ta tìm ra chân tướng và cả những lời vàng ngọc này."

Tiêu Lục đứng dậy mỉm cười như đã nghĩ mọi chuyện thông suốt, chính cái biểu hiện này lại khiến cho Băng Lam rất vừa lòng. Có lẽ nàng đã đoán được bước tiếp theo cũng hấn muốn làm gì rồi.

Nhìn hấn đi ra khỏi phòng một lúc không khí lại rơi vào im lặng, nàng cầm lấy ly trà nhấp môi. Nói hơi nhiều cổ họng cũng cảm thấy hơi khô, nàng trầm ngâm tiếp tục thưởng thức cảnh đêm.

Dù cho hai bên Thảm gia và Tô phủ rạn nứt thì đã sao, không thể không biết rằng Thảm gia lớn mạnh hơn Tô Phủ. Chẳng qua chỉ được cái danh quan văn trong hoàng cung và nhờ cậy thế lực trong hoàng thất. Dù hai bên đối đầu thì Thảm gia cũng không chịu thiệt, mà Tô Phủ không ngu ngốc đến nỗi đối đầu với Thảm gia.

Còn việc bị ngăn cấm cũng không cần nghĩ nhiều, đã yêu nhau thì ngại gì khó khăn. Hai người có tình cảm cho nhau như thế nào nàng hiểu hơn ai hết. Đầu có hiểu lầm nào là mãi mãi, rồi cũng sẽ có lúc hai bên sẽ tự giải quyết hiểu lầm này.

Nghĩ đến đây thôi nàng cũng thấy mệt óc, đứng dậy vờn vai một lát rồi gọi mấy người Bội Châu chuẩn bị đi ngủ.

Ở bên phòng Từ Bạch.

Hấn ngồi bên bàn đọc bức thư gửi từ Thủy quốc về những hành động của Thái Hậu và Lãnh Từ Lôi. Dám cấu kết với các thế lực khác tạo phản, hấn nhất quyết không tha cho hai người họ.

Sau khi về Thủy quốc, hấn nhất định phải tìm mọi cách ngăn cản. Không để hai người phát động chiến tranh. Bà ta cấu kết hầu như là toàn bộ quan võ trong triều hấn không nói nhưng cấu kết với Mộc quốc lật đổ Hoàng Đế.

Tuy sự việc này không thành nhưng không có nghĩa là bà ta không cấu kết với các quốc khác. Không thể ngờ rằng bà ta lại cấu kết với Hoàng Hậu Mộc quốc tạo sự hiềm khích giữa hai nước. Năm cán được Hoàng Hậu Mộc quốc bà ta muốn Quỳnh Dao công chúa đến Thủy Quốc cầu thân tạo hoà khí giữa hai nước.

Nếu Quỳnh Dao có chuyện gì nghĩa là Thủy quốc có ý đối nghịch với Mộc quốc và phát động chiến tranh. Nhưng không ngờ rằng Quỳnh Dao lại biết đến sự việc này và tự sát để ngăn cản chiến tranh. Nhờ nô tỳ thân cận sắp xếp mọi việc như Quỳnh Dao bị bệnh nặng mà qua đời, nô tỳ đó ôm bí mật đó lãng lẽ ra đi.

Từ đó Hoàng Hậu Mộc quốc không còn cự tuyệt tất cả quan hệ liên quan đến Thái Hậu Thủy quốc. Vì trong lòng luôn bức rức hải nhi cung của bà vì chuyện này mà lo lắng cho nước nhà nên tìm đến cái chết.

Chiến tranh bắt đầu cứ lúc nào cũng có thể phát động, dù chỉ một ngôi lửa nhỏ cũng đủ để chiến tranh bùng cháy. Chuyện này phải suy tính cho cẩn thận, phải tóm gọn hai người muốn tạo phản kia lẫn đám quan võ mục nát.

Đốt bức thư ấy đi, Từ Bạch quay đầu nhìn La Phùng và La Phan "Ngày mai chúng ta trở về, trên đường trở về có thể Thái Hậu sẽ sai người đi ám sát nên tăng cường cảnh giác."

Sáng ngày hôm sau, chỉ còn hai ngày nữa là đến hôn lễ của Tiêu Lục nhưng Băng Lam và Từ Bạch đều đã cáo từ trước. Nàng đi về phía biên giới Mộc quốc, nơi tập trung cốt yếu của Tu La Giáo nằm ở dưới đáy vực sâu thẳm, còn hần thì trở về Thủy quốc đối phó với Thái Hậu

Băng Lam vận y phục màu xám đen không có hoạ tiết gì đặc biệt, vắn tóc gọn gàng đơn giản. Tay giữ A Thanh cùng với Sát Chi Mộng, nàng đứng trước bốn người kia nhìn xuống dưới vực. Cả bốn người đều nhảy xuống tự do rơi trong không trung. Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, chớp mắt đã đứng ở trong Thành Trì ở dưới đáy vực.

"Ách... đau chết đi được."

Minh Châu mắt nhắm bằng đứng không vững nên mông va chạm mạnh với mặt đất.

"Lần nào cũng như vậy, em ghét đến đây là vậy."

Chống tay đứng thẳng dậy, nàng phui phui y phục lại cảm thấy mông mình đau nhức mà đi không nổi. Các nàng đi đến chính điện trong toà thành trì này, vừa bước vào Băng Lam đã nhìn thấy rất nhiều người che mặt đứng cúi đầu nghiêm trang. Nàng vừa ngồi xuống ghế lập tức có tiếng hô vang trời trịnh trọng

"CUNG NGHÊNH THÁNH CHỦ!!"

Đám người ở dưới tháo khăn che ra quỳ rạp một chân xuống cúi đầu, một tay để sung lưng một tay để ở phía trước thể hiện độ kính trọng. Băng Lam ngồi trên thạch ngại vô thức mỉm cười, trong lòng hứng thú lạ thường. Nàng chính là thích cái cảnh bây giờ, cái cảnh mà người người cúi đầu tôn nghiêm

"Đứng lên."

Nàng lớn giọng tỏ vẻ uy quyền nói, tay xoa đầu A Thanh biểu lộ sự thích thú. Sát Chi Mộng nhìn đám người đầy khí thế ở dưới có chút sợ hãi, nó chui rút vào để đuôi A Thanh cuộn lại bảo vệ. Quan sát tất cả những người ở dưới, chiến sĩ có, thuật sư có, dược sư cũng có, triệu hồi sư có.

Mục đích chính của nàng đến đây là muốn huấn luyện cho người của Tu La Giáo. Nhưng xem ra Bội Hà đã huấn luyện rất tốt, con mắt của nàng có thể nhìn rõ linh khí lẫn nhiệt khí của từng người.

Bội Hà bước lại gần mở miệng nói đủ cho hai người nghe "Đây chỉ là những người có danh tiếng trong Tu La Giáo, còn lại đều đi làm nhiệm vụ hoặc chưa đến đây được."

"Chiến sĩ cho luyện tập ở núi băng một ngày về sức chịu lạnh, sau đó cho đi luyện võ ở dưới nước. Dược sư thì cho họ trồng một loại dược tốt bất kì, tất cả đều phải có chất lượng tốt nhất. Thuật sư thì cho họ lên núi tuyết tạo ra lửa, nếu lửa cháy hơn nửa nén hương thì cho xuống. Triệu hồi sư thì cho họ triệu hồi một lượt nhiều ma thú và cho chúng đấu với nhau. Thời gian là nửa ngày, còn lại huấn luyện theo kiểu của em. Tất cả phải hoàn thành một cách tốt nhất, ai không vượt qua thì cho làm lại."

Băng Lam vẫn giữ nguyên tư thế, mắt không động dấy nhìn xuống dưới. Nàng giao như vậy không phải là giao bừa, tất cả đều lấp điểm yếu của mỗi người.

Nói về một chiến sĩ phải cần có sức mạnh tốt ngoài ra còn phải có sức chịu đựng. Cho họ luyện ở núi băng để gia tăng sức chịu đựng. Luyện võ dưới nước để tăng sự nhanh nhẹn mà mỗi chiến sĩ cần phải có.

Trồng một loại dược tốt không hề đơn giản, phải ngày ngày chăm sóc chúng để gia tăng sự chuẩn xác khi luyện dược cũng như sự tỉ mỉ tinh tế khi lựa chọn thảo dược.

Thuật sư cần phải có linh lực nhiều để duy trì ma thuật tạo ra. Dùng hoá thuật ở núi băng là một trong những cách gia tăng linh lực cũng như sức chịu đựng cái lạnh.

Triệu hồi sư luyện tập như vậy để gia tăng thời gian triệu hồi và số lượng ma thú triệu hồi ra. Đồng thời hạn chế sự mất sức khi triệu hồi ma thú, luyện tập như thế này sẽ phá vỡ khả năng hiện tại và tăng cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Trở về

"Minh Châu!!"

Tiêu Lục đứng bên ngoài cửa phòng Minh Châu nhẹ nhàng đặt tay lên cửa khế gọi nàng. Từ lúc Băng Lam rời đi, hắn chưa trực tiếp gặp Minh Châu lần nào. Trong lòng hắn đang rất bối rối vì phải lựa chọn tình yêu hay gia tộc. Nàng có yêu hắn không, đối với nàng hắn là gì ở trong lòng nàng.

"Ngày mai là hôn lễ của huynh, sao lại đi đến chỗ muội làm gì."

Minh Châu ngồi trên giường hướng mặt ra cửa nhìn bóng người quen thuộc mà trong lòng đau nhói. Nàng nghẹn giọng run run trả lời, sợ Tiêu Lục phát hiện nàng đang khóc.

"Minh Châu, muội sao thế."

"Muội không sao, chỉ hơi đau đầu một chút thôi."

"Muội..."

"Muội vẫn ổn mà, huynh nhanh nhanh đi nghỉ ngơi chuẩn bị hôn lễ vào ngày mai đi."

Minh Châu cuối đầu nắm chặt hai tay, vài giọt nước mắt rơi xuống tấm nệm gấm. Nàng đau lắm, đau ở tim, trái tim như thắt lại.

Tiêu Lục ngồi xuống tựa lưng vào cửa, hắn ngẩn đầu nhìn trời vô cảm.

"Muội có biết là muội không có chung huyết thống với huynh không."

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn tấm lưng hắn, hai tay nắm chặt tấm nệm im lặng. Đôi mắt đầm lệ đầy bi thương nhìn hắn, nếu hắn không đến đây nàng cũng không đau khổ thế này. Nàng sợ mình sẽ không kiềm chế được bản thân, sợ mình làm ảnh hưởng đến tiền đồ của Tiêu Lục.

"Muội là con của nha hoàn bên cạnh tam phu nhân, muội và Minh Châu thật sự đã hoán đổi cho nhau."

"Chính vì muội là tam tiểu thư giả nên huynh đừng quan tâm muội. Tình thương huynh dành cho muội đến bây giờ đã trở nên vô nghĩa."

Minh Châu mở miệng nói, giọng càng nhỏ dần nhưng đủ cho Tiêu Lục nghe hết.

"Không, huynh vui lắm."

Tiêu Lục cúi đầu xuống đan 2 tay vào nhau vô thức mỉm cười. Thật sự khi biết tin lòng hắn rất vui, nhưng niềm vui nhỏ nhen chẳng kéo dài được bao lâu.

Hai tay dần buông lỏng rồi thu về bao lấy khuôn mặt của Minh Châu. Nàng vẫn khóc, khóc rất nhiều nhưng miệng lại nở một nụ cười. Do nàng quá yếu đuối, quá ngây thơ, ngay cả tình yêu của mình nàng còn không biết cách giữ.

"Huynh về đi." Minh Châu nhắm mắt để hai giọt lệ cuối cùng lăn trên má.

"Thật ra huynh..."

"Huynh đừng nói nữa, vẫn chưa đến lúc."

Lời của Minh Châu vừa dứt, cả hai im lặng một khoảng lâu.

"Được." Tiêu Lục đứng dậy lặng lẽ bỏ đi. Trong đầu không suy nghĩ bất cứ thứ gì, đầu óc bây giờ của hắn rất trống rỗng.

Một mình ngồi ở chính điện trong toà thành trì, Băng Lam tựa lưng vào ghế chống tay quan sát xung quanh. Không một bóng người, không khí ẩm ướt khiến mũi cũng phải cảm thấy khó chịu. Một chút ấn tượng cũng không có, quan sát lâu như vậy mà nàng không hề cảm thấy nơi này quen thuộc. Kí ức của chủ thể bây giờ rất quan trọng.

Nàng đau đầu đưa tay xoa thái dương, vì sao nàng lại rơi xuống vực? Cố gắng trả lời câu hỏi nhưng đầu nàng đau như búa bổ. Băng Lam thờ gấp lau mồ hôi hai bên thái dương, tạm thời gạt chuyện này sang một bên.

Không ngờ Bội Hà quản lý và huấn luyện người của Tu La Giáo tốt đến như thế, xem như nàng lo nhiều rồi. Nên về Thủy Quốc nghỉ ngơi một thời gian thôi, dù sao nàng cũng chỉ là một người bình thường.

"Người bình thường gì sao có thể sống an ở đại lục này chứ." Nàng cười mỉa mai thầm nói.

"Chủ nhân, em vừa mới nhận được tin Minh Châu tiểu thư mất tích rồi." Bội Thanh bưng trà đi đến thông báo cho nàng.

"Chỉ mỗi Minh Châu???"

"Vâng."

Băng Lam nhắm mắt mỉm cười, quả nhiên lòng người là khó đoán nhất. Nàng còn nghĩ cả hai người sẽ bỏ hết danh vọng cùng nhau du ngoạn thiên hạ.

"Em nghĩ sao về việc đó." Nàng cầm lấy ly trà nhìn Bội Thanh hỏi.

"Em không nghĩ gì cả, chỉ là tò mò Minh Châu mai này sẽ ra sao."

"Vạn sự tùy duyên, đã là cố nhân thì ắt sẽ gặp."

Băng Lam đứng dậy phát tay cùng Bội Thanh rời khỏi chính điện.

"Nào, ta về thôi."

Đã được hai ngày kể từ khi Minh Châu mất tích sau lần nói chuyện với Tiêu Lục. Là nàng chọn con đường này, hẳn có muốn cản cũng không được. Hẳn huỷ bỏ lễ thành thân với Tô gia trở thành gia chủ của Thẩm gia quản lí sản nghiệp và chờ một điều gì đó.

Có những tình yêu dù ở rất gần nhau, luôn bên nhau hay có hiểu nhau ra sao. Nhưng luôn phải phụ thuộc vào hoàn cảnh, nếu chỉ vì yêu thương mà bất chấp tất cả là một điều dại. Ta có được yêu thương nhưng mất tất cả, nên hãy suy nghĩ thật kĩ. Bây giờ hoặc sau này hoặc không bao giờ, quyết định số phận chứ không phải để số phận quyết định.

Băng Lam ngồi trên xe ngựa hướng mắt ra ngoài, đôi mắt sâu thẳm nhìn đoạn đường đi về Thủy Quốc. Bao lâu, đã bao lâu rồi kể từ khi nàng xuyên qua đây, từng ngày từng giờ cố gắng tranh đấu sống sót. Nàng tự hỏi chừng nào hai từ bình yên mới về bên nàng, chừng nào là quá đủ cho việc tranh đấu.

"Chủ nhân."

"Chủ nhân."

Giọng nói quen tai của Bội Châu như kéo nàng khỏi dòng suy nghĩ ấy, Băng Lam chớp mắt quay đầu lại.

"Người sao thế, ta sắp đến Thủy Quốc rồi ạ." Bội Thanh mỉm môi hỏi, dạo này luôn thấy chủ nhân hay thất thần khiến nàng rất lo lắng.

"Người mệt à, dạo này em hay thấy người thất thần."

"Ừa có sao, không lẽ người mắc bệnh gì rồi, Bội Thanh tỷ mau xem thử đi." Bội Châu nghe vậy luống cuống hỏi han, tay ôm chặt cánh tay nàng.

Băng Lam nhìn bốn người trước mắt như đứng hình rồi lặng lẽ nở một nụ cười kèm theo một cảm xúc mới. Dừng ngay cái suy nghĩ vớ vẩn ấy sang một bên, nàng vẫn còn có những người bên cạnh mà. Băng Lam, người chịu khổ rồi.

Nhưng mà khoảng đã, vì sao nàng lại nhớ đến hẳn chứ.

Nàng đột nhiên kích động đỏ mặt, chỉ là vô tình thôi, vô tình nghĩ đến thôi.

"Aaa mặt người đỏ bừng luôn kìa, không được rồi mau mau đi tìm đại phu giỏi nhất thôi."

Nói xong Bội Châu đứng dậy chỉ tay ra cửa xe ngựa, nhưng thấy ai cũng không nói gì nàng ngồi xuống mỉm cười giả ngốc.

"Mà về đến Thủy Quốc rồi tính sau cũng được ha ha ha."

"Nhục chưa."

"Xì ~ nhục gì chứ."

Chiếc xe ngựa bỗng vang lên tiếng cười rôm rã, vui vẻ và có một chút gì đó bình yên.

Về đến Hạ Cung Trai, mấy người Băng Lam ai cũng về phòng người nấy nghỉ ngơi sau những ngày dài vất vả.

Băng Lam ngồi trong phòng xoay xoay Huyết Nhẫn gọi A Thanh, đã lâu rồi nàng chưa gọi nó ra.

A Thanh nằm nhắm mắt bất động trên bàn cùng với Sát Chi Mộng ở bên cạnh.

"Đừng ngủ nữa, dậy nào."

Băng Lam đưa đầu ngón tay đặt lên đầu A Thanh thì ngay lập tức rút lại, vô tình làm rơi ly trà trên bàn xuống sàn.

"Chiiiiiii."

Khắp thân A Thanh toả ra độc khí rất mạnh, người bình thường chạm vào có thể mất mạng ngay lập tức. May là nàng kịp thời nhận ra và có hàn khí ở trong người không để chất độc xâm nhập. Nhưng chuyện này ruột cuộc như thế nào, nàng đưa tay chạm vào Sát Chi Mộng hỏi.

"Hai người ở trong đó đã xảy ra chuyện gì."

Nó thấy tay nàng đưa đến liền giật thót mình lên kêu một tiếng.

"Tụi... tụi em ở bên ăn đan dược rất nhiều, em có ngăn cản nhưng huynh ấy bảo phải ăn nhiều đan bồi bổ rồi còn bắt em ăn cùng."

"Sau đó."

Nàng có hơi bất ngờ rằng con Sát Chi Mộng này là cái, hơn nữa kích thước và yêu khí trên người của nó khác rõ rệt.

"Sau đó... sau đó huynh ấy trở thành như vậy, người phát ra độc khí nên em không thể tiếp cận được."

Băng Lam rút tay lại suy nghĩ, nhớ lại lời ông dạy thì trường hợp này có thể là tiến hoá, thăng cấp hay đại loại thế. Nhưng cũng không đúng, đâu có hôn mê đến mức độ này.

"Rầm."

"Chủ nhân." Bốn người Bội Thanh đập cửa hồi hả chạy vào sau khi nghe thấy tiếng vỡ ly trà.

Bội Hà đảo mắt nhìn xung quanh rồi dừng mắt ở Băng Lâm xem nàng có bị thương gì không.

Bội Châu bước lại gần nhìn A Thanh hôn mê trên bàn, bên cạnh là Sát Chi Mộng đang sợ hãi.

"A Thanh bị làm sao thế."

"Đừng động vào nó, đứng cách xa một chút. Ta không biết bị gì nhưng do ăn nhiều đan dược nên mới thành ra như thế này."

Nàng đưa tay về phía A Thanh tạo ra một hộp băng để A Thanh bên trong phòng người khác nhiễm độc khí.

"Ta đến có đúng lúc không nhỉ."

Từ Bạch đứng trước cửa mỉm cười rồi nhấc chân bước vào phòng. Bốn người kia tránh sang một bên để cho hắn đứng bên cạnh nàng. Hắn hạ mi nhìn trạng thái của A Thanh lại liếc mắt sang Sát Chi Mộng rồi dừng mắt nhìn nàng.

"Thế nàng định làm gì đây." hắn cười hỏi.

"Lẽ nào người biết." Băng Lam khó chịu khoanh tay hỏi ngược lại hắn.

"Biết chứ, nhưng mà..."

Nghe lời ngập ngừng của Từ Bạch nàng khó chịu lại càng khó chịu. Mím môi nắm chặt chờ lời nói tiếp theo của hắn.

"Nàng nợ ta 1 ân tình nữa nhé."

"Người..."

"Được rồi, ta biết có một người ở đây hiểu rõ về yêu thú nhất. Bà ta được đặt danh là Yêu Mục."

Từ Bạch nghiêm túc nói, nhìn hộp băng nhốt A Thánh.

Nàng buông lỏng hai tay ngồi xuống bên bàn. Đưa tay xoa thái dương, đột nhiên nàng cảm thấy hơi chóng mặt. Chắc do nghỉ ngơi không đủ mới thành ra như vậy.

"Vậy bà ta ở đâu."

"Rừng Âm Sương."

"Rừng Âm Sương!!"

Bội Hà ngạc nhiên nhắc lại tên khu rừng đó. Ngập ngừng một chút rồi nói tiếp.

"Em nghe nói khu rừng đó rất kì lạ, có người vào mà không có người ra. Có âm khí phát ra từ khu rừng đó rất lạnh lẽo, rùng rợn."

Bội Châu giật mình ôm lấy tay Bội Thanh, chảy mồ hôi hột.

"Chúng ta phải đi vào khu rừng đó thật sao."

Băng Lam cắn môi nhìn A Thanh thở gấp trong hộp băng, hết sức lo lắng. Nhưng mà mọi người chỉ mới từ Mộc Quốc trở về, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi

vài ngày.

"Được rồi, tạm thời cứ để A Thanh như vậy. Nghỉ ngơi hai ngày nữa rồi hướng đến rừng Âm Sương."

"Đừng quá lo lắng, có ta đi cùng mà." Từ Bạch ngồi đối diện nàng chống cằm ý cười nói.

"Người thân là Nhiếp Chính Vương, bộ nhân rồi đến vậy sao. Lúc ở Mộc quốc người bảo có việc gấp cần về Thủy Quốc mà. Giải quyết xong rồi sao."

Băng Lam hạ mi nhắm mắt hít hơi sâu giảm bớt căng thẳng. Coi như có hấn cũng đỡ lo một phần nào, nhưng mà nếu hấn đang bận việc khác thì nàng không ép.

"Không, chưa giải quyết gì cả. Cứ từ từ, nó không thể chạy đâu." Từ Bạch nhún vai hững hờ nói. Chuyện của Thái Hậu hấn cần thời gian điều tra nữa.

Nàng mở mắt nhìn qua đám người kia "Các em về phòng nghỉ ngơi đi, cả hai người nữa, lui ra ngoài."

La Phùng và La Phan ngỡ ngác nhìn Từ Bạch hỏi ý của hấn. Hình như chủ nhân cũng không có ý kiến gì nên hai người lập tức bị bốn tỷ muội kia kéo ra ngoài.

>

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thế chiến

Chiếc xe ngựa gỗ cỡ lớn dừng bên ngoài bìa rừng âm u. Người trên xe ngựa lần lượt bước xuống để người kéo xe trở về.

Băng Lam và Từ Bạch chỉ mang theo Bội Thanh, Bội Ngọc và La Phùng, La Phan. Nàng để lại hai người kia vì họ phải quản lý việc được giao.

Đứng từ bên ngoài nhìn vào cánh rừng sương mù, không khí ẩm thấp hơi tanh khó chịu.

Từ Bạch đưa cho mỗi người một chiếc nhẫn bạc "Từ bây giờ nên cẩn thận hơn, sương mù ở đây có khí độc, yêu quái cũng không ít nhất định không được để lạc nhau."

Nhẫn bạc này có tác dụng bảo vệ người đeo khỏi khí độc nhưng không sử dụng được lâu vì nó hấp thụ khí độc.

Tất cả đeo nhẫn vào tay rồi quyết định đi vào rừng. Vừa đặt chân vào đi vài bước quay đầu lại thì không thấy lối ra, hai tỷ muội họ Bội nắm chặt lấy tay áo của Băng Lam.

Từ khi bước vào nàng và hấn đã cảm nhận được ánh mắt hung dữ của các sinh vật núp trong bụi rậm. Cả hai nhìn nhau rồi đi tiếp, không muốn đá động gì đến nó.

"Chúng ta đang đi về hướng nào vậy?" La Phùng nhìn thực vật rậm rạp xung quanh, đâu đâu cũng là cây cỏ.

"Cứ đi vào giữa rừng đã." Từ Bạch dùng kiếm chặt bớt những cành cây nhánh lá cản đường trả lời.

"Hình như chúng ta đã đi qua chỗ này rồi." Bội Hà giật giạt tay áo nàng, cau mày liếc mắt nhìn vết cắt.

"Đúng vậy a, lại có cảm giác như bị ai đó theo dõi." Bội Thanh nuốt nước bọt nhìn dáo dác đề phòng.

"Là trận pháp, sợ rằng chúng ta khó mà thoát ra." Từ Bạch ngồi khụy xuống xem dấu vết hấn để lại.

"Vậy thì phá trận." Băng Lam hừ lạnh, dựa vào tình trạng của A Thanh thì rất nguy cấp, nhất định phải cứu nó.

"Loại người thấp kém, mau biến khỏi lãnh địa của ta." Chất giọng khàn đặc như của một lão bà vang lên trong khu rừng.

"Yêu mụ bà bà, hôm nay ta đến đây nhờ bà cứu lấy sủng vật của ta, hoàn toàn không có ác ý." Miệng nói nhưng nàng vẫn dùng mắt dò tìm vị trí của giọng nói đó.

"Hahaha muốn nhờ ta giúp đỡ, vậy xem các người có bản lĩnh không đã." Tiếng nói đó lại vang lên rồi hoàn toàn biến mất.

"Trận pháp không dễ phá đâu, để ta thử vậy." Từ Bạch tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống.

Băng Lam đi lại gần hần liếc mắt dạo dò "Cẩn thận, ta ở đây bảo vệ người." Nàng thủ thế đề phòng những ánh mắt thèm khát đỏ như máu ở trong bụi rậm.

"Nàng lo cho ta sao." Hần mỉm cười trên gẹo nàng rồi nhắm mắt tiến vào mộng cảnh phá trận pháp.

Bội Thanh che miệng cười nhìn mấy người khác trao đổi ý nhưng không quên quan sát xung quanh.

"Người yên tâm đi, chủ nhân rất giỏi trong việc phá trận pháp." La Phan cười nói, hoàn toàn tin tưởng hần.

"Không đứng đấy." Băng Lam tùy ý nói thầm với hần rồi tập trung trở lại, tránh để lũ yêu thú tấn công bất ngờ.

Con sói xám kiểm không được găm giữ tiến lại gần nhưng các con khác thì vẫn đứng ở ngoài nhìn chăm chăm, chờ đợi thời cơ tấn công.

Băng Lam cầm lấy thanh huyết kiếm bước ra quay đầu nhìn bốn người kia "Để ta xử lý chúng, các người canh chừng cho hần."

Nói xong nàng nắm chặt thanh kiếm xông lên. Xoay người chém một nhát về phía con sói rồi nhảy lên chém thêm một nhát.

Con sói phản ứng nhạy bén nhảy sang phải hú to lên. Chất dịch nhầy từ răng nó nhỏ giọt ăn mòn đất. Rồi phóng lên như chớp vỗ lấy con mồi.

Nàng cúi người xuống, đâm kiếm thẳng vào bụng nó rồi thả tay ra, ngay lập tức đóng băng con sói.

Rút thanh kiếm ra nàng liếc nhìn đám sói còn lại rồi tạo ra vòng lửa bao quanh bọn họ. Tiếp tục đập nát con sói bị đóng băng kia để đe dọa đàn sói.

"Sự phụ, vị tỷ tỷ này rất kì lạ." Nam nhân chừng mười tuổi nhìn xuống hồ nước nhỏ phản chiếu cảnh ở đó. Quay lại nói với một bà lão tóc trắng ngồi trên ghế lông, có rất nhiều yêu thú còn non bên bà.

"Dật nhi, không được phá phách." Yêu lão vuốt lông con cáo nhỏ trên đùi. Tuy nhiên bà rất hứng thú với cô nương nhỏ kia, khí tức rất lạ.

"Sự phụ, hình như nam nhân hắc y kia sắp phá được trận rồi, hồ nước ngày càng rung động." Dật kinh ngạc chạy lại chỗ yêu lão, không phải chúng ta sẽ bị bắt đi chứ.

"Con dẫn họ đến đây." Yêu lão đẩy con cáo nhỏ xuống đi vào trong căn nhà gỗ cũ kỹ.

Dật gãi đầu khó hiểu, tại sao lại dẫn kẻ xâm nhập đến chỗ ở của chúng ta chứ. Ôm lấy con cáo nhỏ, huyết sáo một cái liền thấy một con Trung Khuyển chạy đến đưa hần đến chỗ của bọn họ.

Trung Khuyển là loài ăn thịt nhưng rất hiền, dễ thuần hóa làm sủng vật.

"Cẩn thận, có yêu thú tiến đến gần." Băng Lam tiến lên một bước thủ thế.

"Đừng phá trận pháp a." Dật từ xa thấy nhìn thấy nàng liền hét to nói.

Xác định không phải kẻ thù nàng thu kiếm tránh sang một bên để Dật cười Trung Khuyển đến gần.

"Đừng phá trận pháp nữa, ta dẫn các người đến chỗ sự phụ." Dật nhìn nàng, lo lắng trận pháp sẽ bị phá thì con người lại xông vào đây săn bắt yêu thú.

Nàng xem thái độ của người này rất chân thành nên gật đầu đồng ý, quay người đến gần Từ Bạch gọi hần tỉnh mộng.

Chỗ của yêu mụ.

Dật chải chuốt cho đám yêu thú nhỏ cùng Bội Thanh và Bội Hà, còn La Phùng và La Phan thì đứng một bên nhìn vào nhà bên trong.

Yêu mụ nhìn A Thanh nằm thoi thóp trên bàn trầm tư, sau đó lại xem xét viên đá màu vàng trên đầu nó.

"Con Bích Độc Xà này ăn qua nhiều đan dược ảnh hưởng đến phong ấn ở bên trong n. Nhưng mà..." Bà cau mày, ngập ngừng nói.

"Ruột cuộc nó từ đâu ra, tại sao lại mang phong ấn của Xà tộc."

"Xà tộc? Bà xác định là phong ấn của Xà tộc?" Từ Bạch kinh ngạc hỏi lại.

"Đích thị là của Xà tộc, hơn nữa nó còn mang cả dòng máu hoàng tộc."

Yêu mụ cũng không khỏi ngạc nhiên.

"Vậy bây giờ phải làm thế nào?" Băng Lam biết chút ít về Xà tộc nhưng hơn hết phải tìm cách giải phong ấn.

"Đương nhiên phải tìm Xà tộc giải giúp, chuyện này quá sức của ta. Nhưng mà Xà tộc sau trận thế chiến hàng ngàn năm về trước đã quy ẩn, bây giờ muốn tìm lãnh thổ Xà tộc không phải chuyện dễ." Bà thờ dài.

"Không phải trận thế chiến đó chỉ là truyền thuyết thôi sao?" Hắc nhĩ không làm thì phụ hoàng cũng từng nói đến trận thế chiến.

"Haha trận thế chiến này được cho là truyền thuyết cũng phải thôi. Hàng ngàn năm trước, khi mà Tinh Phiến đại lục còn chưa hình thành. Đã xảy ra một cuộc đại chiến giữa nhân tộc, long tộc, xà tộc và các yêu tộc khác. Cuộc thế chiến kéo dài cho đến khi có một nhóm gồm nhân tộc, long tộc, xà tộc và cả các bộ tộc khác ở phe trung lập ngăn cản cuộc đại chiến không hồi kết này và mang lại hòa bình. Đồng thời họ đã lập ra Tinh Phiến đại lục, phân chia lãnh thổ, thành lập một liên minh giữa các tộc đem lại sự hưng thịnh. Nhưng có một số tộc biến mất từ đó đến bây giờ chưa rõ thông tin." Yêu mị cười khẩy nói tiếp.

"Trong nhóm đó có một nhân tộc thiên tài kiệt xuất, nổi trội vượt bậc các tộc khác là Hạ Triết. Cũng là người dẫn đầu nhóm, những người còn lại cũng không kém đều là tinh anh trong tinh anh của tộc họ."

Băng Lam giật mình đột nhiên nhớ đến ông nội. Ông cũng tên là Hạ Triết, có lẽ chỉ là trùng hợp chăng "Vậy phải tìm Xà tộc như thế nào."

"Hong Liên quán! Chỉ cần trả giá tương ứng cái gì cũng có thể biết."

Yêu mị đặt A Thanh vào giỏ thảo mộc "Tạm thời cứ để nó cho ta chăm sóc, các người nên đi mua thông tin ở Hong Liên quán tại Kim quốc, mấy Hong Liên quán ở chỗ khác chỉ là chi nhánh."

Băng Lam nhìn sang hắc nhĩ ý rồi đa tạ Yêu mị "Vậy làm phiền yêu mị mấy ngày sau, ta sẽ lập tức xuất phát."

"Đợi đã, ta có yêu cầu." Yêu mị quay trở lại ghế ngồi, nhắm mắt mệt mỏi "Ta đã sống quá lâu rồi, người phải mang theo đồ nhi của ta dạy dỗ hắc nhĩ về bên ngoài để hắc nhĩ tiếp tục bảo vệ khu rừng này."

Băng Lam đứng quay lưng về phía Yêu mị điềm tĩnh hỏi "Vì sao bà lại giao cho ta."

"Haha có cái gì mà qua được mắt ta, nó đi theo người chắc chắn học được rất nhiều thứ. Người và Dật đều giống nhau, nó bị chính mẹ vứt bỏ ở đây." Ngay từ đầu bà đã cảm nhận được nàng là bán yêu.

"Được." Nàng mỉm cười cùng hắc nhĩ bước ra khỏi căn nhà nhỏ. Đến gần chỗ Dật xoa đầu "Từ nay đệ đi cùng ta ra thế giới bên ngoài, chúng ta là bán yêu nhưng cũng là con người."

"Nhưng sư phụ..." Dật ngơ ngàng nhìn nàng lại quay đầu nhìn vào căn nhà.

"Đây là ý của sư phụ đệ, nếu đệ không muốn tỷ sẽ không ép đệ." Băng Lam khoanh tay để Dật lựa chọn.

Dật đứng dậy đi đến gần cửa nhà quỳ xuống, dập đầu "Đồ nhi tạ ơn sư phụ nuôi dưỡng, đồ nhi nhất định sẽ chăm chỉ học hỏi và trở nên mạnh mẽ để bảo vệ sư phụ và khu rừng này."

Kiên định đứng dậy cùng đoàn người của nàng rời khỏi rừng Âm Sương.

Yêu mị vẫn nhắm mắt ngồi bên trong nhưng khóe mắt có gì đó cay nồng.

Hạ Cung trai.

Băng Lam và Tử Bạch ở trong phòng bàn luận kế hoạch để mấy người kia ở ngoài sắp xếp cho Dật.

"Ta không thể cùng nàng đến Kim quốc, lần này ta nhất định phải giải quyết Thái Hậu." Hắc nhĩ nghiêm túc nhìn nàng căn dặn.

"Kim quốc là nơi tập trung nhiều luyện dược sư, luyện khí sư. Ở đây động võ trước là sai trước, phải hạn chế sinh sự đấy. Hồng chủ là nam nhân bí hiểm, cái giá của thông tin về Xà tộc chắc chắn rất cao. Nàng đã chuẩn bị gì chưa?"

Nàng gật đầu thư thân rót trà "Người yên tâm, ta tự có cách của mình. Cứ chuyên tâm làm việc của mình đi."

"Còn nữa..."

"Được rồi được rồi, chỉ là đi giao dịch thôi mà. Người đừng cần nản thế mãi, nghe chán chết mất thôi." Nàng cắt lời hắc nhĩ, đuổi hắc nhĩ về rồi nghỉ ngơi ngày mai xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Tự Họa Vô Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

